

ISTORISIRI

din

SFINTELE SCRIPTURI

*pentru
copii și părinți*

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

ISTORISIRI
DIN
SFINTELE SCRIPTURI
pentru copii și părinți

*Anul omagial al pastorației părinților și copiilor
în Patriarhia Română*

PROIECT EDITORIAL DERULAT ÎN COLABORARE
CU SOCIETATEA BIBLICĂ INTERCONFESIONALĂ DIN ROMÂNIA
ȘI CU SOCIETATEA BIBLICĂ DIN RUSIA,
CĂRORA LE MULȚUMIM ȘI PE ACEASTĂ CALE.

*Această carte pentru copii este un adevărat îndrumător
pentru descoperirea istoriei sfinte a mântuirii omului,
așa cum ne este relatată în paginile Sfințelor Scripturi.
Plină de ilustrații frumos colorate, cartea poate fi citită personal de către copii
sau de către adulții copiilor.
Ilustrațiile sunt realizate în tradiția iconografică ortodoxă de Serioja Popov.
Acestea vor fi o adevărată bucurie pentru micii cititori.*

Consilier Patriarhal Coordonator
Preot Mihai Hau

Editor coordonator
Ion-Dragoș Vlădescu

Redactor responsabil
Aurelian Marinescu

Corector
Adina Nițu

Culegere computerizată
Aurelia Droană

Tehnoredactor
Lucian-Florentin Mîță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Istorisiri din Sfințele Scripturi: pentru copii și părinți. - București:
Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2020
ISBN 978-973-616-593-1

2

TOATE DREPTURILE REZERVATE

- © 2015, *Societatea Biblică din Rusia*, pentru ilustrații și layout
Publicat inițial cu titlul *The Children's Bible*, © 2015, *Societatea Biblică din Rusia*
© 2018, *Societatea Biblică Interconfesională din România*, pentru ediția în limba română publicată cu titlul
Povestiri din Vechiul și Noul Testament
© 2020, *Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă*, pentru prezenta ediție revizuită și adăugită,
pentru ilustrația și textul din secțiunea dedicată Sf. Proroc Isaia, precum și pentru citatele biblice

Reproducerea integrală sau parțială a textului, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă (ex. scanare, xeroxare, transpunere în format electronic sau audio), punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără acordul scris al Editurii Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a Patriarhiei Române reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Textele biblice reproduse în ediția de față au fost preluate din *Biblia sau Sfânta Scriptură*, tipărită cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2018.

ISTORISIRI

din

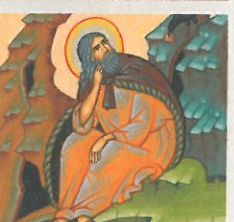
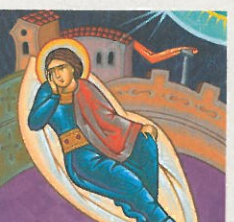
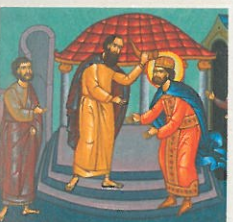
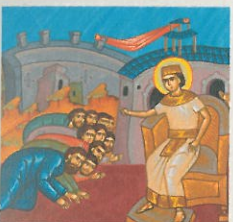
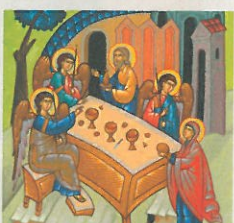
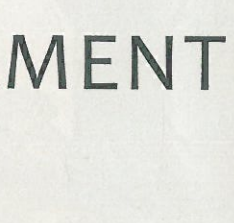
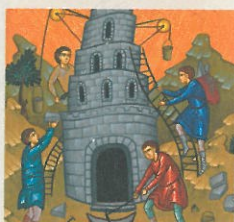
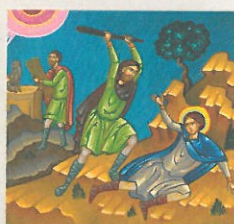
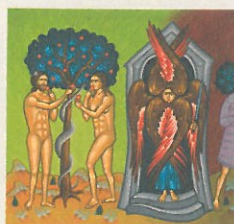
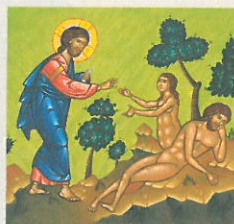
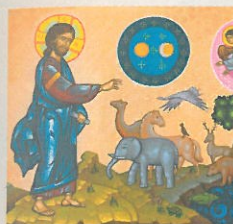

SFINTELE SCRIPTURI

*pentru
copii și părinți*

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă
București - 2020

VECHIUL TESTAMENT

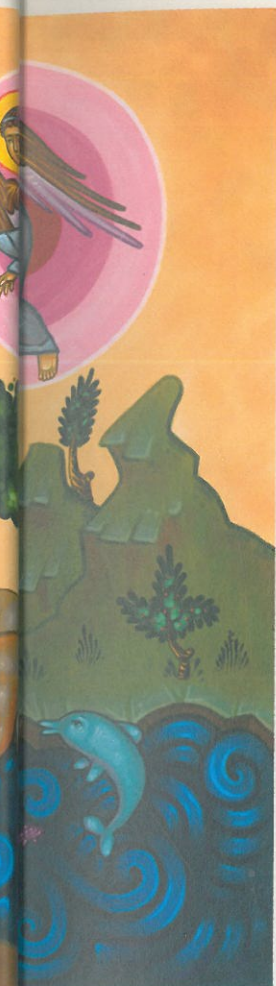

CREAREA LUMII

La început, Dumnezeu a făcut cerul și pământul. Pământul era gol. Deasupra adâncului era întuneric și Duhul lui Dumnezeu Se purta deasupra apelor.

În ziua întâi, Dumnezeu a făcut lumina și a numit lumina zi și întunericul noapte. A doua zi, Dumnezeu a despărțit cerul de pământ. A treia zi, Dumnezeu a despărțit pământul de ape creând mările, apoi a creat vegetația: iarba și pomii roditori. A patra zi, Dumnezeu a făcut luminătorii mari (soarele, pentru cârmuirea zilei, și luna, pentru cârmuirea nopții) și luminătorii mici (stelele). În ziua a cincea, Dumnezeu a făcut peștii și păsările. A făcut Dumnezeu tot felul de viețuitoare și animale în apă și tot felul de păsări zburătoare sub cer. În ziua a șasea, Dumnezeu a făcut fiarele sălbatice, animalele domestice și toate târătoarele pământului. Și le-a dat Dumnezeu fiarelor pământului și păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se mișcă pe pământ toată iarba verde pentru a se hrăni.

Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și a văzut că erau bune și le-a binecuvântat.

CREAREA OMULUI

În ziua a șasea, Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul fință vie. Și Dumnezeu l-a numit Adam*. Și apoi Dumnezeu l-a așezat pe om în grădina Edenului, pe care o crease pentru ca omul să o lucreze și să o păzească. Dumnezeu a făcut să răsară din pământ, în mijlocul raiului, pomul cunoștinței binelui și răului și pomul vieții.

Și Dumnezeu i-a dat lui Adam următoarea poruncă: *Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!*

Și Dumnezeu a văzut că nu este bine ca omul să fie singur și a zis: *Să-i facem ajutor potrivit pentru el.* Și Dumnezeu a făcut să vină la Adam toate animalele și păsările, iar Adam le-a dat nume. Dar printre ele nu s-a găsit niciun ajutor potrivit pentru el. Atunci a adus Dumnezeu asupra lui Adam un somn adânc și a luat o coastă din trupul lui. Din această coastă a făcut-o Dumnezeu pe femeie și a adus-o la Adam, care o va numi Eva.

După ce a creat lumea văzută, Dumnezeu a privit toate câte a făcut și a văzut că toate erau foarte bune. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, căci în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile pe care le făcuse.

* În limba ebraică, Adam reprezintă numele propriu al primului om; ca nume comun, *adam* înseamnă om. Provine din cuvântul ebraic *adamah*, însemnând *pământ, lut*.

Facerea 1, 26 – 2, 3;
2, 7, 18-24

IZGONIREA DIN RAI

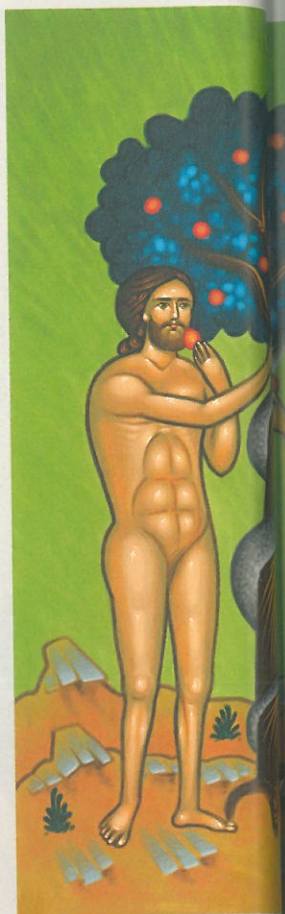
În grădina Edenului, Dumnezeu a făcut să crească tot felul de pomi cu roade gustoase. Printre aceștia Dumnezeu făcuse să crească și pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Șarpele era cel mai viclean dintre toate animalele de pe pământ. De aceea el s-a gândit să-l facă pe om să nu mai asculte de Dumnezeu și să încalce porunca dată lui.

El (șarpele) a ispitit-o pe Eva la pomul cunoștinței binelui și răului și i-a zis: *Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai? Eva a răspuns că puteau să mănânce din toți pomii raiului, numai din pomul cunoștinței binelui și răului le spusese Dumnezeu să nu mănânce, căci altfel, vor muri. Șarpele i-a răspuns: Nu, nu veți muri!*

Atunci femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat, plăcut ochilor și vrednic de dorit pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și i-a dat și lui Adam. Atunci li s-au deschis ochii și au văzut că erau goi. Ei și-au cusut frunze de smochin și apoi și-au făcut acoperăminte.

Mai târziu, Dumnezeu l-a strigat pe Adam și acesta, când a auzit glasul Lui, s-a ascuns împreună cu Eva printre pomii raiului, căci cunoscuse că este gol.

Și atunci Dumnezeu i-a zis: *Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci? Adam nu și-a recunoscut vina, ci a dat vina pe Eva. Aceasta, la rândul ei, a dat vina pe șarpe, prin care vorbise diavolul. Atunci Dumnezeu i-a spus șarpelui: Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul. În aceste cuvinte este cuprinsă făgăduința trimeriei unui Mântuitor*, care îl va izbăvi pe omul căzut, prin zdrobirea puterii celei răufăcătoare a șarpelui, adică a diavolului.*

Dumnezeu l-a pedepsit pe Adam să lucreze din greu pământul pentru a obține roadele și i-a zis: *În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce.*

Adam a pus femeii sale numele Eva, adică „viață”, pentru că ea avea să fie mama tuturor oamenilor. Apoi Dumnezeu a făcut pentru Adam și pentru Eva îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat. Dumnezeu i-a scos din grădina Edenului, ca să lucreze pământul. Și astfel i-a izgonit din rai.

* Mântuitorul sau Răscumpărătorul făgăduit de Dumnezeu omului, căzut prin păcatul neascultării, este numit în limba ebraică *Mesia*, iar în limba greacă *Hristos*. Amândouă numele înseamnă: *Cel-Uns* (de Dumnezeu cu Duhul Sfânt și cu putere).

Facerea 2, 8-17, 25; 3

CAIN ȘI ABEL

Adam și Eva au avut mai mulți fii și mai multe fiice, dar primii fii au fost Cain și Abel. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.

După un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel dintre oile sale. Și Dumnezeu S-a uitat spre darurile lui Abel, dar spre cele ale lui Cain nu S-a uitat. Cain s-a întristat foarte tare. Atunci Dumnezeu i-a zis: *Pentru ce te-ai întristat și pentru ce s-a posomorât fața ta? Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruieste-!* Cain nu a ascultat ce i-a spus Dumnezeu și s-a lăsat stăpânit de invidie și de ură.

După aceea, Cain a zis către Abel, fratele său: *Să ieșim la câmp!* Și, ajungând ei acolo, Cain l-a omorât pe Abel. Atunci Dumnezeu l-a întrebat pe Cain unde este fratele său. Cain l-a răspuns că nu știa. Atunci Dumnezeu i-a zis: *Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ ... zbuciumat și fugar vei fi tu pe pământ.* Cain l-a răspuns lui Dumnezeu că pedeapsa era prea mare pentru el și l-a zis astfel: *De mă izgonești acum din pământul acesta, mă voi ascunde de la fața Ta și voi fi zbuciumat și fugar pe pământ, și oricine mă va întâlni, mă va ucide.* Dar Dumnezeu a pus un semn lui Cain, ca nimeni dintre oamenii care îl vor întâlni să nu-l omoare.

Apoi Eva a născut un alt fiu, căruia i-a pus numele Set.

ARCA LUI NOE

Urmașii lui Adam și ai Evei au început să uite de Dumnezeu. Dumnezeu a văzut răutatea oamenilor de pe pământ și l-a părut rău că l-a făcut pe om. Numai un om, numit Noe, era drept și temător de Dumnezeu.

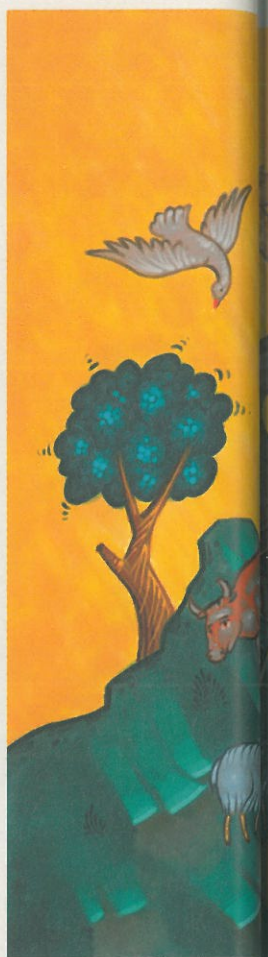
Dumnezeu i-a spus lui Noe că se umpluse pământul de nelegiuirile oamenilor. De aceea, El va trimite un potop mare pe pământ, ca să-i piardă pe oameni, *fiindcă toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele*. Apoi l-a învățat pe Noe cum să își construiască o corabie*, din lemn de salcâm, pentru a se salva de la potop împreună cu fiii săi, cu soția sa și cu soțiile fiilor săi. Totodată, i-a mai spus lui Noe să ia în corabie câte o pereche din toate animalele și din toate soiurile de păsări.

Noe a început lucrul așa cum îi poruncise Dumnezeu. Când a terminat, Dumnezeu i-a zis: *Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea... Căci, peste șapte zile, Eu voi vărsa ploaie pe pământ, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și am să pierd de pe fața pământului toate făpturile câte am făcut.*

Iar după șapte zile au venit asupra pământului apele potopului și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Astfel a pierit toată suflarea de viață de pe pământ. După încetarea potopului, corabia s-a oprit pe muntele Ararat și Noe, ieșind, a adus aici jertfă care a plăcut lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu a zis în inima Sa: *Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut. De acum, cât va trăi pământul, semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu vor mai înceta! Apoi Dumnezeu a zis către Noe:*

* Corabia lui Noe este numită și arcă.

Facerea 6, 5 – 9, 17

Iată, ca semn al legământului pe care-l închei cu voi și cu tot sufletul viu ... pun curcubeul Meu în nori... Aceasta este semnul legământului pe care Eu l-am încheiat între Mine și tot trupul care este pe pământ.

TURNUL BABEL

De la potop au trecut sute de ani și oamenii au început din nou să se înmulțească pe pământ. În vremea aceea, toți oamenii de pe pământ vorbeau o singură limbă. Oamenii au găsit în țara Senaar o câmpie și s-au așezat acolo. Și au zis: *Haidem să ne facem o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă la cer și să ne facem faimă înainte de a ne împrăștia pe fața a tot pământul!* Dumnezeu S-a pogorât să vadă cetatea și turnul Babel* pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Dumnezeu a zis: *Iată, toți sunt de un neam și o limbă au, și iată ce s-au apucat să facă și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gând să facă. Haidem, dar, să Ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul.*

Și așa i-a împrăștiat Dumnezeu pe tot pământul și oamenii au încetat să mai zidească cetatea și turnul. De aceea, s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo Dumnezeu a amestecat limbile și a împrăștiat oamenii pe toată fața pământului.

* Babel înseamnă *poarta lui Dumnezeu*.

CHEMAREA LUI AVRAM

Multă vreme trecuse de când Dumnezeu împrăştia-se din Babilon pe toţi oamenii. Unul dintre urmaşii lui Sem, fiul lui Noe, se numea Avram*. Acesta a trăit mulţi ani cu soţia sa, Sara**, în pământul Haran. Într-o zi, Dumnezeu i-a spus lui Avram: *Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta Eu. Şi Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău şi vei fi izvor de binecuvântare.* Avram a plecat la chemarea lui Dumnezeu şi s-a dus şi Lot cu el. Avram avea şaptezeci şi cinci de ani când a ieşit din Haran. El a luat-o pe Sara, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, toate averile pe care le agonisiseră ei şi pe toţi oamenii lor din Haran. Ei au mers în ţara Canaanului.

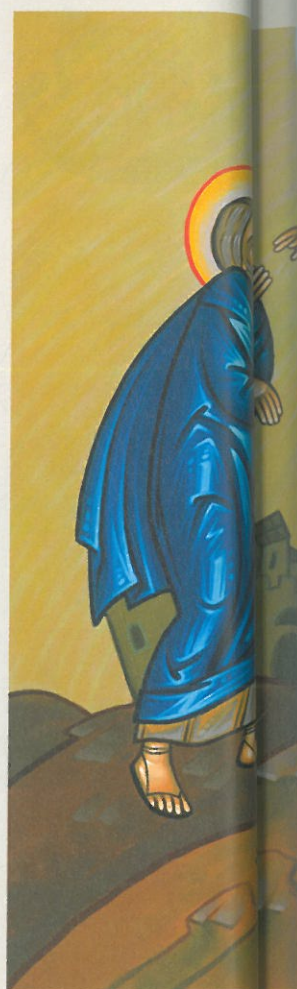
Avram a străbătut ţara aceasta de-a lungul ei până la locul numit Sichem. Pe atunci, în această ţară, trăiau canaaneii. Acolo S-a arătat Dumnezeu lui Avram şi i-a zis: *Ţara aceasta o voi da urmaşilor tăi.* Şi a zidit Avram acolo un jertfelnic lui Dumnezeu. De acolo a pornit Avram spre muntele care este la răsărit de Betel şi acolo şi-a întins el cortul, aşa încât Betelul să fie la apus. A zidit acolo un jertfelnic lui Dumnezeu şi l s-a închinat.

Apoi Avram a plecat de acolo spre miazăzi. Fiind foamete în ţinutul acela, Avram s-a coborât în Egipt.

* Avram înseamnă *prea-mărit este tatăl meu.*

** Sara, ca şi variantele acestui nume: Sarai şi Sarra, înseamnă *prinţesă.*

Facerea 11, 31 – 12, 10

ÎNTÂLNIREA DINTRE AVRAM ȘI MELCHISEDEC

Avram cu femeia sa, cu Lot și cu toate câte avea, au pornit din Egipt către părțile de miazăzi ale Canaanului. Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur. Și a înaintat Avram de la miazăzi spre Betel, până la locul unde era jertfelnicul pe care-l ridicase el mai înainte. Acolo s-a închinat el lui Dumnezeu.

Lot, care era cu Avram, avea și el multe oi, vite și corturi. Pământul acela era prea mic ca ei să stea împreună, pentru că nu erau pășuni suficiente pentru animalele lor. De aceea aveau loc certuri între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot. Atunci Avram i-a zis lui Lot că este mai bine să se despartă, ca să nu fie ceartă între ei: *lată, nu e oare tot pământul înaintea ta? Desparte-te, dar, de mine! Și de vei apuca tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; iar de vei apuca tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.* Și ridicându-și Lot ochii, a privit toată câmpia Iordanului și a ales-o.

Înainte de distrugerea Sodomei și a Gomorei, acest ținut era udat de apă, ca raiul Domnului, ca pământul Egiptului. Deci și-a ales Lot tot ținutul din preajma Iordanului și a mers spre răsărit și și-a întins corturile până la Sodoma. Și așa s-au despărțit ei unul de altul. Avram a rămas să locuiască în pământul Canaan.

În vremea aceea, patru regi s-au luptat cu regele Sodomei și l-au înfrânt și au luat în robie și pe Lot. Auzind Avram aceasta, și-a adunat oamenii și l-a eliberat pe Lot. Întorcându-se biruitor, Avram s-a întâlnit cu Melchisedec, preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, care l-a întâmpinat pe Avram cu pâine și vin zicând: *Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului!* Atunci Avram i-a dat lui Melchisedec zeciuială* din tot ceea ce luase de la regii pe care îi biruise.

* Zeciuială înseamnă a
10-a parte.

Facerea 13, 1 – 14, 24

NAȘTEREA LUI ISMAEL

Avram a devenit foarte bogat, însă nu avea copii. Dar Dumnezeu i-a grăit: *Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!* Iar Avram a răspuns: *Stăpâne, Doamne, ce ai să-mi dai? Că, iată, eu am să mor fără copii și cârmuitor în casa mea este Eliezer din Damasc.* Apoi Avram a adăugat: *De vreme ce nu mi-ai dat fii, iată, sluga mea va fi moștenitor după mine!* Și Dumnezeu a zis către el: *Nu te va moșteni acela, ci cel ce va răsări din coapsele tale, acela te va moșteni!* Apoi l-a scos afară și i-a zis: *Privește la cer și numără stelele, de le poți număra!* Și a adăugat: *Atât de mulți vor fi urmașii tăi!* Și a crezut Avram ce i-a spus Dumnezeu.

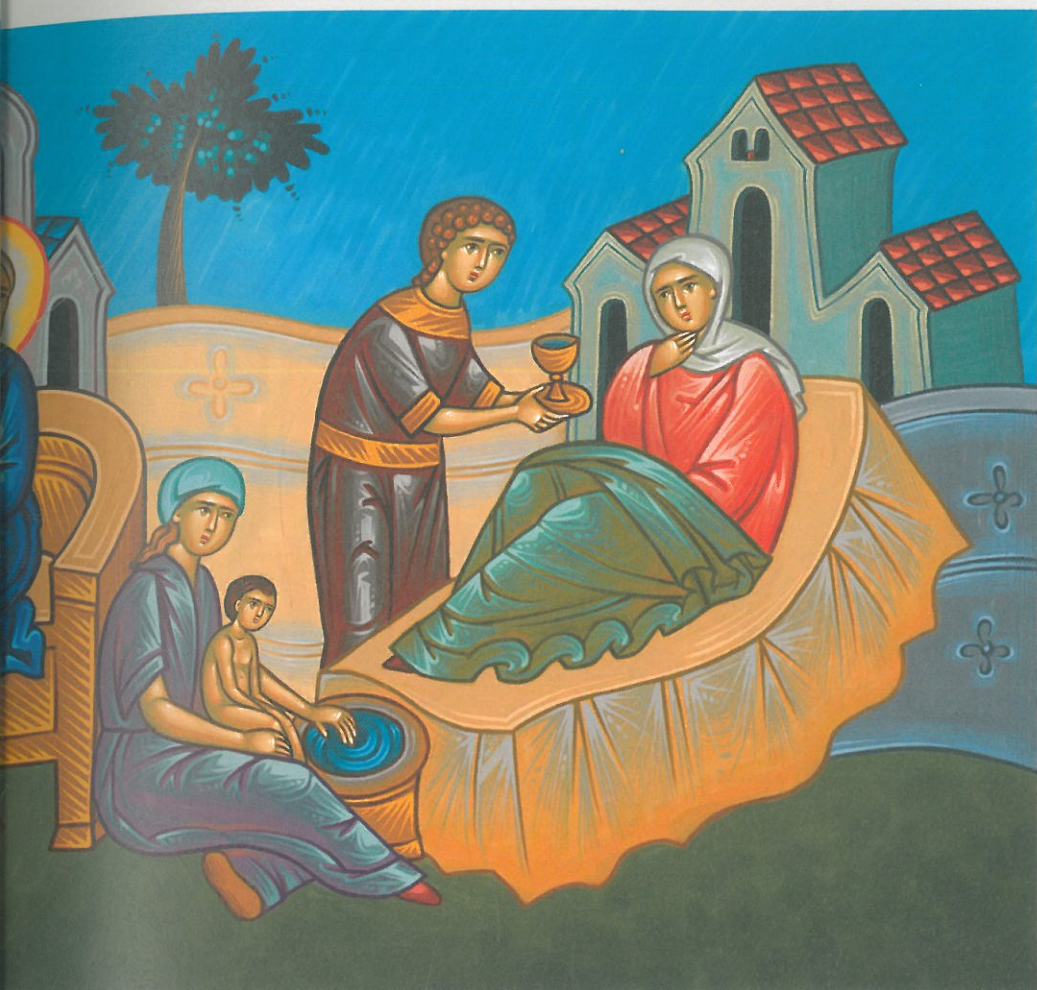
Sara însă, femeia lui Avram, nu născuse niciun copil. Dar ea avea o slujnică egipteană, al cărei nume era Agar. Sara i-a zis lui Avram că acceptă să le fie moștenitor fiul slujnicei ei, Agar. Și Avram a ascultat vorba ei. A luat deci Sara pe Agar, egipteanca, și i-a dat-o de femeie lui Avram. Rămânând însărcinată, și văzând că fiul ei avea să moștenească pe Avram, Agar a început să disprețuiască pe stăpâna sa. Atunci Sara a zis lui Avram că Agar îi face multă nedreptate. De aceea, Avram i-a zis Sarei să facă ce vrea cu Agar. Așadar, Sara a necăjit-o pe Agar și aceasta a fugit de la ea.

Îngerul Domnului a găsit-o pe Agar la un izvor de apă, în pustiu, și i-a zis: *Agar, slujnica Saraii, de unde vii și unde te duci?* Iar ea a răspuns: *Fug de la fața Saraii, stăpâna mea.* Și îngerul Domnului i-a zis iarăși: *Întoarce-te la stăpâna ta și te supune sub mâna ei! ...și vei naște un fiu și-i vei pune numele Ismael*, pentru că a auzit Domnul suferința ta.* Agar a ascultat ce i-a spus îngerul și s-a întors acasă la Sara.

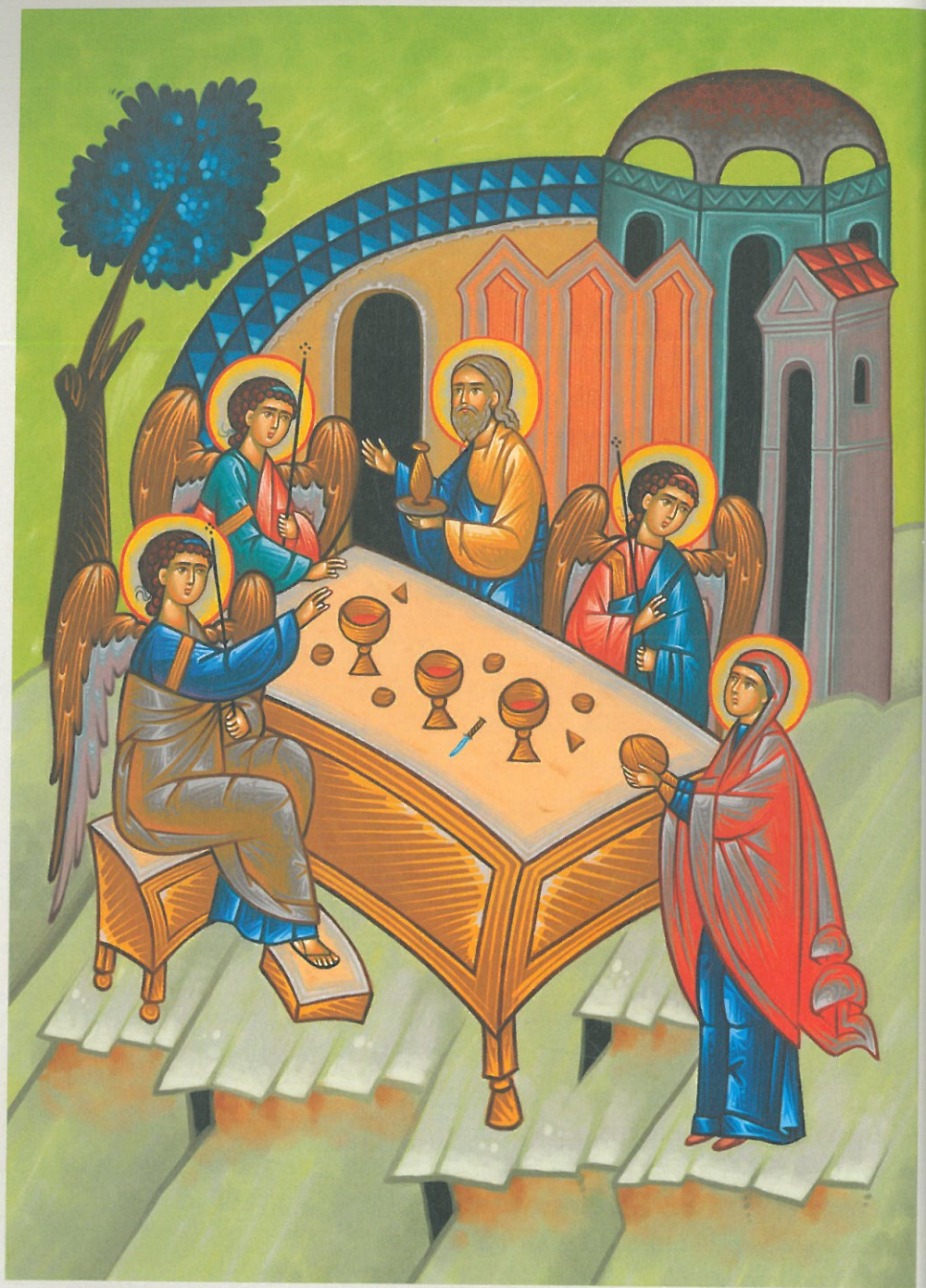
* Ismael înseamnă
Dumnezeu aude.

Facerea 13, 2; 15, 1-6;
16

După aceea a născut Agar lui Avram un fiu și a pus Avram fiului său numele Ismael. Avram avea optzeci și șase de ani când Agar l-a născut pe Ismael.

DOMNUL ÎNTĂREȘTE FĂGĂDUINȚA SA FAȚĂ DE AVRAM

Când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, i S-a arătat Dumnezeu și i-a zis: *Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea Mea și fii fără prihană; și voi încheia legământ cu tine și te voi înmulți foarte, foarte tare... Și nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulțime de popoare**. După aceea a zis iarăși Dumnezeu către Avraam: *Pe Sarai, femeia ta, să nu o mai numești Sarai, ci Sarra să-i fie numele. Apoi Dumnezeu i S-a arătat iarăși lui Avraam la stejarul Mamvri. Trei Oameni stăteau înaintea lui Avraam. El l-a văzut și s-a închinat înaintea Lor. Apoi a zis: Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău! Se va aduce apă să Vă spălați picioarele și să Vă odihniți sub acest copac. Și voi aduce pâine și veți mânca, apoi Vă veți duce în drumul Vostru, întrucât treceți pe la robul Vostru! Aceia i-au răspuns: Fă, precum ai zis!*

Avraam i-a zis Sarrei să frământe trei măsuri de făină pentru azime. Apoi a luat el un vițel tânăr și gras care a fost gătit și pus înaintea Lor. Și Oamenii aceia l-au întrebat unde este Sarra. Iar el a zis că era în cort. Atunci Unul dintre ei a zis: *Iată, la anul pe vremea asta am să vin iar pe la tine și Sarra, femeia ta, va avea un fiu. Sarra a auzit aceasta și, pentru că ei erau bătrâni și nu mai erau în stare să aibă copii, ea a râs în sine ei și nu a crezut, pentru că era bătrână. Atunci Dumnezeu i-a zis lui Avraam: Pentru ce a râs Sarra în sine și a zis: „Oare cu adevărat voi naște, bătrână cum sunt?” Este oare ceva cu neputință la Dumnezeu? La anul pe vremea aceasta am să vin pe la tine și Sarra va avea un fiu! Dar Sarra s-a înspăimântat și a spus că nu a râs. Acela însă i-a zis: Ba ai râs! Apoi Oamenii aceia au plecat de acolo.*

* De acum înainte Avram
se va numi Avraam,
care înseamnă *tatăl
mulțimii*.

Facerea 17, 1-8,
15-21; 18, 1-16

SODOMA ȘI GOMORA

Când se îndreptau ei spre cetatea Sodomei, Domnul i-a spus lui Avraam că păcatele se înmulțiseră foarte mult în Sodoma și Gomora. Apoi doi dintre Oamenii aceia (care erau îngeri*) S-au îndreptat spre Sodoma, în vreme ce Avraam stătea încă înaintea lui Dumnezeu. Aflând Avraam că Dumnezeu vrea să pedepsească cele două cetăți, a căutat să mijlocească pentru locuitorii drepti din cele două cetăți. Avraam l-a rugat pe Dumnezeu să salveze cetatea dacă în ea se vor găsi cincizeci de oameni drepti. Și Dumnezeu a acceptat. Avraam a continuat să-L întrebe pe Dumnezeu dacă va salva cetățile dacă în ele se vor găsi doar patruzeci și cinci de oameni drepti și Dumnezeu a răspuns că în acest caz îi va ierta pe toți. Avraam a continuat cu întrebările până a ajuns să întrebe dacă va salva cetatea doar pentru zece oameni drepti. Dumnezeu a acceptat și aceasta.

Cei doi Îngeri au ajuns seara la Sodoma, iar Lot ședea la poarta Sodomei. Lot și familia sa erau singurii oameni buni din Sodoma. Îngerii erau trimiși de Dumnezeu pentru a-i avertiza pe Lot și familia sa să părăsească Sodoma, care urma să fie distrusă. Lot l-a invitat la el acasă, l-a gătit și l-a servit cu mâncare. Apoi toți oamenii din Sodoma s-au adunat la casa lui Lot ca să cunoască pe Oaspeții săi. Oamenii însă aveau intenții rele. Îngerii cunoșteau gândurile lor și i-au orbit. Apoi Ei, luând pe Lot, pe soția lui și pe cele două fete ale lor, i-au scos din casă și le-au spus să se îndepărteze spre munte, fără a se uita înapoi pentru că cetatea va fi nimicită cu foc. Și după ce au ieșit Lot și cei ai săi din Sodoma, Dumnezeu a revărsat foc asupra cetății. Femeia lui Lot s-a uitat însă înapoi și s-a prefăcut în stâlp de sare.

* Conform notei d, de la pagina 39, din *Biblia sau Sfânta Scriptură*, versiune diortosită după Septuaginta, redactată și adnotată de Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscopul Clujului, Ed. IBMO, 2001.

Facerea 18, 20-33;
19, 1-26

ISAAC ADUS SPRE JERTFĂ

Așa cum făgăduise Dumnezeu, Sarra a rămas însărcinată și a născut un fiu. Avraam i-a dat fiului său numele Isaac. Avraam avea o sută de ani când s-a născut Isaac.

După ce Isaac a crescut, Dumnezeu a vrut să pună la încercare credința lui Avraam și, astfel, i-a zis să-l ia pe fiul său Isaac, să meargă la muntele Moria și acolo să-l jertfească pe Isaac pentru El. Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său, un asin și lemne pentru jertfă. Apoi a plecat spre locul arătat de Dumnezeu. După trei zile, Avraam a văzut din depărtare locul acela. Atunci el a zis slugilor sale: *Rămâneți aici cu asinul, iar eu și copilul ne ducem până acolo și, închinându-ne, ne vom întoarce la voi.* Avraam a luat lemnele și cuțitul și, împreună cu Isaac, s-a dus la locul acela. Atunci a grăit Isaac tatălui său: *Tată!... Iată, foc și lemne avem; dar unde este oaia pentru jertfă?* Avraam însă i-a răspuns: *Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale.* La locul pe care i-l arătase Dumnezeu, Avraam a ridicat un jertfelnic și a vrut să-l aducă jertfă pe fiul său, dar un înger al Domnului l-a oprit zicând: *Să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu și pentru Mine nu ai cruțat nici pe singurul tău fiu... M-am jurat pe Mine însumi, zice Domnul, că, de vreme ce ai făcut aceasta... te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea... și se vor binecuvânta prin neamul tău* toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu.*

* Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate prin Mesia, adică prin Hristos, Care va descinde, după trup, din neamul lui Avraam.

Facerea 21, 1-7;
22, 1-18

REBECA

Isaac a crescut și a venit vremea căsătoriei lui. Sarra, mama lui, tocmai murise și Avraam era foarte bătrân. Dumnezeu îl binecuvântase cu de toate. Dar Avraam nu dorea ca Isaac să ia de soție o fată din Canaan, unde locuiau ei. De aceea a trimis pe slujitorul său, pe nume Eliezer, în țara în care locuiau rudele sale, ca să caute acolo o soție pentru Isaac.

Eliezer a luat cu sine zece cămile și multe lucruri scumpe și s-a dus în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor. Și, ajungând seara, a văzut pe Rebeca, fiica lui Batuel, ieșind cu un urcior pe umăr să scoată apă din fântâna lângă care poposisese el. Însă, înainte de aceasta, Eliezer se rugase lui Dumnezeu astfel, pentru ca El să i-o descopere pe viitoarea soție a lui Isaac: *Doamne, Dumnezeul stăpânului meu, Avraam, scoate-mi-o în cale astăzi și fă milă cu stăpânul meu, Avraam!* Venind la fântână, Rebeca și-a umplut urciorul, dar slujitorul lui Avraam a alergat înaintea ei și i-a zis: *Dă-mi să beau puțină apă!...* Rebeca i-a dat să bea, i-a adăpat și cămilele și apoi i-a spus cine este tatăl ei. Atunci slujitorul s-a rugat: *Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul stăpânului meu, Avraam, Care m-a dus în casa fratelui stăpânului meu.* Apoi, Eliezer a fost poftit în casa tatălui Rebecăi.

El a povestit părinților ei despre dorința lui Avraam și cum l-a călăuzit Dumnezeu către fiica lor. Părinții Rebecăi au fost bucuroși să dea pe fiica lor de soție lui Isaac și slujitorul s-a întors la Avraam cu Rebeca. Când se apropiau de casa lui Avraam, Rebeca l-a văzut la câmp pe Isaac și a întrebat: *Cine este omul acela care vine pe câmp în întâmpinarea noastră?* Și slujitorul i-a răspuns: *Acesta este stăpânul meu.* Atunci Isaac a luat de femeie pe Rebeca și a dus-o în casa mamei sale, Sarra.

Facerea 24

ISAV ȘI IACOV

Avraam a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani și a murit foarte bătrân, fiind îngropat de către Isaac și Ismael lângă mormântul Sarrei. Isaac avea patruzeci de ani când a luat de soție pe Rebeca. Dumnezeu a auzit rugăciunea lui Isaac și, după un timp, Rebeca a născut doi fii gemeni. Cel dintâi care s-a născut era păros (cu păr roșu) și i s-a pus numele Isav. Imediat după aceea, s-a născut fratele acestuia, ținându-se cu mâna de călcâiul lui Isav, și i s-a pus numele Iacov*. Însă, înainte de a naște, Dumnezeu i-a spus Rebecăi: *În pânțele tale sunt două neamuri și două popoare se vor ridica din pânțele tale; un popor va ajunge mai puternic decât celălalt și cel mai mare va sluji celui mai mic!* Isaac avea șizeci de ani când s-au născut cei doi fii ai săi. Aceștia au crescut și Isav a devenit vânător iscusit. De aceea, Isaac îl iubea mai mult pe Isav decât pe Iacov, iar Rebeca îl iubea mai mult pe Iacov, fiul cel mic, care era liniștit și muncea pe lângă corturi. Odată, pe când Iacov fierbea linte acasă, Isav a venit obosit de la câmp și i-a cerut să mănânce din fiertura aceea roșie. De atunci, Isav s-a mai numit și Edom. În schimbul fierturii, Iacov i-a cerut dreptul de întâi-născut. Isav și-a vândut dreptul său de întâi-născut** lui Iacov, deoarece zicea: *Iată, eu mor. La ce îmi este bun dreptul de întâi-născut?*

* Iacov este prescurtarea expresiei *Yaaqob-El*, adică *Dumnezeu să ocrotească*.

** Dreptul de întâi-născut la evrei revenea doar copilului de parte bărbătească și presupunea ca acesta să fie închinat lui Dumnezeu. Cel întâi-născut avea privilegii speciale: autoritate asupra fraților săi, primea binecuvântarea specială din partea tatălui și o parte dublă din moștenirea familiei.

Facerea 25, 20-34

ISAAC BINECUVÂNTEAZĂ PE IACOV

Când Isaac a îmbătrânit și i-a slăbit vederea, l-a chemat pe Isav și i-a zis că el, fiind bătrân, vrea să-l binecuvânteze. De aceea l-a rugat să vâneze ceva, să-i facă de mâncare și să vină să primească binecuvântarea. În vremea aceea era obiceiul ca tatăl, înainte de a muri, să ceară de la Dumnezeu o binecuvântare specială pentru fiul cel mare. Rebeca a auzit ceea ce zisese Isaac și a hotărât ca Iacov să primească acea binecuvântare în locul fratelui său. De aceea l-a trimis pe Iacov să-i aducă doi iezi tineri și buni din care ea a gătit o mâncare foarte gustoasă, așa cum îi plăcea lui Isaac. Apoi ea a luat haina cea mai frumoasă a lui Isav și l-a îmbrăcat pe Iacov, iar cu pieile iezilor a înfășurat brațele și părțile goale ale gâtului său, ca să pară a fi Isav, cel cu pielea păroasă și aspră. Isaac a mâncat cele aduse de fiul său, Iacov, și l-a binecuvântat zicând: *Să-ți dea ție Dumnezeu, din roua cerului și din belșugul pământului, pâine multă și vin. Să-ți slujească popoarele și căpeteniile să se închine înaintea ta; să fii stăpân peste frații tăi și feciorii mamei tale să ți se închine ție; cel ce te va blestema să fie blestemat, și binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta!*

Când s-a întors Isav de la vânătoare și a aflat că Iacov a primit binecuvântarea lui Isaac, a început să-l urască pe fratele său, Iacov. Rebeca, temându-se pentru viața lui Iacov, i-a zis acestuia să plece la fratele ei, Laban, din Mesopotamia și să-și caute acolo o soție. I-a spus să rămână acolo până se va potoli ura fratelui său. Apoi Isaac l-a binecuvântat încă o dată pe Iacov, spunându-i: *Dumnezeul cel atotputernic să te binecuvânteze, să te crească și să te înmulțească și să răsară din tine popoare multe; să-ți dea binecuvântarea lui*

Facerea 27, 1-33,
41-45; 28, 3-4

Avraam, tatăl meu, ție și urmașilor
tăi, ca să stăpânești pământul pe ca-
re-l locuiești acum și pe care l-a dat
Dumnezeu lui Avraam.

VISUL LUI IACOV

Iacov a plecat către unchiul său, Laban. Când a asfințit soarele, el s-a oprit într-un loc, și-a așezat capul pe o piatră și a adormit. Atunci a visat o scară mare, care ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe ea. În capul scării S-a arătat Dumnezeu, Care i-a zis: *Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ți-l voi da ție și urmașilor tăi. Urmașii tăi vor fi mulți ca pulberea pământului și tu te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi, și se vor binecuvânta întru tine și întru urmașii tăi toate neamurile pământului. Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi în orice cale vei merge; te voi întoarce în pământul acesta și nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ți-am spus. Când Iacov s-a trezit din somn, era înspăimântat, dar sigur că ceea ce auzise fusese chiar glasul lui Dumnezeu.*

Apoi Iacov a luat piatra pe care și-o pusese căpătâi, a pus-o stâlp și a turnat pe vârful ei untdelemn. El a pus locului acela numele Betel (*casa lui Dumnezeu*).

Facerea 28, 10-19

IACOV LA LABAN

Laban s-a bucurat să-l vadă pe Iacov și l-a primit în casa lui. După o lună, Iacov a început să lucreze la Laban și acesta l-a întrebat cu cât să-l plătească pentru munca lui. Laban însă avea două fete: pe cea mai mare o chema Lia și era bolnavă de ochi, iar pe cea mai mică o chema Rahila și era foarte frumoasă. Pentru că lui Iacov îi era foarte dragă Rahila, el i-a spus lui Laban că va munci șapte ani pentru el, dacă i-o dă de soție pe Rahila. Șapte ani a lucrat Iacov pentru ea, dar acești șapte ani i s-au părut ca șapte zile, pentru că el o iubea foarte mult. Când a venit ziua nunții, Laban nu și-a ținut promisiunea și seara i-a dat pe fica sa Lia de soție. Dimineața, Iacov l-a întrebat pe Laban de ce l-a înșelat. El s-a îndreptățit, spunându-i că la ei nu era obiceiul ca fata cea mică să se căsătorească înaintea celei mari. Și i-a propus să îi mai slujească încă șapte ani, pentru Rahila. Așa a mai muncit Iacov încă șapte ani pentru Laban.

FIII LUI IACOV

Lia a născut pe Ruben, pe Simeon, pe Levi și pe Iuda. Rahila nu putea avea copii și a încuviințat ca Iacov să facă copii cu roaba ei, Bilha. Aceasta a născut lui Iacov pe Dan și Neftali. Văzând aceasta, Lia i-a dat, de asemenea, lui Iacov pe roaba sa, și ea i-a născut doi fii, pe Gad și pe Așer. Dar Lia i-a mai născut lui Iacov încă trei copii, doi băieți și o fată: Isahar, Zabulon și Dina.

În cele din urmă, Rahila a rămas și ea însărcinată și a născut și ea un fiu lui Iacov, căruia i-au pus numele Iosif.

Și astfel, Iacov a avut unsprezece fii și o fată.

IACOV PLEACĂ DE LA LABAN

După ce Rahila a născut pe Iosif, Iacov a cerut lui Laban să-l lase să plece în țara Canaan. Atunci Laban l-a întrebat cât să-i plătească pentru toți anii lui de muncă. Iacov a acceptat să ia ca plată toate oile și caprele negre, pestrițe și bălțate. Feciorii lui Laban erau nemulțumiți că Iacov primește atât de mult din averea tatălui lor și au început să-l urască. Iacov a înțeles că Laban nu mai voia să-l lase să plece, pentru că, din ziua în care el venise la ei, Dumnezeu îi binecuvântase pe toți pentru credința lui, toate le mergeau foarte bine și se îmbogățiseră.

De aceea Iacov a fost nevoit să plece fără să anunțe. A așteptat ca Laban să fie ocupat cu tunsul oilor și a urcat copiii și femeile sale pe cămile, a strâns toate turmele și toată bogăția sa și s-au pregătit ca să meargă la Isaac, tatăl său, în țara Canaanului. A treia zi i s-a dat de știre lui Laban că Iacov a plecat pe ascuns. Atunci Laban a alergat după el șapte zile și l-a ajuns la muntele Galaadului, dar nu l-a putut convinge să se întoarcă. Laban s-a întors acasă după ce a binecuvântat pe ficele și pe nepoții săi, iar Iacov și-a continuat drumul. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îi era tot mai frică și se întreba dacă fratele său, Isav, mai era mânios pe el.

Facerea

30, 25 – 31, 7, 14-18,
22-29, 43-55

LUPTA LUI IACOV CU ÎNGERUL

Trecuseră douăzeci de ani de când Iacov plecase de acasă. El urma să se întâlnească acum cu fratele său, căruia îi luase dreptul de întâi-născut. Auzind că însuși Isav voia să vină cu oamenii săi în întâmpinarea lui, Iacov s-a înspăimântat. Apoi a trimis mesageri înaintea sa, la fratele său Isav, ca să-l îmbuneze. El îi pregătise multe daruri fratelui său, Isav. Iacov a rămas în noaptea aceea în tabără. În aceeași noapte s-a sculat și i-a trecut pe toți ai săi peste râul Iaboc.

Apoi, rămânând acolo singur, Iacov a simțit că Cineva S-a luptat cu el până dimineața. Văzând însă că nu-l poate răpune, Acela S-a atins de încheietura coapsei lui Iacov și l-a rănit. Iacov nu știa cine putea fi Acela, dar simțea că era de la Dumnezeu. Iacov nu l-a lăsat să plece fără să primească binecuvântarea Lui. Atunci, Acela i-a zis: *De acum nu-ți va mai fi numele Iacov, ci Israel te vei numi, că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai ieșit biruitor!*

Iacov a pus locului aceluia numele Peniel, adică *fața lui Dumnezeu*, căci și-a zis: *Am văzut pe Dumnezeu în față și mântuit a fost sufletul meu!*

ÎNTÂLNIREA LUI IACOV CU FRATELE SĂU, ISAV

Iacov l-a văzut pe Isav, fratele său, venind cu cei patru sute de oameni ai săi. El a împărțit pe copiii Liei și pe ai Rahilei și pe ai celor două roabe. Și a pus pe cele două roabe cu copiii lor înaintea, apoi pe Lia cu copiii ei și la urmă pe Rahila și pe Iosif. El mergea în fruntea lor și, apropiindu-se de Isav, i s-a închinat de șapte ori până la pământ. Se aștepta la ce era mai rău.

Isav, însă, a alergat spre el și l-a îmbrățișat. S-au sărutat pe obraji și au plâns amândoi. Văzând femeile și copiii, Isav a întrebat cine erau aceia. Iacov i-a spus că aceia erau familia lui. Isav l-a întrebat ce era cu turmele pe care le întâlnise. Iacov i-a spus că erau darul lui către el. Isav i-a spus, la rândul lui, că el avea suficiente turme, dar Iacov l-a rugat să le primească drept recunoștință pentru bunătatea cu care l-a întâmpinat. Apoi, fiecare și-a văzut liniștit de drumul lui. Isav s-a întors în aceeași zi, pe calea sa, la Seir.

Iacov s-a îndreptat spre Sucot și și-a făcut acolo locuință pentru sine, iar pentru vitele sale a făcut șuri. De aceea a pus el numele locului aceluia Sucot.

MOARTEA RAHILEI. IACOV SE ÎNTOARCE LA TATĂL SĂU, ISAAC

Dumnezeu i-a zis lui Iacov să se ducă la Betel să locuiască acolo și să facă un jertfelnic pentru El. Iacov a poruncit tuturor celor ce erau cu el să arunce toți idolii și să meargă cu el la Betel. Aceia l-au ascultat și idolii au fost îngropați sub stejarul de lângă Sichem. Sosind cu toții la Betel, au zidit acolo un jertfelnic și au numit locul acela *Betel*, adică *casa lui Dumnezeu*, pentru că acolo a avut el visul său minunat. Și a așezat Iacov un stâlp de piatră pe locul unde-i grăise Dumnezeu și a turnat peste el untdelemn așa cum mai făcuse el cu mulți ani în urmă.

Au plecat ei din Betel, dar, înainte de a intra în Efrata, Rahila a mai născut un fiu. Nașterea ei a fost din nou foarte grea și Rahila a murit. Înainte de a muri, ea a pus copilului numele Ben-Oni, adică *fiul durerii mele*, iar tatăl lui l-a numit Veniamin.

Iacov s-a dus la Isaac, tatăl său, care trăia încă la Mamvri, adică la Hebron, în pământul Canaanului. Isaac a trăit o sută optzeci de ani. El a fost îngropat de către fiii săi, Isav și Iacov.

Facerea 35, 1-7,
15-20, 27-29

IOSIF ȘI FRAȚII SĂI

Iacov îl iubea pe Iosif, fiul Rahilei, mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi; de aceea, îi făcuse acestuia o haină lungă și aleasă. Frații lui, văzând că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei, îl urau. Iosif a avut două vise pe care le-a povestit fraților săi. Din tălmăcirea acestor vise a reieșit că va veni o vreme când frații săi și tatăl său se vor închina înaintea lui. Aceste vise au sporit invidia și ura fraților săi față de el. Însuși tatăl său a fost mirat că Iosif a avut asemenea vise.

Într-o zi, Iacov i-a zis lui Iosif să se ducă la frații săi, care pășteau oile la Sichem. Văzându-l de departe, frații săi au hotărât să-l omoare. Auzind însă aceasta, Ruben a voit să-l scape din mâinile lor și le-a zis: *Să nu vărsați sânge! Aruncați-l în puțul acela din pustie, dar mâinile să nu vi le puneți pe el!* Spunând acestea, Ruben se gândea să-l scape și să-l trimită acasă. Când Iosif a sosit la frații săi, ei l-au dezbrăcat de haina cea lungă și aleasă și l-au aruncat în puț. Puțul era gol și nu avea apă. Când niște negustori ismaeliți au trecut pe acolo, frații săi l-au scos pe Iosif din puț și l-au vândut lor cu douăzeci de arginți. Aceștia l-au dus pe Iosif în Egipt. Apoi frații au luat haina lui Iosif și, înjunghiind un ied, au înmuiat haina în sânge și au adus-o tatălui lor spunându-i că Iosif a fost sfâșiat de niște animale sălbatice. Iacov a crezut și a plâns multe zile pe fiul său, Iosif.

IOSIF LA PUTIFAR

Iosif a fost dus în Egipt și dregătorul egiptean Putifar l-a cumpărat din mâna ismaeliților. Putifar era o căpetenie de la curtea Faraonului și comandantul gărzii acestuia.

Dumnezeu însă era cu Iosif în toate. El era un om foarte îndemânat. Și aceasta i-a plăcut stăpânului său și, de aceea, l-a pus administrator peste casa sa. Toate le-a dat în grija lui Iosif. Dumnezeu a binecuvântat casa egipteanului pentru Iosif. Iosif era un tânăr chipeș la statură și foarte frumos la față.

Femeia stăpânului său a pus ochii pe Iosif și l-a îndemnat la păcat, dar Iosif i-a spus: *Cum să fac eu acest mare rău și să păcătuiesc înaintea lui Dumnezeu?* Văzând că nu îl poate convinge, femeia s-a răzbunat pe el pârându-l soțului ei pentru o faptă pe care Iosif nu o făcuse. Putifar, necunoscând adevărul, s-a mâniat foarte rău și l-a aruncat pe Iosif în temnița unde erau închiși cei ce greșeau Faraonului.

Facerea 39, 1-20

IOSIF ÎN TEMNIȚĂ

Dumnezeu, însă, nu l-a părăsit pe Iosif, ci, ca și mai înainte, l-a ajutat foarte mult. Căpetenia temniței l-a pus pe Iosif mai-mare peste toți întemnițații.

În locul în care era închis Iosif se aflau și marele paharnic al Faraonului și marele pitar (brutar), care greșiseră față de Faraon.

Într-o noapte, mai-marele pitar și mai-marele paharnic au avut amândoi câte un vis, fiecare cu un înțeles ascuns. Dimineată, Iosif i-a găsit foarte îngrijorați. Atunci, el i-a rugat să-i povestească visele ca să li le tălmăcească. Atunci marele paharnic i-a povestit visul său lui Iosif: *Era înaintea mea o coardă de vie; și coarda aceea avea trei vițe; apoi a înfrunzit, a înflorit și au crescut struguri și s-au copt. Și paharul lui Faraon era în mâna mea; și părea că am luat un strugure și l-am stors în paharul lui Faraon și am dat paharul în mâna lui Faraon. Acestuia Iosif i-a zis că cele trei vițe înseamnă trei zile și, după aceste trei zile, Faraon își va aduce aminte de el și îl va repune în slujba sa. Iosif l-a rugat pe paharnic să-și aducă aminte de el când va fi din nou liber și să pună o vorbă bună pentru el în fața Faraonului, ca să iasă și el din închisoare. Văzând mai-marele pitar că Iosif a interpretat bine visul paharnicului, i-a zis: *Și eu am visat un vis: și iată că aveam pe cap trei panere cu pâine. ... și păsările cerului le ciuguleau din panerul cel de pe capul meu. Răspunzând acestuia, Iosif i-a zis că cele trei panere înseamnă trei zile, după care Faraon îl va scoate din închisoare și îl va omorî.**

Trei zile mai târziu, fiind ziua nașterii Faraonului, acesta a dat o petrecere. El și-a adus aminte de paharnic și de mai-marele pitar; a repus pe paharnic în slujba sa, iar pe pitar l-a spânzurat. Dar mai-marele paharnic nu și-a mai adus aminte de Iosif.

WISELE LUI FARAON

După doi ani, Faraonul a avut un vis care l-a neliniștit. Se făcea că stătea lângă râu, iar din acesta au ieșit șapte vaci grase pe mal, după care au ieșit alte șapte vaci, slabe, iar vacile slabe au mâncat pe cele grase. Faraonul s-a trezit, apoi a adormit iar și a mai visat că dintr-o tulpină de grâu se ridicau șapte spice pline, dar după ele au ieșit alte șapte spice, seci, pălite de vânt, iar cele șapte spice seci au mâncat pe cele șapte spice pline.

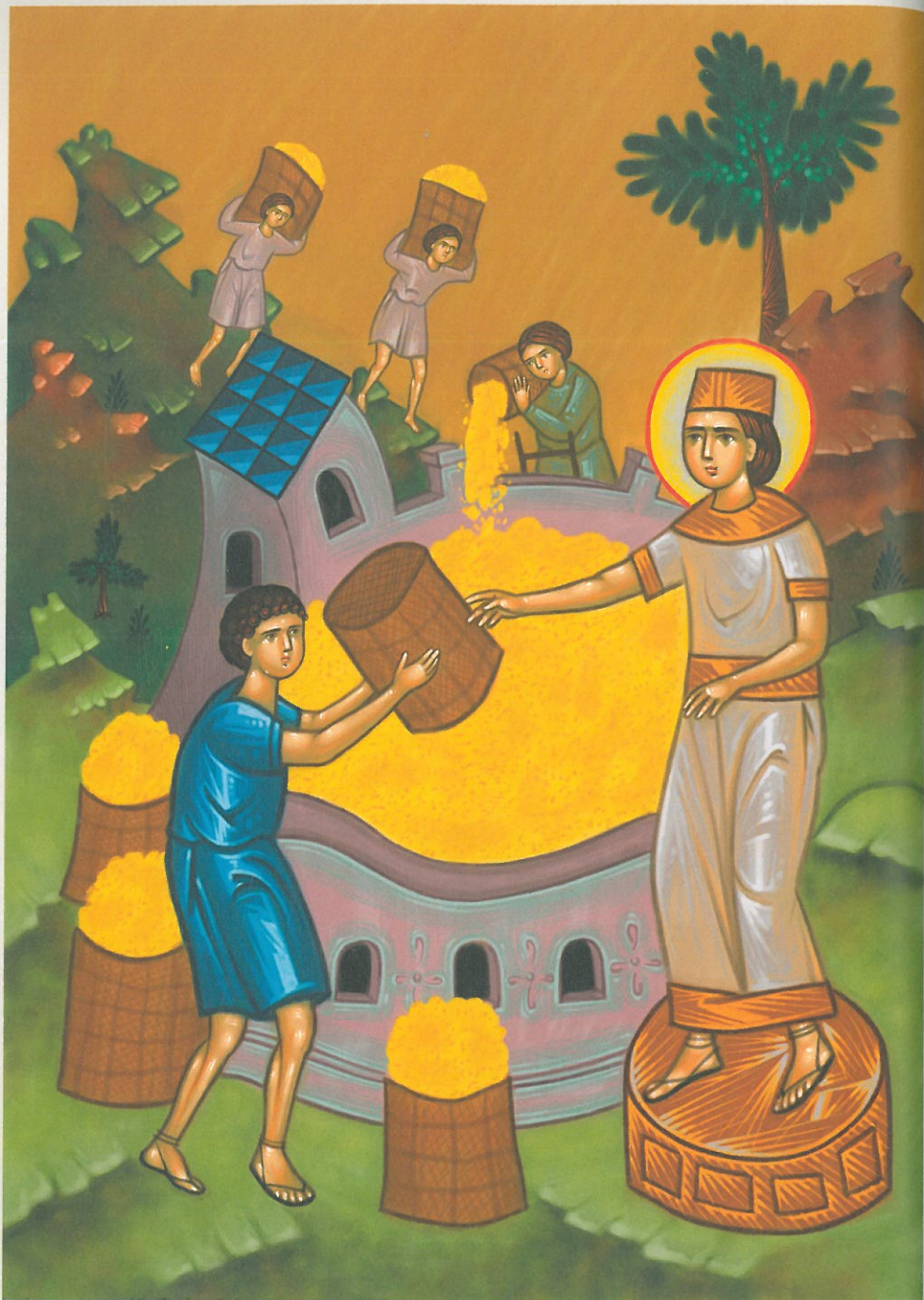
Faraonul s-a trezit tulburat și a povestit tuturor magilor și înțelepților egipteni visele sale pe care, însă, nimeni nu le-a putut interpreta. Atunci mai-marele paharnic și-a adus aminte de Iosif, care tâlcuise în temniță visul său și pe al marelui pitar.

Faraonul l-a chemat pe Iosif din temniță, spunându-i că a auzit că el interpretase vise când era în temniță, iar tâlmăcirea lui fusese adevărată. Iosif însă a răspuns lui Faraon: *Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniștirea lui Faraon.*

Faraonul a povestit visele sale lui Iosif, adăugând că nimeni nu le-a putut tâlcui. Atunci Iosif i-a zis Faraonului că visul lui este unul și transmite ceea ce voiește Dumnezeu să facă. Cele șapte vaci frumoase și cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani de belșug, după care vor veni șapte ani de foamete, după semnul vacilor și al spicelor celor slabe. Și foametea va bântui în țară încât nu se vor mai cunoaște cei șapte ani de belșug.

Facerea 41, 1-30

IOSIF, MARE DREGĂTOR PESTE TOT EGIPTUL

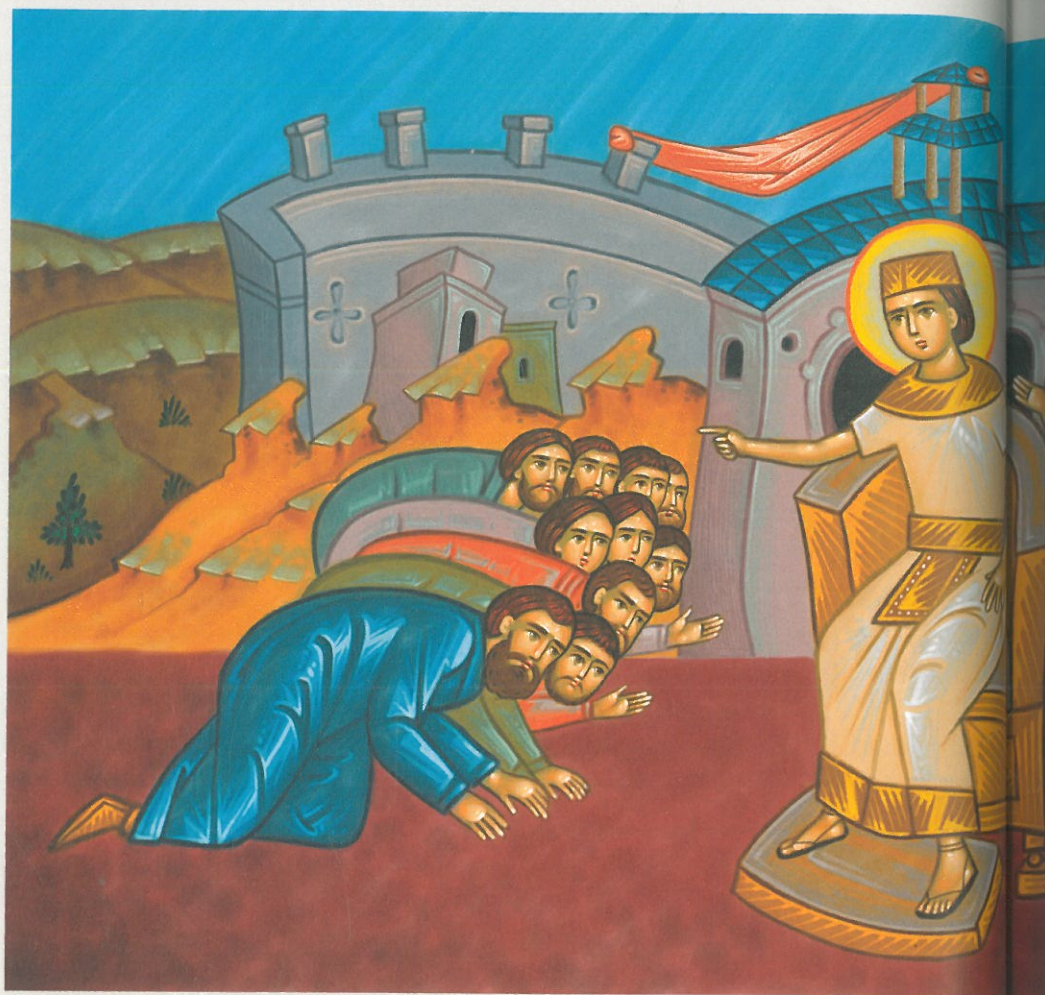
Modul în care Iosif a interpretat visele Faraonului i-a plăcut acestuia. El i-a zis lui Iosif: *De vreme ce Dumnezeu ți-a descoperit toate acestea, nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine.* Faraonul l-a numit pe Iosif dregător peste tot Egiptul. Ca semn al puterii, el și-a scos inelul din degetul său și l-a pus în degetul lui Iosif, l-a îmbrăcat cu haină de vison și i-a pus un lanț de aur împrejurul gâtului.

Iosif avea treizeci de ani când a început să slujească Faraonului. El a luat de soție pe Asineta, fata preotului din Heliopolis, și a avut doi fii: Manase și Efraim.

Pământul a rodit foarte mult în cei șapte ani de belșug. Iosif a adunat, în acei șapte ani, foarte mult grâu.

După ce au trecut cei șapte ani de belșug, în țara Egiptului, au venit cei șapte ani de foamete, după cum tâlcuise Iosif din visul Faraonului. A urmat deci o mare foamete peste tot pământul. Țara Egiptului era singura țară unde se găsea grâu. Când însă oamenii au început să sufere de foame și în țara Egiptului, atunci poporul a cerut pâine la Faraon, iar Faraonul a zis către toți egiptenii: *Duceți-vă la Iosif și faceți cum vă va zice el!*

Așadar, fiind foamete pe toată fața pământului, a deschis Iosif toate grânarele și a început să vândă pâine tuturor egiptenilor. Oameni din toate țările veneau în Egipt ca să cumpere pâine de la Iosif, căci foametea cuprinsese tot pământul.

FRAȚII LUI IOSIF ÎN EGIPT

Destul de repede foametea a început să se extindă și în ținutul de unde era Iosif.

Aflând Iacov că este grâu în Egipt, a trimis pe zece din frații lui Iosif să cumpere grâu de acolo. Veniamin, fratele cel mic al lui Iosif, a rămas acasă.

Au venit deci fiii lui Iacov împreună cu alții, care se duceau să cumpere grâu, căci era foamete și în pământul Canaanului. Și sosind ei în Egipt, s-au închinat lui Iosif până la pământ. Când a văzut Iosif pe frații săi, i-a recunoscut imediat, dar s-a prefăcut că nu-i cunoaște și le-a vorbit aspru: *De unde ați venit? Ei i-au zis că veneau din pământul Canaanului, ca să cumpere pâine. I-au mai spus că sunt doisprezece frați, dar au venit zece, pentru că cel mai mic frate a rămas acasă, iar un alt frate nu mai trăiește. Iosif însă le-a zis: Trimiteți dar pe unul din voi să aducă pe fratele vostru; iar ceilalți veți fi închiși până se vor dovedi spusele voastre de sunt adevărate sau nu.*

Timp de trei zile au stat ei închiși. A treia zi Iosif a zis către ei: *Să rămână închis un frate al vostru, iar ceilalți duceți-vă și duceți grâul ce ați cumpărat, ca să nu sufere de foame familiile voastre. Dar să aduceți la mine pe fratele vostru cel mai mic, ca să se adeverească cuvintele voastre, și nu veți muri. Frații își ziceau unii către alții: Cu adevărat suntem pedepsiți pentru păcatul ce am săvârșit împotriva fratelui nostru.*

Apoi Iosif a luat pe unul dintre ei, pe Simeon, și l-a legat, iar celorlalți le-a dat drumul.

Aceștia s-au întors la Iacov în țara Canaan, i-au povestit tatălui lor toate câte li se întâmplaseră și că urmau să plece din nou, cu Veniamin. Iacov a fost foarte mâhnit.

CUPA DE ARGINT

Foametea devenise din ce în ce mai mare pe pământ și fiii lui Iacov au terminat grâul pe care-l aduseseră din Egipt. Cu strângere de inimă, tatăl lor le-a zis să meargă din nou în Egipt, și să-l ia și pe fratele lor mai mic, Veniamin. Frații au plecat din nou și au luat cu ei, la îndemnul lui Iacov, ca daruri pentru „stăpânul țării”, adică pentru Iosif, balsam, miere, tămâie, smirnă, migdale și fistic.

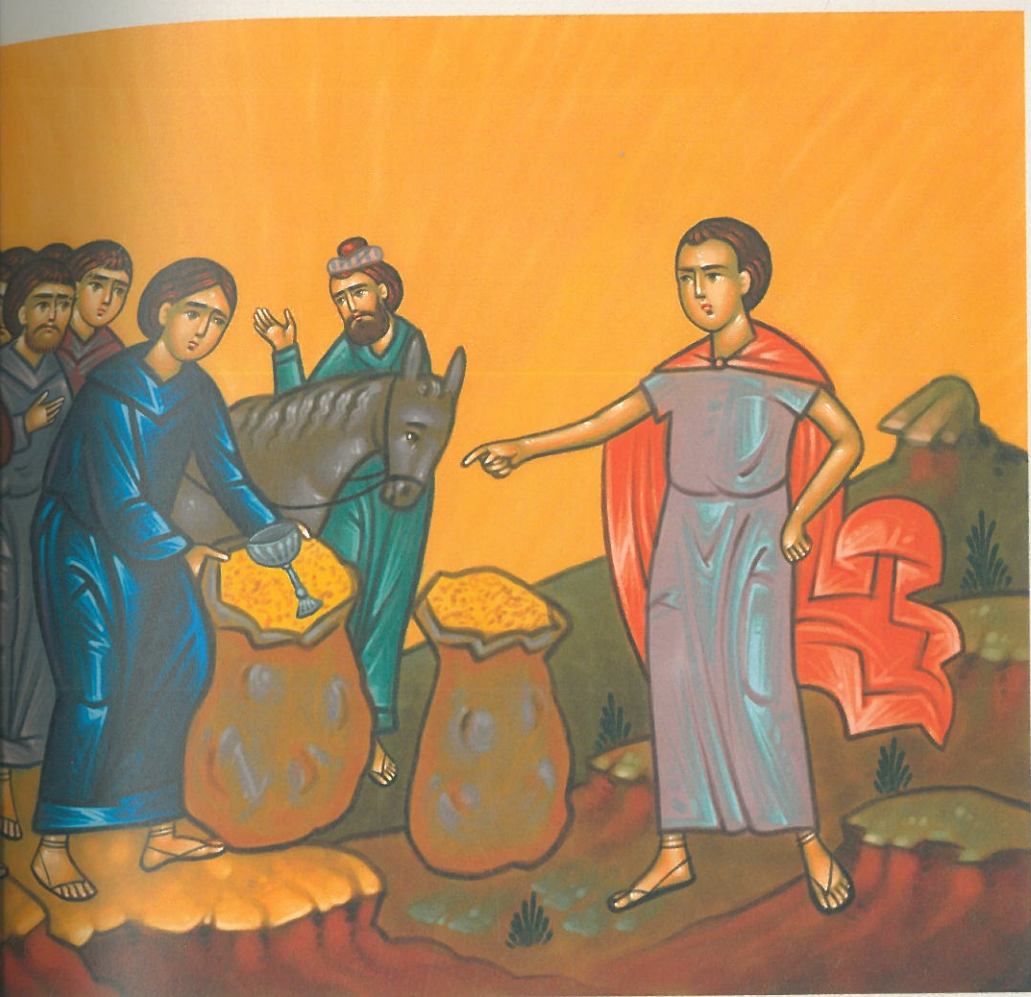
Iosif, văzând printre ei și pe Veniamin, i-a zis slujitorului său să invite pe oamenii aceia în casă ca să ia masa împreună cu ei. Apoi, Iosif l-a redat pe Simeon fraților săi.

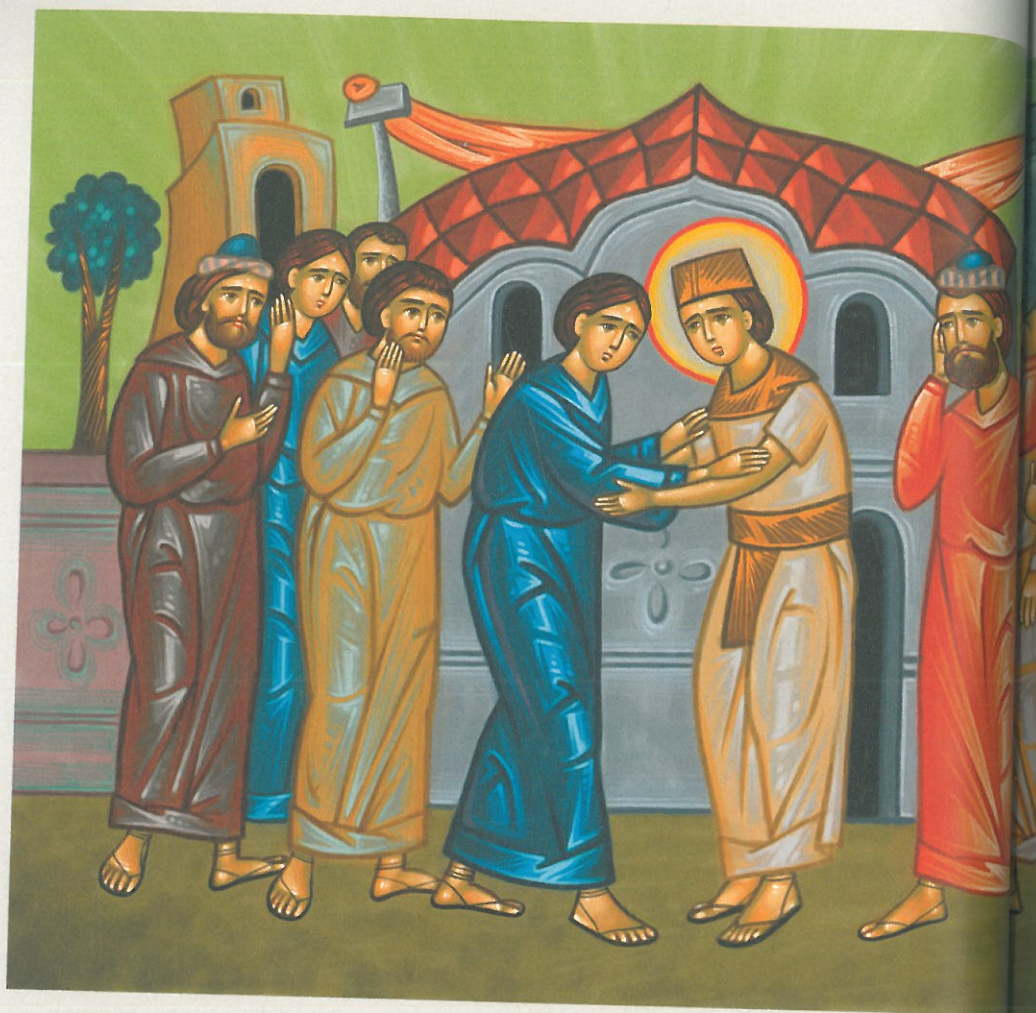
Ridicându-și Iosif ochii și văzând pe Veniamin a zis: *Acesta-i fratele vostru cel mai mic, pe care mi-ați spus că-l veți aduce la mine?* Iar ei au răspuns: *Acesta!* Și Iosif a zis către el: *Dumnezeu să Se milostivească spre tine, fiule!* Apoi Iosif s-a depărtat repede, pentru că îl mișcase tare revederea fratelui său și nu-și putea stăpâni lacrimile. El a intrat în camera sa și a plâns.

Ieșind de acolo, le-a zis servitorilor să pună masa. După aceea, Iosif a umplut sacii fraților săi cu bucate și a poruncit ca în sacul lui Veniamin să se pună și cupa sa de argint. La scurt timp după plecarea fraților săi, Iosif a trimis după ei pe slujitorul său ca să caute cupa de argint în sacii lor și să i-o aducă înapoi. Fiind găsită cupa în sacul lui Veniamin, i-a întors pe frați din drum și i-a adus la Iosif. Frații erau speriați, pentru că nu puteau să înțeleagă cum ajunsese cupa în sacul lui Veniamin. Iosif le-a spus că va da drumul fraților, dar va opri pe Veniamin ca rob al său. Atunci Iuda, unul dintre frați, s-a oferit să rămână el rob în locul lui Veniamin, zicând că ar fi ucigătoare durerea pe care tatăl lor ar resimți-o dacă ei s-ar întoarce fără Veniamin.

Facerea 43; 44

IOSIF SE FACE CUNOSCUȚ FRAȚILOR SĂI

Iosif, stând deci de vorbă cu frații săi, a văzut că le părea rău pentru ceea ce făcuseră cu mulți ani în urmă când îl aruncaseră în puț. Nemaiputându-și stăpâni bucuria de a fi împreună cu frații săi, el le-a zis: *Eu sunt Iosif. Mai trăiește oare tatăl meu?* Frații lui au fost cuprinși de o mare frică. Apoi Iosif a zis către frații săi: *Apropiați-vă de mine! Și ei s-au apropiat.* Iar el a zis: *Eu sunt Iosif, frațele vostru, pe care voi l-ați vândut în Egipt. Acum însă să nu vă întristați, nici să vă pară rău că m-ați vândut aici.* El le-a spus că acesta a fost planul lui Dumnezeu, Care a îngăduit ca el să ajungă în Egipt tocmai pentru a salva viețile lor. Le-a mai zis că foametea va mai bântui încă cinci ani. Apoi le-a spus să se întoarcă acasă și să spună tatălui lor toate cele întâmplate și să-i aducă pe toți în Egipt, ca să le fie salvate viețile. Apoi Iosif a plâns și i-a îmbrățișat pe Veniamin și pe toți frații săi.

Frații au plecat în Canaan și i-au spus tatălui: *Iosif, fiul tău, trăiește și el domnește astăzi peste toată țara Egiptului.* Însă Iacov nu i-a crezut. Dar când i-au făcut cunoscut tot ceea ce le spusese Iosif, și Iacov a văzut căruțele pe care le trimisese Iosif ca să-l aducă, atunci inima lui s-a umplut de bucurie și a zis: *Destul! Iosif, fiul meu, trăiește încă! Voi merge să-l văd înainte de a muri!*

STRĂMUTAREA LUI IACOV ȘI A FIILOR SĂI ÎN EGIPT

Iacov a mers cu toate câte avea la Beer-Șeba și a adus jertfă lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu i-a zis noaptea în vis: *Iacove, Iacove!* Iar el a răspuns: *Iată-mă!* Și Dumnezeu a zis: *Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău, nu te teme a te duce în Egipt, căci acolo am să te fac neam mare. Am să merg cu tine în Egipt Eu Însumi și tot Eu am să te scot de acolo.* Iacov, luând averile sale și toate vitele pe care le agonisise în pământul Canaan, a mers în Egipt.

Iosif, înhămându-și caii la carul său, a ieșit în întâmpinarea lui. Iacov a zis către Iosif: *De acum pot să mor, că am văzut fața ta și că trăiești încă.*

Iosif le-a spus fraților săi că, dacă Faraonul îi va întreba cu ce se ocupă, ei să-i răspundă că sunt crescători de vite din neam în neam. Iosif știa că dacă ei vor răspunde așa, Faraonul îi va așeza în ținutul Goșen. Iosif a mers la Faraon și i-a zis: *Tatăl meu și frații mei, cu vitele lor mărunte și mari și cu toate câte au, au venit din pământul Canaan.* Luând apoi pe cinci dintre frații săi, i-a adus la Faraon, iar acesta le-a dat ținutul Goșen.

Iosif l-a adus pe Iacov, tatăl său, înaintea Faraonului și Iacov l-a binecuvântat pe Faraon. Iar Faraonul l-a întrebat pe Iacov ce vârstă are și acesta i-a răspuns că are o sută treizeci de ani. Și Iacov l-a binecuvântat din nou pe Faraon. Astfel Iosif le-a dat tatălui și fraților săi moșie în țara Egiptului.

Facerea 46, 1-7,
29-34; 47, 1-12

IOSIF VINDE PÂINE EGIPTENILOR

În vremea aceea nu era pâine în tot pământul, pentru că foametea se întetise în țara Egiptului și în pământul Canaan. Și a adunat Iosif tot argintul din Egipt și din Canaan pe grâul pe care îl vânduse. Iosif a dat tot acest argint Faraonului.

Când argintul s-a sfârșit în țara Egiptului și în țara Canaanului, egiptenii au mers la Iosif și i-au zis: *Dă-ne pâine! De ce să murim sub ochii tăi? Că s-a sfârșit argintul.* Iar Iosif le-a zis: *Aduceți vitele voastre și vă voi da pâine pe vitele voastre, dacă vi s-a terminat argintul.* Și ei au adus vitele lor la Iosif și Iosif le-a dat grâu pe cai și pe oi, pe boi și pe asini. Întreg anul acela Iosif i-a hrănit cu pâine în schimbul vitelor lor.

După ce a trecut anul acela, în anul următor ei i-au zis că nu mai aveau nimic și, ca să nu moară de foame, în schimbul pâinii ei vor deveni robii lui Faraon și îi vor da toate pământurile lor.

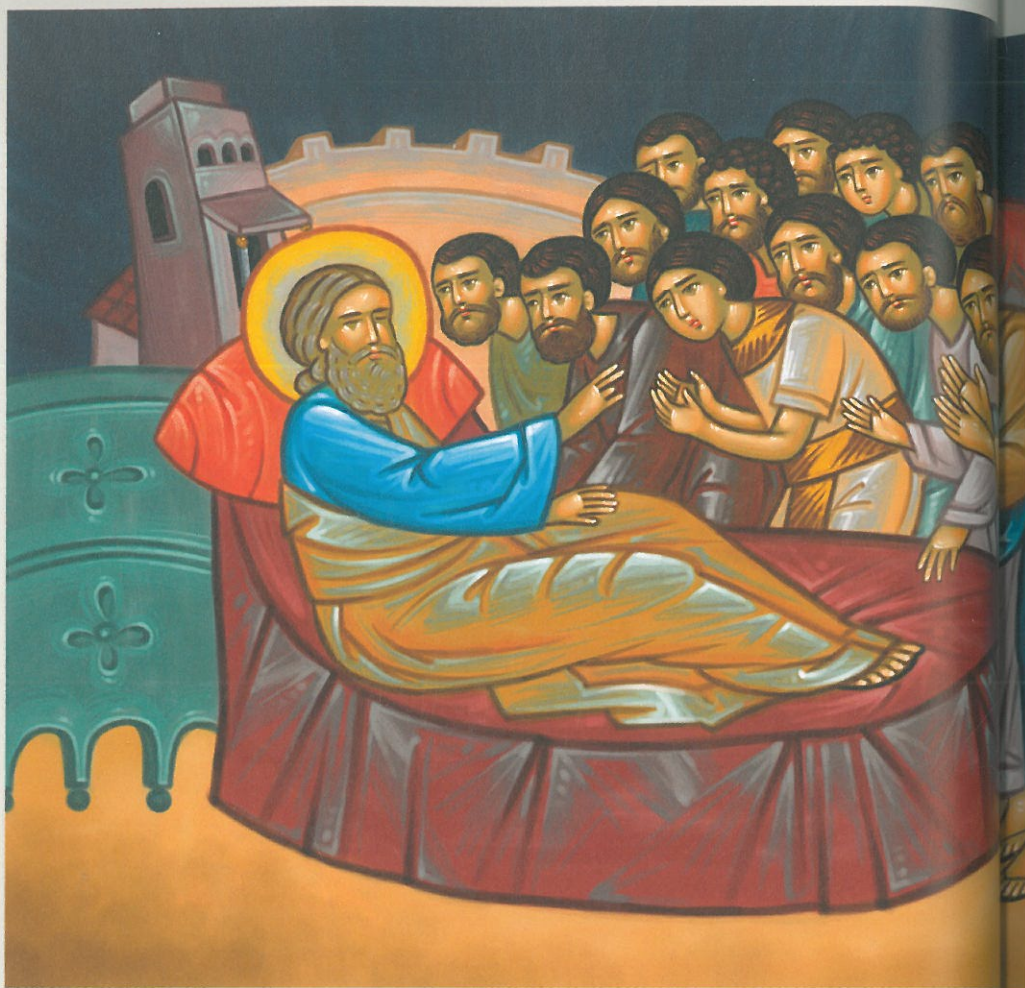
Iosif a cumpărat pentru Faraon tot pământul Egiptului. Și poporul a devenit rob al Faraonului, de la un capăt la celălalt al Egiptului.

Iosif le-a dat egiptenilor sămânță ca să semene pământurile iar a cincea parte din recoltă revenea Faraonului. Restul era hrana pentru ei și copiii lor.

Facerea 47, 13-26

MOARTEA LUI IACOV

Iosif a fost anunțat că tatăl său era bolnav. A luat pe cei doi fii ai săi, Manase și Efraim, și s-au dus la Iacov. Iacov i-a povestit lui Iosif cum Dumnezeu i S-a arătat în Luz, în pământul Canaan, și l-a binecuvântat, zicându-i: *Iată, te voi crește și te voi înmulți, și voi ridica din tine mulțime de popoare, și pământul acesta îl voi da urmașilor tăi, ca moștenire veșnică.*

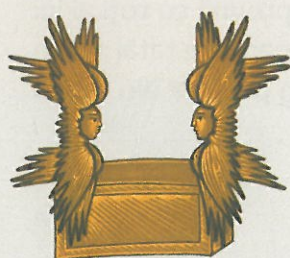
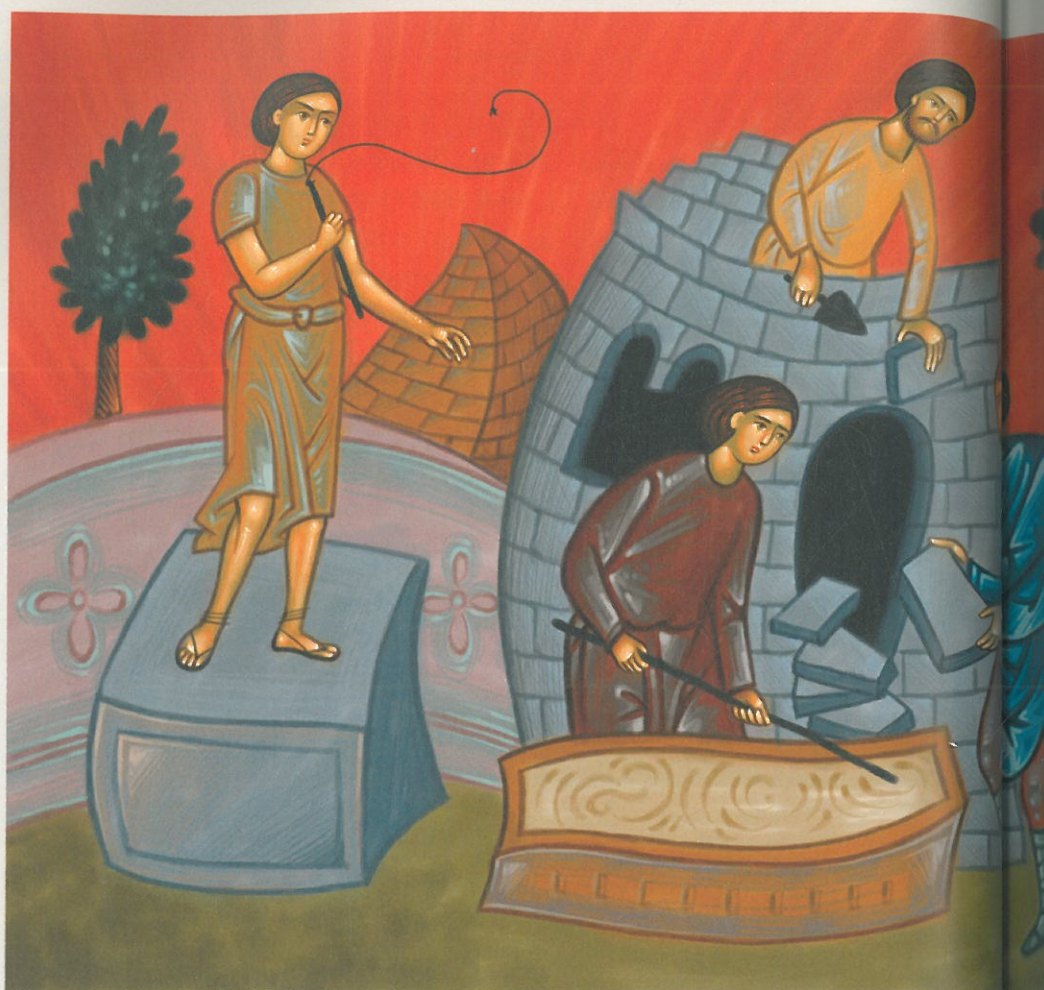
Iacov era bătrân și nu mai putea să vadă. Iosif i-a apropiat pe fiii săi de el, iar el i-a îmbrățișat și i-a sărutat. Apoi și-a pus mâna dreaptă pe capul lui Efraim, iar mâna stângă pe capul lui Manase.

Apoi Iacov a zis către Iosif: *Iată, eu mor; dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va întoarce în țara părinților voștri. Deci, eu îți dau ție, peste ceea ce au frații tăi, Sichemul, pe care l-am luat eu cu sabia mea și cu arcul meu din mâinile Amoreilor.* Apoi Iacov a chemat pe toți fiii săi și i-a binecuvântat.

El le-a poruncit să-l îngroape lângă părinții săi în pământul Canaan în peștera din țarina Macpela. Acolo erau îngropați Avraam și Sarra, Isaac și Rebeca și Lia. După ce le-a dat aceste porunci, Iacov s-a întins în pat și și-a dat duhul. Iosif a plâns mult și l-a îmbrățișat pe tatăl său. Apoi a poruncit Iosif doctorilor, slujitorii ai săi, să îmbălsămeze pe tatăl său. După ce s-au împlinit patruzeci de zile*, egiptenii l-au plâns timp de șaptezeci de zile.

După aceste zile Iosif s-a dus împreună cu toți ai lui și cu toți slujitorii Faraonului să îngroape pe tatăl său în pământul Canaan și l-au îngropat în peștera din țarina Macpela.

* Numărul de zile necesare pentru îmbălsămare.

ZILE GRELE

După mulți ani, Iosif și frații săi au murit. Egiptenii se temeau că fiii lui Iacov puteau deveni mai tari decât ei, deoarece aceștia se înmulțiseră foarte mult. De aceea, egiptenii i-au pus pe israeliți, adică pe evrei, la munci grele, silindu-i să zidească cetăți tari pentru Faraon. Acesta se temea ca nu cumva israeliții să se alieze cu vrăjmașii egiptenilor în vreme de război. Pentru că israeliții se înmulțeau tot mai tare, egiptenii îi sileau la munci și mai grele.

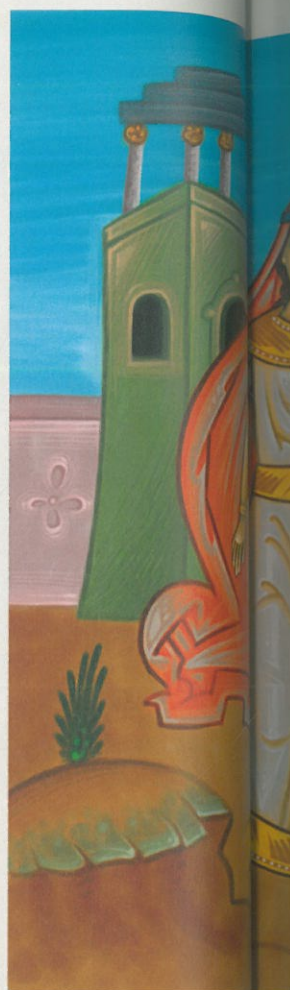
Faraonul a poruncit moașelor care asistau la nașterea femeilor israelite să omoare pruncii de parte bărbătească. Moașele se temeau însă de Dumnezeu și au spus Faraonului că femeile israelite nasc înainte ca ele să ajungă să le asiste. Atunci Faraonul a poruncit la tot poporul său ca tot copilul de parte bărbătească născut la evrei să fie aruncat în Nil.

UN PRUNC ÎNTR-UN COȘ

În vremea aceea, o femeie dintr-o familie de israeliți a născut un băiat și, de teama de a nu fi omorât, l-a ascuns vreme de trei luni. Când nu a mai putut să-l ascundă, ea l-a pus într-un coș de papură, uns cu smoală, și l-a așezat în păpuriș, la marginea râului.

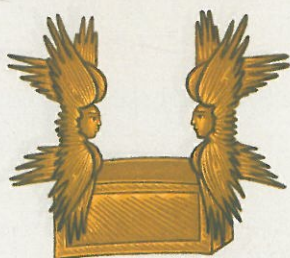
Venind fata Faraonului să facă baie în râu, a văzut coșul în păpuriș și, când l-a deschis, a văzut un băiețel care plângea. Și i s-a făcut milă de el. Sora pruncului, care stătea în apropiere, s-a oferit să aducă fetei Faraonului o doică israelită pentru copil, și a chemat chiar pe mama copilului, căreia i s-a încredințat copilul ca să-l alăpteze. Cu timpul, copilul, pe nume Moise*, a crescut mare. Într-o zi, el s-a dus să vadă pe frații săi israeliți care munceau din greu pentru egipteni. Văzând un egiptean care bătea un israelit, Moise l-a lovit și l-a ucis pe egiptean. Aflând de fapta sa, Faraonul a vrut să-l omoare pe Moise, dar acesta a fugit în țara Madian.

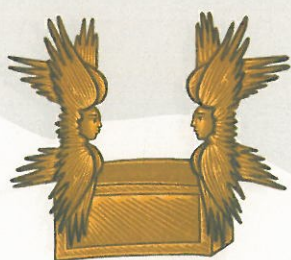
Acolo el a devenit păstor de oi și s-a căsătorit cu una din fiicele preotului Ietro, numită Sefora. Ea a născut pe Gherșon și pe Eliezer. Numele acestuia din urmă exprimă ajutorul dat de Dumnezeu lui Moise când l-a scăpat din mâna Faraonului.

* Moise înseamnă *cel scos din apă*.

Ieșirea 2, 1-22

DUMNEZEU SE ARATĂ LUI MOISE

Moise, păscând oile lui Ietro, socrul său, a ajuns până la muntele lui Dumnezeu, numit Horeb. Acolo i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc ce ieșea dintr-un rug care ardea, dar nu se mistuia. Moise a auzit un glas care îi spunea: *Scoate-ți încălțăminte de la picioarele tale, căci locul pe care calci este pământ sfânt.*

Apoi Dumnezeu i-a zis: *Am văzut necazul poporului Meu în Egipt și strigarea lui de sub apăsători am auzit și durerea lui o știu. M-am pogorât dar ca să-l izbăvesc...* Dumnezeu l-a trimis pe Moise la Faraon ca să scoată pe poporul său din țara Egiptului.

Când Moise a întrebat care îi este numele, Dumnezeu i-a spus: *Eu sunt Cel ce sunt.* Semnul pe care Dumnezeu i l-a dat lui Moise, pentru a fi crezut că este trimis de El, a fost următorul: un toiag aruncat de Moise jos se prefăcea într-un șarpe care, prins de coadă, se preschimba din nou în toiag. Un alt semn dat de Dumnezeu lui Moise a fost acesta: Moise a băgat mâna sa în sân și a scos-o bolnavă de lepră dar când a băgat-o a doua oară în sân a scos-o sănătoasă. Moise însă a căutat să se sustragă de la această misiune la care îl chemase Dumnezeu, motivând că este gângav și nu poate vorbi Faraonului. Atunci Dumnezeu i l-a dat ca sprijin pe fraatele său, Aaron, care putea vorbi deslușit și israeliților, și Faraonului.

Văzând semnele pe care le-a făcut Moise în fața lor, evreii au crezut că într-adevăr el a fost trimis de Dumnezeu ca să-i scoată din mâna asupritorilor lor.

CELE ZECE PLĂGI TRIMISE DE DUMNEZEU ASUPRA EGIPTULUI

Moise și Aaron au mers la Faraon și i-au zis că Dumnezeu lui Israel îi vorbește prin ei astfel: *Lasă pe poporul Meu, ca să-Mi facă sărbătoare în pustie!* Dar Faraonul nu i-a ascultat și i-a asuprit și mai tare pe evrei. Atunci aceștia i-au învinuit pe Moise și pe Aaron că, din pricina lor, egiptenii le-au îngreunat și mai mult munca.

Dumnezeu i-a trimis din nou pe Moise și pe Aaron la Faraon. Dar nici de această dată Faraon nu i-a ascultat. Atunci Dumnezeu a trimis asupra egiptenilor un șir de pedepse numite și plăgi. Prima a fost prefacerea apelor Nilului în sânge. Apa a devenit urât mirositoare, nu a mai fost bună de băut și toți peștii din ea au murit. A doua pedeapsă a fost umplerea întregii țări de broaște. Atunci Faraonul i-a chemat pe Moise și pe Aaron ca să scape Egiptul de broaște, făgăduind eliberarea popoului israelit. El însă nu și-a ținut făgăduința și, drept urmare, țara a fost lovită de o nemaivăzută și chinuitoare invazie de țânțari. Doar ținutul Goșen, unde locuiau israeliții, a fost cruțat de această plagă. Au urmat apoi: invazia de tăuni, moartea tuturor vitelor egiptenilor, lovirea egiptenilor cu bube puroioase usturătoare, ploaia cu grindină și foc, care a prăpădit oameni, animale, iarba câmpului și a rupt pomii de pe câmp.

Ținutul Goșen a fost însă ocolit de toate aceste pedepse trimise de Dumnezeu asupra Egiptului din pricina învârtosării inimii Faraonului. Acesta, după fiecare plagă abătută peste țara sa, chema de îndată pe Moise și pe Aaron, cerându-le să se roage lui Dumnezeu pentru îndepărtarea pedepsei. După încetarea pedepsei însă, inima Faraonului se învârtoșa din nou, și el iarăși se împotriva ieșirii evreilor din Egipt. Așadar, pedepsele au continuat cu: invazia de lăcuste, care au umplut tot pământul

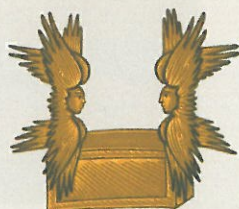
ieșirea 5-10

Egiptului, mâncând iarba și roadele pomilor, care nu fuseseră stricate de grindină; apoi, a urmat lăsarea unui întuneric beznă, timp de trei zile în toată țara Egiptului. Și acum, pedepsele i-au ocolit pe fiii lui Israel, așezați în ținutul Goșen. La ei a fost lumină peste tot în locuințele lor.

Însă și după aceste plăgi, Faraonul a stăruit în îndărătnicia sa, nelăsându-i pe evrei să plece din Egipt.

A ZECEA PLAGĂ ASUPRA EGIPTULUI

De aceea, Domnul a zis către Moise că va mai trimite o ultimă pedeapsă asupra Egiptului: într-o singură noapte, va muri tot întâiul născut al fiecărei familii din Egipt, începând de la întâiul născut al Faraonului și până la întâiul născut al celei mai neînsemnate roabe.

Ținutul Goșen a fost însă ocrotit de Dumnezeu. El le-a făcut cunoscut evreilor cum să se izbăvească din acea primejdie: în noaptea aceea fiecare familie trebuia să jertfească un miel fără cusur și să stropască cu sângele acestuia amândoi ușorii și pragul de sus al ușii casei unde aveau să mănânce mielul. Apoi ei trebuiau să frigă la foc carnea mielului și s-o mănânce cu pâine nedospită și ierburi amare.

La miezul nopții, Dumnezeu a lovit pe toți întâii născuți ai egiptenilor, de la întâiul născut al Faraonului până la întâiul născut al robului și până la întâii născuți ai animalelor. Și s-a făcut plângere mare în fiecare familie din Egipt, pentru cei omorâți de sabia îngerului morții, care însă pe evrei i-a ocolit, văzând pragul de sus și cei doi ușori ai ușii unși cu sângele mielului.

Leșirea 11, 1, 4-7;
12, 1-14, 29

IEȘIREA DIN EGIPT

În aceeași noapte, i-a chemat Faraonul pe Moise și pe Aaron, cerându-le să iasă cu tot poporul evreu din Egipt. Tot poporul a luat pe umeri aluatul încă nedospit și a cerut împrumut egiptenilor vase de argint și de aur și haine.

Poporul israelit a plecat din Goșen spre Sucot. Erau ca la șase sute de mii de bărbați, afară de copii, care plecau din Egipt după patru sute treizeci de ani de ședere acolo. Poporul s-a îndreptat, prin pustie, către Marea Roșie, luând cu ei și osemintele lui Iosif.

La scurt timp, Faraonul s-a răzgândit și a pornit cu oastea sa după poporul israelit, ca să-l întoarcă. Ei i-au ajuns pe israeliți lângă Marea Roșie. Când Faraonul s-a apropiat de ei, israeliții s-au înspăimântat. Moise i-a liniștit și s-a rugat lui Dumnezeu să fie izbăviți de urmăritorii lor.

Apoi Moise și-a îndreptat brațul cu care ținea toiagul spre mare și un vânt puternic s-a pornit de la răsărit. Vântul a suflat toată noaptea despărțind apele, astfel încât israeliții au putut trece prin mare ca pe uscat, apele fiindu-le perete la dreapta și la stânga lor.

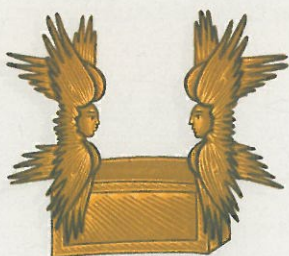
Faraonul cu oștile sale au intrat în mare să-i urmărească, dar Moise și-a întins din nou mâna asupra apelor, iar ele au revenit la loc și întreaga armată egipteană s-a înecat.

Așa a salvat Dumnezeu pe poporul Său din robie și l-a călăuzit afară din Egipt spre libertate.

ieșirea 12, 30-41;
13, 19-22; 14, 5-30

ISRAELIȚII ÎN PUSTIE

Văzând că au scăpat de dușmanii lor, israeliții au lăudat pe Dumnezeu și au pornit mai departe. Moise i-a condus pe israeliți de la Marea Roșie până în pustia Șur. Ei au mers trei zile prin pustie și n-au găsit apă. Au ajuns apoi la Mara, dar n-au putut să bea apă de acolo pentru că era amară. Acolo Dumnezeu i-a arătat lui Moise un lemn pe care acesta l-a aruncat în apă și apele s-au îndulcit.

Dumnezeu a dat israeliților rânduieli și porunci prin păzirea cărora ei urmau să fie feriți de bolile cu care fuseseră loviți egiptenii. Poporul israelit s-a supus lui Dumnezeu, ascultând de Moise și de Aaron.

Ajungând ei în pustia Sin, în luna a doua după ieșirea din Egipt, poporul nu a mai avut pâine și s-a răzvrătit împotriva lui Moise și a lui Aaron, zicând că mai bine le era să moară în Egipt, în jurul căldărilor cu carne, decât să moară de foame în pustie. Dumnezeu le-a dat atunci carne, seara, și pâine, dimineața. Seara le-a dat Dumnezeu prepelițe, iar dimineața, mană. Mana era ceva albicios, ca niște grăunțe, și arăta ca grindina pe pământ. Fiecare trebuia să adune mană atât cât avea nevoie ca hrană pentru o zi. Taina acestei pâini din cer era următoarea: celui ce aduna puțin, nu-i lipsea, iar celui ce aduna mult, nu-i prisosea. Porunca era să nu se adune și pentru a doua zi. Cei ce lăsaseră mană pentru a doua zi, au văzut că aceasta s-a stricat și a făcut viermi. Numai pentru ziua de odihnă, când nu cădea mană din cer, israeliții puteau aduna mană și pentru a doua zi.

Israelii au mâncat mană patruzeci de ani, până la intrarea în Canaan, în pământul făgăduinței, când trimiteră manei a încetat.

Ieșirea

15, 22 – 16, 35

CELE ZECE PORUNCI ȘI LEGĂMÂNTUL

În luna a treia de la ieșirea lor din Egipt, Dumnezeu i-a dus pe israeliți în pustia Sinai. El a chemat pe Moise pe vârful muntelui Sinai și i-a dat tablele cu Cele zece porunci:

I. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

II. Să nu-ți faci chip cioplit și niciun fel de asemănare a niciunui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujești.

III. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui.

IV. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești.

V. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l va da ție.

VI. Să nu ucizi.

VII. Să nu fii desfrânat.

VIII. Să nu furi.

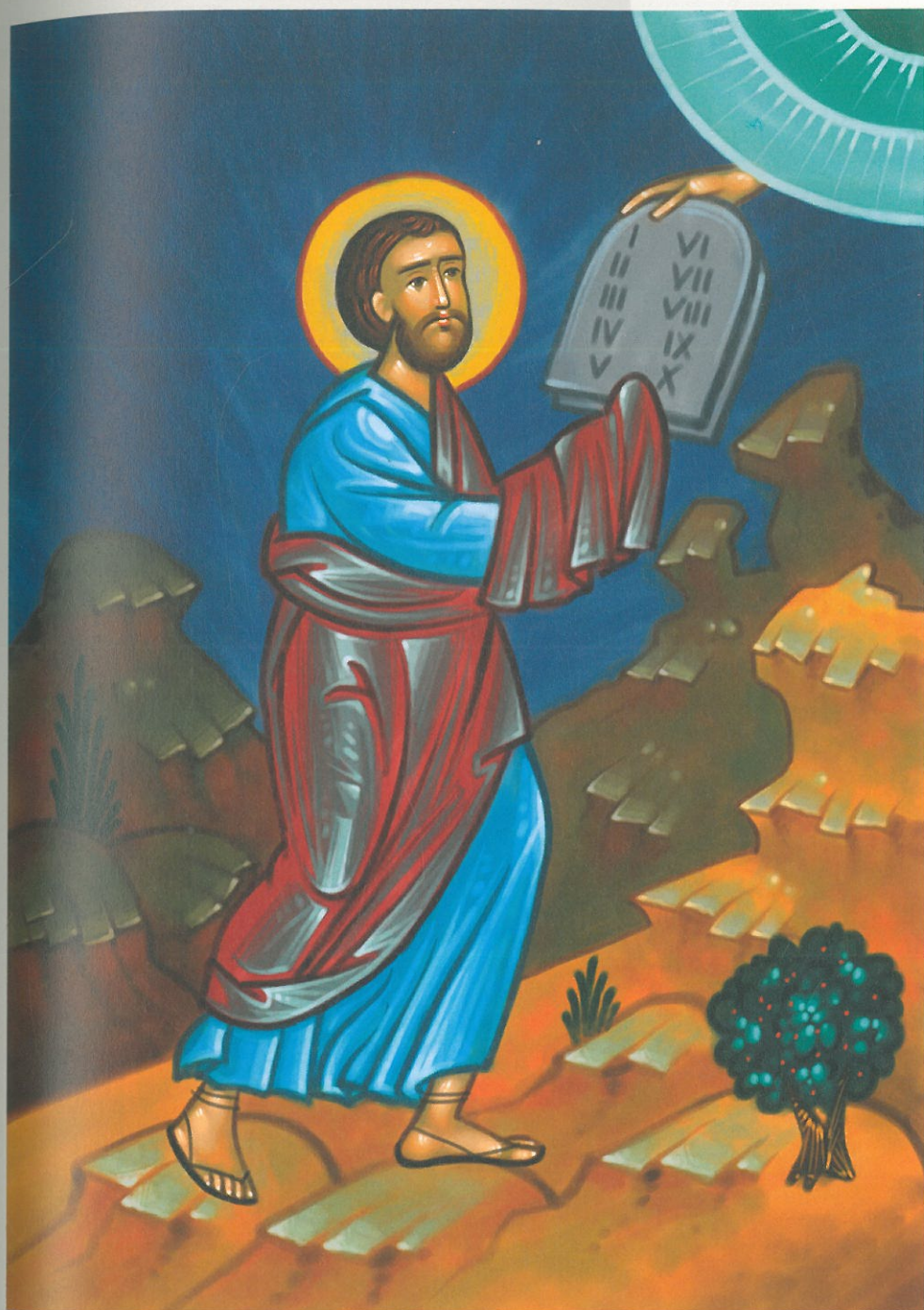
IX. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

X. Să nu dorești casa aproapelui tău; să nu dorești femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui și niciunul din dobitoacele lui și nimic din câte are aproapele tău.

Moise a stat patruzeci de zile și patruzeci de nopți pe muntele Sinai, iar Dumnezeu i-a dat Cele zece porunci, scrise cu degetul Său pe tablele Legii.

Ieșirea 19, 1 – 20, 21;
31, 18
Deuteronomul 5,
6-33

VIȚELUL DE AUR

Văzând israeliții că Moise întârzie să coboare de pe munte, au mers la Aaron și i-au zis să le facă dumnezei pentru că nu știau ce se întâmplase cu Moise. Atunci Aaron le-a zis să-i aducă cerceii soțiilor și fiicelor lor. Israeliții au făcut întocmai. Aaron a luat aurul și a turnat un tipar, făcând un vițel pe care l-a cioplit cu dalta. Israeliții au declarat vițelul ca fiind dumnezeul lor, care i-a scos din țara Egiptului. A doua zi, după ce s-au sculat ei de dimineață, au adus arderi de tot și apoi au mâncat, au băut și au jucat.

Atunci a zis Dumnezeu către Moise: *Grăbește de te pogoară de aici, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a răzvrătit. Și a mai zis Dumnezeu lui Moise: Lasă-Mă, dar, acum să se aprindă mânia Mea asupra lor, să-i pierd și să fac din tine un popor mare! Dar Moise a mijlocit pentru popor, rugând pe Dumnezeu să-și aducă aminte de jurământul Său făcut lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.*

Apoi Moise a coborât de pe munte cu cele două table ale Legii în mâini, scrise pe amândouă părțile. Pe table erau poruncile scrise de Însuși Dumnezeu. Când Moise s-a apropiat de tabără, el a văzut vițelul de aur și jocurile și s-a mâniat. De supărare, a aruncat cele două table, care s-au sfărâmat. Apoi a luat vițelul de aur, l-a ars în foc, l-a făcut pulbere, l-a presărat în apă și apa a dat-o să fie băută de israeliți. Numai fiii lui Levi nu se închinaseră vițelului de aur. Apoi Moise s-a rugat lui Dumnezeu să-i ierte pe israeliți pentru păcatul lor mare. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Moise.

Pe urmă Moise s-a urcat din nou pe munte, unde, după alte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, a primit alte table ale Legii, cu Cele zece porunci.

leșirea 32, 1 – 34, 28
Deuteronomul
9, 9-21; 10, 1-5

FACEREA CORTULUI SFÂNT ȘI A CHIVOTULUI LEGII

Coborându-se de pe munte, Moise i-a chemat pe israeliți să aducă daruri lui Dumnezeu: aur, argint și aramă, mătase violetă, stacojie și vișinie, pietre prețioase și altele.

Atunci, cei care se îndeletniceau cu facerea locașului sfânt* au făcut pentru cort zece covoare de în răsucit și de mătase violetă, stacojie și vișinie. În țesătura lor au făcut chipuri de heruvimi, alese cu iscusință. Apoi au făcut o perdea de mătase violetă, stacojie și vișinie și de în răsucit și pe ea au făcut chipuri de heruvimi. Această perdea trebuiau să o pună între Sfânta și Sfânta Sfintelor.

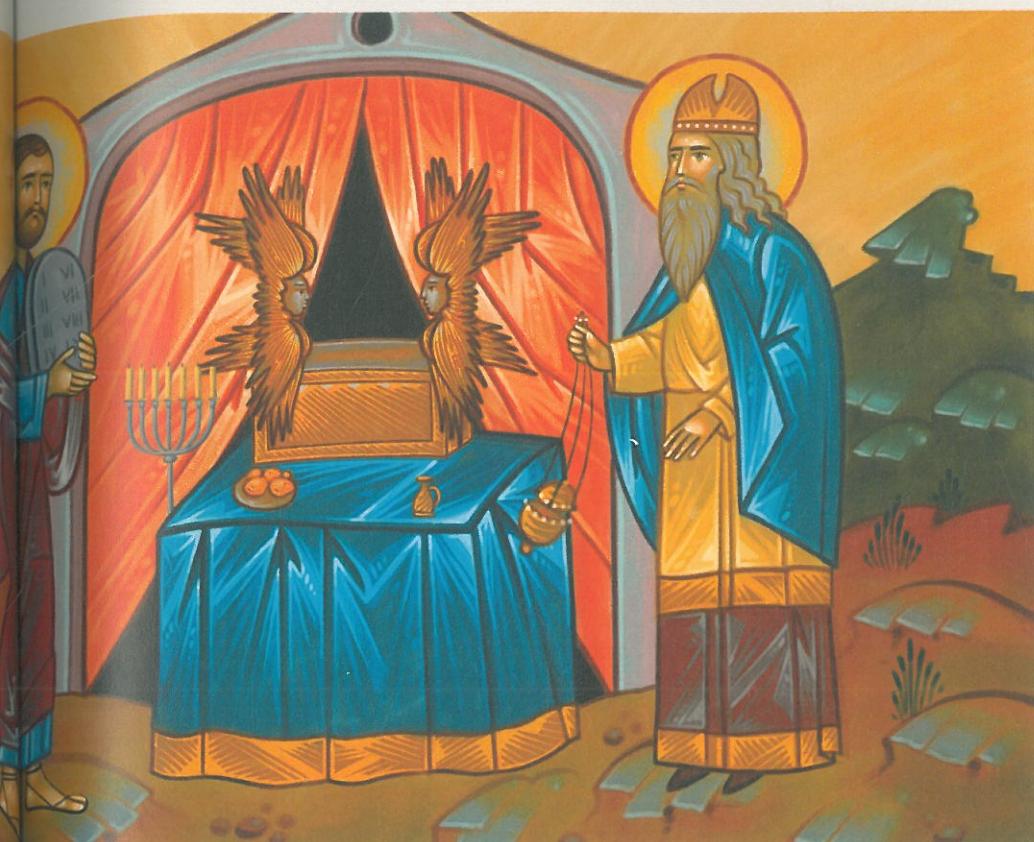
După aceea, Bețaleel, din seminția lui Iuda, pe care Dumnezeu îl umpluse de duhul dumnezeiesc al înțelepciunii, al priceperii și al științei, a făcut chivotul Legii din lemn de salcâm, lung de doi coți și jumătate, larg de un cot și jumătate și înalt tot de un cot și jumătate. L-a îmbrăcat cu aur curat pe dinăuntru și pe dinafară, iar împrejur i-a făcut o cunună de aur. A făcut, de asemenea, doi heruvimi de aur, lucrați din ciocan, pentru cele două capete ale capacului. Cei doi heruvimi își întindeau aripile unul spre altul, umbrind capacul, iar fețele lor erau îndreptate una către alta, privind spre capac. S-au făcut apoi veșminte de slujbă pentru Aaron și fiii lui.

În luna întâi a anului al doilea de la ieșirea israeliților din Egipt, în ziua întâi a lunii, a fost așezat cortul adunării. Moise a pus tablele Legii în chivotul pe care l-a așezat în cort. Apoi a atârnat perdeaua și a închis chivotul Legii, precum îi poruncise Dumnezeu. Dincoace de perdea a pus masa, în partea de miazănoapte, și a așezat pe ea pâinile punerii înaintea Domnului, iar în fața mesei, în partea de miazăzi a cortului, a pus sfeșnicul. Tot înaintea perdelei a pus jertfelnicul cel de aur, pe care a aprins tămâie mirositoare. La intrarea în cortul

* În acea vreme, evreii nu aveau vreo clădire în care să se roage. Moise i-a învățat să construiască un cort sfânt, care se va numi *cortul adunării*. Acesta avea două încăperi: *Sfânta și Sfânta Sfintelor*.

Ieșirea 35, 4-9, 29-31; 36, 8, 35; 37, 1-9; 39,1; 40, 16-38

adunării a așezat jertfelnicul arderilor de tot pe care a pus arderi de tot și prinoase de pâine. Iar între cortul adunării și jertfelnic a așezat Moise baia și a turnat în ea apă pentru spălat, spre curățirea lui Aaron și a fiilor lui când slujeau la cortul adunării. Și apoi a uns Moise cu mir de ungere cortul și toate cele din el, și jertfelnicul și baia, sfințindu-le astfel, după porunca lui Dumnezeu.

După ce Moise a isprăvit toate lucrările, un nor a acoperit cortul adunării și locașul s-a umplut de slava lui Dumnezeu, astfel că Moise nu a putut să intre în el. În tot timpul călătoriei lor, fiii lui Israel plecau la drum numai când se ridica norul. Ziua, norul Domnului stătea peste cort, iar noaptea se afla peste el foc.

PEDEPSIREA POPORULUI PENTRU CÂRTIRE

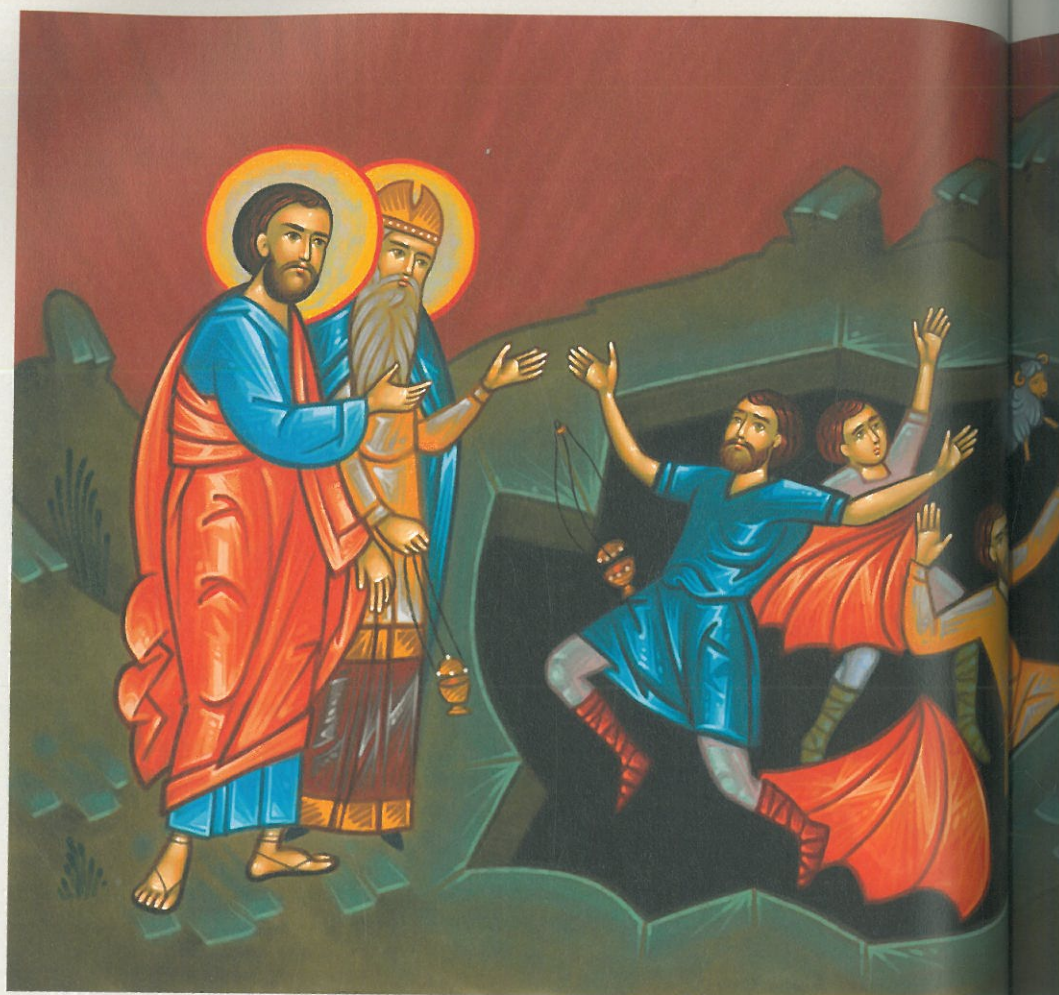
Dumnezeu i-a călăuzit pe israeliți până la hotarul țării Canaan. Acolo, a poruncit lui Moise să trimită câte o căpetenie din fiecare dintre cele douăsprezece seminții ca să cerceteze țara Canaan. Moise a trimis cele douăsprezece căpetenii și acestea s-au întors după patruzeci de zile din Canaan cu roade ale acestui pământ: struguri, smochine și rodii. Ei au spus că țara Canaan este foarte bogată, dar cetățile sunt întărite și oamenii care locuiesc acolo sunt foarte mari și puternici.

Auzind acestea, israeliții s-au înfricoșat și s-au răzvrătit împotriva lui Moise și a lui Aaron. Ei le-au spus că era mai bine să fi murit în pământul Egiptului decât să moară în locul acela. Însă Iosua, fiul lui Navi, și Caleb, fiul lui Iefone, au căutat să-i liniștească, asigurându-i că Dumnezeu îi va ajuta. Dar poporul a refuzat să-i asculte.

Atunci S-a mâniat Dumnezeu din nou pe popor și a vrut să-l nimicească, dar Moise s-a rugat iarăși lui Dumnezeu pentru poporul său. Atunci, Dumnezeu i-a spus: *Voi ierta, după cuvântul tău. Însă El i-a mai grăit lui Moise următoarele: Până când această obște rea va cârti împotriva Mea? ...Deci, spune-le: În pustia aceasta vor cădea oasele voastre și voi toți cei numărați, de la douăzeci de ani în sus, care ați cârtit împotriva Mea, oricâți ați fi la număr, nu veți intra în pământul în care... M-am jurat să vă așez, ci numai Caleb, fiul lui Iefone, și Iosua, fiul lui Navi... După numărul celor patruzeci de zile, în care ați iscodit pământul Canaan, veți purta pedeapsa pentru păcatele voastre patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi, ca să cunoașteți ce înseamnă să fiți părăsiți de Mine.*

Astfel, doar copiii lor aveau să intre în pământul făgăduinței. Așa a pedepsit Dumnezeu poporul pentru necredința și cârtirea sa.

Numerii 13, 1-4,
27-34; 14

RĂZVRĂTIREA LUI CORE

Poporul a peregrinat mulți ani prin pustie. Moise și Aaron vesteau poruncile lui Dumnezeu și toți îi ascultau. Odată însă, Core, din seminția lui Levi, împreună cu Datan, Abiron și On, din seminția lui Ruben, s-au ridicat împotriva lui Moise, împreună cu două sute cincizeci de bărbați, care erau căpetenii ale poporului. Core le-a reproșat lui Moise și Aaron că se considerau mai presus de adunarea Domnului. Atunci Moise le-a cerut lui Core și celor din ceata lui să vină în ziua următoare la cortul adunării cu cădelnițe, în care să pună foc și tămâie, spunând: *Mâine va arăta Domnul cine este al Lui și cine este sfânt, ca să Și-l apropie...*

Dimineața toți s-au adunat și Dumnezeu le-a dat semne prin care ei au înțeles că Moise este fără vină; și a pedepsit Domnul cu mare asprime pe cei vinovați, căci s-a deschis pământul sub Core, Datan și Abiron, înghițindu-i pe ei și casele lor. Dar, fiindcă poporul a început din nou să cârtească împotriva lui Moise și a lui Aaron, Dumnezeu a hotărât pedeapsirea lui. Numai după ce s-au rugat Moise și Aaron pedeapsa a încetat.

Apoi, Dumnezeu a poruncit lui Moise să adune douăsprezece toiage, câte unul de fiecare seminție, iar pe toiagul seminției lui Levi să scrie numele lui Aaron; apoi să le pună înaintea chivotului Legii. Toiagul omului ales de Dumnezeu urma să odrăsească. A doua zi s-a văzut că toiagul lui Aaron odrăslise, înmugurise, înflorise și făcuse migdale, și tot poporul a înțeles că Dumnezeu adevărase preoția lui Aaron. Și Domnul a poruncit lui Moise să pună toiagul lui Aaron înaintea chivotului Legii spre mărturie împotriva tuturor neascultătorilor.

Numerii 16, 1-35;
41-50; 17, 1-11

MOARTEA LUI AARON

La muntele Hor, care este lângă hotarele țării lui Edom, a grăit Domnul cu Moise și cu Aaron. El i-a zis lui Moise să urce pe munte împreună cu Aaron și cu fiul acestuia, Eleazar. Acolo, să-l dezbrace pe Aaron de hainele lui și cu acestea să-l îmbrace pe Eleazar. De asemenea i-a mai spus că Aaron va muri acolo, pe muntele Hor.

Și a făcut Moise așa cum îi poruncise Dumnezeu. El i-a suit pe Aaron și pe Eleazar pe muntele Hor, sub privirile întregului popor. Acolo a dezbrăcat Moise pe Aaron de hainele lui și l-a îmbrăcat cu ele pe Eleazar, fiul lui. Aaron a murit pe vârful aceluiași munte, iar Moise și Eleazar au coborât de acolo. Văzând toată obștea că Aaron a murit, israeliții l-au plâns timp de treizeci de zile.

Numerii 20, 23-29

ȘARPELE DE ARAMĂ

De la muntele Hor israeliții au mers pe calea Mării Roșii ca să ocolească pământul lui Edom. Dar pe drum poporul a început să-și piardă răbdarea și grăia împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise zicând: *La ce ne-ai scos din pământul Egiptului, ca să ne omori în pustiu? Că aici nu este nici pâine, nici apă și sufletul nostru s-a scârbit de această hrană sărăcăcioasă.*

Atunci a trimis Dumnezeu asupra poporului șerpi veninoși, care îi mușcau, și mulți israeliți au murit. Ei au venit la Moise și i-au zis: *Am greșit grăind împotriva Domnului și împotriva ta; roagă-te Domnului, ca să depărteze șerpii de la noi.*

Și s-a rugat Moise lui Dumnezeu pentru popor. Atunci Dumnezeu a zis către Moise: *Fă-ți un șarpe de aramă și-l pune pe un stâlp; și de va mușca șarpele pe vreun om, tot cel mușcat, care se va uita la el, va trăi.* Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp. Și când un șarpe mușca vreun om, acesta privea la șarpele de aramă și nu murea.

Numerii 21, 4-9

ASINA LUI VALAAM

Plecând apoi de la muntele Hor, israeliții și-au așezat tabăra lângă Iordan, în fața Ierihonului. Balac, regele Moabului, s-a înfricoșat foarte tare de numărul mare al israeliților. Moabiții îi dușmăneau pe israeliți, se temeau de ei și unelteau pe ascuns împotriva lor. Balac a trimis soli la Valaam, un vrăjitor vestit din Petor, de lângă râul Eufrat, ca să-l cheme să blesteme pe israeliți, pentru a-i putea birui. *Eu știu că pe cine binecuvântezi tu, acela este binecuvântat, și pe cine blestemi este blestemat*, i-a transmis Balac lui Valaam prin solii săi. Valaam era înțelept și putea vorbi cu Dumnezeu, vestind cele viitoare. Aflând de rugămintea lui Balac, Valaam a căutat să vadă care este voia lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu i-a zis: *Să nu te duci cu ei și să nu blestemi pe poporul acela, că este binecuvântat!*

Valaam a pornit pe asina sa și s-a dus împreună cu căpeteniile Moabului la regele Balac. Dar Dumnezeu a trimis un înger ca să-l oprească pe Valaam din drum. Valaam nu-l vedea pe înger, dar asina lui l-a văzut și, fiindu-i frică, s-a abătut din drum. Valaam a bătut asina ca să o întoarcă la drum, dar asina, văzând din nou îngerul, stând în drumul îngust, mărginit de două ziduri, s-a tras către zid strângând piciorul lui Valaam de zid. Acesta a început s-o bată din nou. A treia oară, îngerul a stat din nou la loc strâmt, în calea lor, și asina s-a culcat sub Valaam. Acesta a început s-o lovească iar cu toiagul. Atunci Dumnezeu a deschis gura asinei, care i-a zis: *Ce ți-am făcut eu de mă bați acum pentru a treia oară?*

Și a deschis Domnul și ochii lui Valaam și el a văzut îngerul cu sabia scoasă. Acesta i-a spus că dacă asina nu s-ar fi întors din drum, el l-ar fi ucis pe Valaam, lăsând însă asina vie. Îngerul Domnului i-a spus: *Eu am*

Numerii 22 – 24

ieșit să te împiedic, deoarece calea ta nu este dreaptă înaintea mea. Du-te cu oamenii aceștia, dar să grăiești ceea ce îți voi spune eu!

Drept urmare, când Valaam a ajuns la Balac, el a binecuvântat de trei ori pe israeliți, după cum îi poruncise Dumnezeu. Înainte de a se

întoarce acasă, Valaam a rostit de față cu Balac o profeție despre venirea lui Mesia: Îl văd, dar acum încă nu este; Îl privesc, dar nu de aproape; o Stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel... Din Iacov se va ridica Cel ce va stăpâni cu putere...

MOARTEA LUI MOISE

În pragul morții, Moise atinsese vârsta de o sută douăzeci de ani, dar vederea nu-i slăbise și puterea nu i se împutinase. El și-a luat rămas bun de la poporul său și s-a urcat pe unul dintre vârfurile muntelui Nebo. De aici Dumnezeu i-a arătat Canaanul, întreaga țară făgăduită. Dumnezeu i-a zis: *lată pământul pentru care M-am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov... Te-am învrednicit să-l vezi cu ochii tăi; dar în el nu vei intra*. Moise s-a stins din viață în țara Moabului, dar nimeni nu-i cunoaște nici până astăzi mormântul. Israelii l-au plâns treizeci de zile. Iosua, fiul lui Navi, s-a umplut de duhul înțelepciunii, pentru că Moise își pusese mâinile asupra lui. Israelii i s-au supus așa cum le poruncise Dumnezeu prin Moise.

De atunci nu s-a mai ridicat în Israel proroc asemenea lui Moise, pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut față către față, care din voia Lui să fi făcut atâtea semne și minuni asupra Faraonului, a slujitorilor lui și a întregii țări a Egiptului și care să fi săvârșit cu mână tare și cu mari înfricoșări ceea ce a făcut Moise înaintea ochilor întregului Israel.

Deuteronomul
3, 23-28; 31, 23;
32, 48-52; 34

RAHAB CĂLĂUZEȘTE ISCOADELE ISRAELITE

Iosua, fiul lui Navi, a fost ales de Dumnezeu să conducă poporul israelit. Sosise timpul ca israeliții să ia în stăpânire Canaanul, țara promisă. Israelii aveau tabăra așezată pe malul râului Iordan, pe partea opusă orașului Ierihon. Iosua a trimis în taină doi tineri să iscodească țara și mai ales Ierihonul. Ca să nu fie bănuți că veniseră să iscodească cetatea, cei doi tineri au rămas să se odihnească, peste noapte, în casa unei desfrânate, al cărei nume era Rahab.

Regele Ierihonului a aflat însă că niște tineri israeliți au venit ca să iscodească țara. Așadar, a trimis pe slujitorii săi la Rahab ca să-i prindă pe acei tineri. Rahab însă a suit iscoadele pe acoperiș și i-a ascuns pe cei doi în niște fuioare de in puse la uscat. Când trimișii regelui au ajuns la casa sa, Rahab le-a spus că cei doi tineri plecaseră deja, în amurg.

Înainte însă de a adormi iscoadele, Rahab s-a suit pe acoperiș și le-a zis că știe că Dumnezeu le-a dat israeliților țara Canaanului, fiindcă – spunea ea – : *Frica voastră a căzut asupra noastră și toți locuitorii pământului aces- tuia au frică de voi... căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeu în cer, sus, și pe pământ, jos. Apoi i-a rugat ca ea și familia ei să fie cruțați când israeliții vor cuceri ceta- tea. Iscoadele i-au promis că așa vor face dacă ea nu îi va trăda. Apoi ea le-a dat drumul cu o frânghie pe fereastră, căci casa ei era în zidul cetății și ea locuia chiar deasupra zidului. Înainte de plecare, ei i-au dat femeii o funie roșie pe care ea trebuia s-o atârne la fereastra ei, ca israeliții să-i recunoască casa atunci când cetatea va fi atacată, și ea împreună cu toată familia ei să fie lăsați în viață.*

Trecând Iordanul, tinerii s-au dus la Iosua și i-au isto- risit tot ce se întâmplase cu ei.

Iosua 2

TRECEREA IORDANULUI

Primăvară fiind, zăpada se topise și Iordanul se revărsase peste maluri. Israelii se pregăteau să treacă râul. Nu exista niciun pod de trecere, dar Dumnezeu le spusese că aceea era ziua când ei trebuiau să treacă râul. Preoții purtau chivotul legământului lui Dumnezeu și mergeau în fața poporului. Când ei au intrat în Iordan, apa care curgea din sus s-a oprit și s-a făcut ca un perete. Astfel că ei stăteau ca pe uscat în mijlocul Iordanului, cu picioarele neudate; iar israelii au mers ca pe uscat până ce tot poporul a trecut prin Iordan. Dumnezeu, Care îi scosese pe israeliți din Egipt, Și-a arătat iarăși puterea, ajutându-i în chip minunat să intre în țara făgăduită.

Dumnezeu a poruncit lui Iosua să aleagă doisprezece bărbați, câte un om din fiecare seminție, care să ia din mijlocul Iordanului douăsprezece pietre pe care să le păstreze în tabăra israeliților.

Iar după ce a trecut tot poporul, a trecut și chivotul Domnului și preoții au mers iarăși în fruntea poporului. Iar apele Iordanului au curs ca și mai înainte, până peste maluri.

Iosua 3, 1– 4, 18

TRÂMBIȚELE IERIHONULUI

Atunci a zis Domnul către Iosua: *lată, Eu voi da în mâinile tale Ierihonul, pe regii lui și pe puternicii lui. Duceți-vă împrejurul cetății toți cei buni de război și înconjurați cetatea câte o dată pe zi. Aceasta să o faceți șase zile. Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe din corn de berbec, iar în ziua a șaptea să ocoliți cetatea de șapte ori și preoții să trâmbițeze din trâmbițe... Când veți auzi sunetul de trâmbiță, atunci tot poporul să strige cu glas tare deodată, și, când vor striga ei, zidurile cetății se vor prăbuși.* Iosua a ascultat și a poruncit poporului: *Să nu strigați... până în ziua când vă voi zice eu.*

În prima zi șapte preoți, sunând din trâmbițe, mergeau în fața celor ce purtau chivotul Domnului. Ceilalți israeliți îi urmau în liniște înconjurând cetatea.

Și au înconjurat cetatea o dată pe zi timp de șase zile. În ziua a șaptea s-au sculat de dimineață și au înconjurat cetatea de șapte ori. Iar când preoții au sunat a șaptea oară din trâmbițe, Iosua a zis: *Strigați, că v-a dat Domnul cetatea!* Tot poporul a strigat cu glas tare și atunci s-au prăbușit toate zidurile cetății până la temelie. Toți israeliții au intrat în cetate și au cucerit-o. Doar Rahab și familia ei au fost cruțați. Totul a ars, mai puțin aurul, argintul și vasele de aramă și de fier, care au fost duse în vistieria casei Domnului.

Aceasta a fost prima mare victorie a poporului israelit în Canaan. Dumnezeu era cu Iosua și faima lui s-a răspândit în toată țara.

SOARELE DEASUPRA GHIBEONULUI

Oamenii care locuiau în cetatea Ghibeon auziseră de biruința lui Iosua asupra Ierihonului și erau înspăimântați. De aceea ei se întrebau cum ar fi putut să-l convină pe Iosua să facă pace cu ei. Până la urmă au pus la cale un vicleșug.

Prefăcându-se că sunt veniți de departe, ca trimiși ai cetății Ghibeon, o ceată de ghibeoniti a venit la Iosua arătându-i pâinea învechită, hainele lor ponosite și încălțăminte lor stricată de drumul lung parcurs. Astfel l-au convins prin acest vicleșug să încheie pace cu ei. Iosua a încheiat un legământ cu ei și le-a promis că îi va cruța.

După trei zile, israeliții au descoperit că grupul de trimiși venise din Ghibeon, care era în vecinătatea lor. Israeliții s-au supărat că fuseseră înșelați, dar și-au ținut promisiunea dată.

În acest timp, cinci regi din Canaan au făcut o alianță împotriva israeliților și au pornit împotriva cetății Ghibeon, care se predase lui Iosua. Când ei au împresurat Ghibeonul, locuitorii cetății au cerut ajutor israeliților. Iosua, care se afla la Ghilgal, a năvălit pe neașteptate asupra lor și i-a înfrânt.

În ziua în care Iosua i-a înfrânt pe cei cinci regi din Canaan la Ghibeon, el a strigat către Domnul și a zis înaintea israeliților: *Stai, soare, deasupra Ghibeonului și tu, lună, oprește-te deasupra văii Aialon!* Și s-au oprit soarele și luna până ce Iosua a câștigat cu desăvârșire lupta. Și n-a mai existat nici înainte, nici după aceea o astfel de zi în care Dumnezeu să asculte așa glasul omului. Că Domnul lupta pentru Israel.

Apoi Iosua a împărțit pământul Canaanului, fiecare trib, sau seminție, primind propriul său teritoriu.

Iosua 9, 1 – 10, 14;
13 – 19

ISRAEL SE ABATE DE LA PORUNCILE DOMNULUI

Pe când israeliții urmău să se stabilească în Canaan, ținutul era populat de numeroase neamuri păgâne, printre care: canaaneii, heveii, ferezeii, heteii, amoreii și iebuseii. Toate aceste neamuri mai sunt cunoscute sub numele mai general de canaanei. Dumnezeu i-a pedepsit pe aceștia toți pentru nenumăratele lor păcate, printre care desfrâul și închinarea la idoli. Principalii zei venerați de canaanei erau Baal și consoarta sa, Astarte.

În cele aproape trei secole de după așezarea israeliților în Canaan, cele douăsprezece triburi ale lor nu au alcătuit un stat. Îi unea doar credința în același Dumnezeu. Cu toate acestea, ei au început cu timpul să se dedea desfrâului și să se închine la idoli, precum Baal și Astarte. Pentru această purtare desfrânată, Dumnezeu i-a pedepsit dându-i pe mâna popoarelor păgâne din jurul lor, care i-au asuprit. De fiecare dată însă, când ei erau asupriți, se căiau și cereau îndurare și ajutor lui Dumnezeu. Și Dumnezeu, fiindu-l milă de ei, le venea îndată în ajutor, alegând dintre ei câte un judecător, care îi elibera de sub asuprirea acelor neamuri. Însă imediat ce judecătorul murea, israeliții păraseau din nou pe Dumnezeu și recădeau în idolatrie. Și iarăși mânia lui Dumnezeu se abătea asupra lor.

Cei mai cunoscuți judecători au fost: Otniel, Iehud, Șamgar, Debora și Barac, Ghedeon, Ieftae și Samson.

GHEDEON

Pe vremea când Ghedeon era judecător, madianiții erau oile, vitele și grânele israeliților. Aceștia au cerut ajutor lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a vorbit lui Ghedeon printr-un înger: *Domnul este cu tine, voinicule!* Iar Ghedeon i-a zis: *Domnul meu, dacă Domnul e cu noi, pentru ce ne-au ajuns pe noi toate necazurile acestea?* Și Dumnezeu i-a zis: *Mergi cu această putere a ta și izbăvește pe Israel din mâinile Madianiților.* Ghedeon a cerut Domnului un semn. Punând lână pe pământ, Ghedeon l-a spus lui Dumnezeu că dacă aceasta, a doua zi dimineață, va fi plină de rouă, dar nu și pământul, atunci va ști că el este cel ales. A doua zi, el a stors din lână un vas de apă, pe când pământul era uscat. Ghedeon însă a mai cerut un semn: lână să fie uscată și pământul umed. Și din nou Dumnezeu i-a arătat că el este alesul.

Atunci Ghedeon a chemat la luptă toate triburile israelite. Dumnezeu i-a spus că are prea mulți oameni, iar cei ce se tem pot să se întoarcă acasă. Douăzeci și două de mii s-au întors acasă și zece mii au rămas în tabără. Dar Dumnezeu i-a zis că și așa sunt prea mulți. Apoi, i-a spus să-i ducă la râu și să-i separe pe cei ce beau apa din palme de cei ce îngenunchează ca să bea. Doar trei sute de israeliți au băut apa din palme și aceștia au fost cei aleși să lupte.

În noaptea aceea Ghedeon a atacat pe madianiți. Fiecare luptător israelit avea o trâmbiță și un urcior cu o torță în el. La semnalul lui Ghedeon, toți cei trei sute de oameni ai lui și-au spart urcioarele și au sunat din trâmbiță în același timp. Zgomotul mare produs i-a pus pe fugă pe madianiții îngroziți, care s-au omorât între ei de spaimă. Așa i-a înfrânt Ghedeon pe madianiți.

Judecătorii 6; 7; 8,
22-23, 32-33

SAMSON

Dar, israeliții au făcut iarăși rele, închinându-se idolilor, și Dumnezeu i-a dat în mâinile filistenilor pentru patruzeci de ani.

Într-o zi, Dumnezeu a trimis prin îngerul Său un mesaj unui om, pe nume Manoe, din seminția lui Dan, și soției sale, care locuiau în Țora. Le-a spus că vor avea un fiu care va izbăvi pe israeliți din mâna filistenilor. Ei au fost foarte mirați de acest mesaj, pentru că erau căsătoriți de mult timp și nu aveau copii.

Și a născut femeia un fiu căruia i-au pus numele Samson. Părinții nu l-au tuns niciodată. Acesta era semnul că Samson era binecuvântat de Dumnezeu.

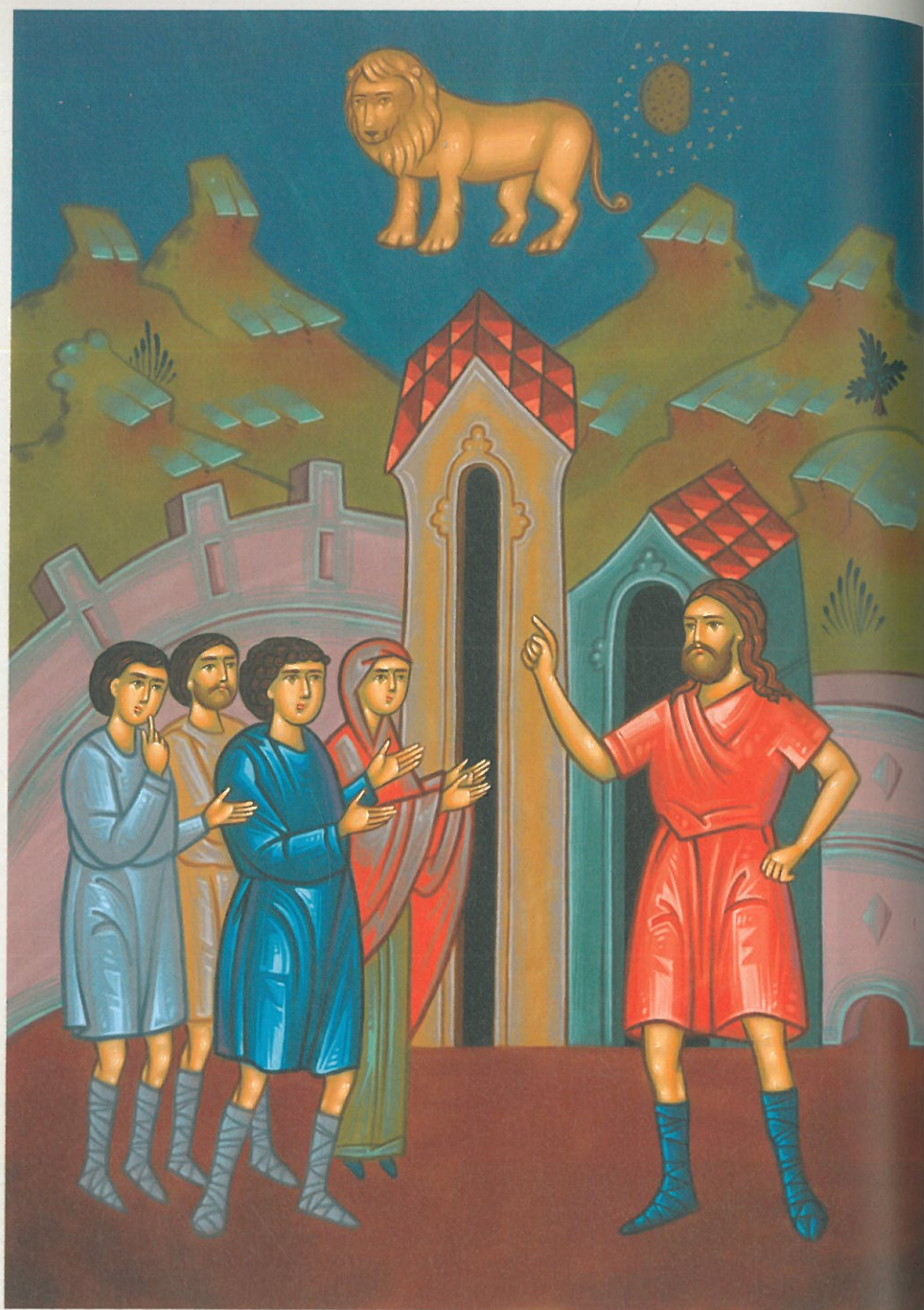
El a crescut și Duhul Domnului a început să lucreze prin el.

Judecătoria 13

GHICITOAREA LUI SAMSON

Într-o zi Samson a mers la Timna și a văzut acolo o femeie din neamul filistenilor, care i-a plăcut mult. El le-a spus părinților că o vrea de soție. Deci, plecând Samson împreună cu părinții săi la Timna, când s-au apropiat de viile Timnei un leu tânăr a apărut înaintea lor răcnind. Atunci s-a coborât peste Samson Duhul lui Dumnezeu și el a sfâșiat leul ca pe un ied, deși nu avea nimic în mână. Dar el n-a spus tatălui său și mamei sale ce făcuse. După aceea a vorbit cu femeia pe care o plăcuse. După câteva zile s-a dus din nou acolo, ca să o ia de soție, și s-a abătut să vadă trupul leului. În trupul leului a văzut atunci un roi de albine și miere. A luat deci fagurele în mână și a mâncat din el pe drum. Când a ajuns la părinții săi, le-a dat și lor să mănânce din el. Dar nu le-a spus că a luat fagurele din trupul leului pe care îl omorâse.

Apoi a făcut Samson la casa femeii filistene un ospăț de șapte zile, cum au obiceiul să facă mirii. Când l-au văzut cei de acolo, au ales treizeci de nuntași care să fie împrejurul lui. Iar Samson a zis către ei: *Am să vă spun o ghicitoare și dacă mi-o veți ghici în cele șapte zile ale ospățului și mi-o veți dezlega, vă voi da treizeci de cămăși și treizeci de rânduri de haine.* Iată ghicitoarea: *Din cel ce mănâncă a ieșit mâncare, și din cel tare a ieșit dulceață.* Și nimeni n-a putut dezlega ghicitoarea. În ziua a șaptea, Samson i-a dezlegat-o femeii sale, căci aceasta îl rugase neîncetat. Ea a spus filistenilor, la rândul ei, dezlegarea ghicitorii. Atunci Samson s-a mâniat și, plecând, a ucis treizeci de filisteni, iar hainele lor le-a dat celorlalți treizeci de filisteni care ghiciseră ghicitoarea. După aceea s-a întors mânios la casa părinților săi. Femeia cu care urma să se însoare Samson s-a căsătorit cu unul din cei treizeci de nuntași care fuseseră împrejurul lui.

RĂZBUNAREA LUI SAMSON

Peste câteva zile s-a întors Samson să se vadă cu femeia sa, din Timna, aducând un ied. Când a vrut să intre la ea, tatăl ei nu l-a lăsat, pentru că o măritase cu unul dintre nuntași. Samson s-a simțit nedreptățit și a hotărât să se răzbune pe filistenii. El a prins trei sute de vulpi și le-a legat de coadă două câte două și a legat între ele câte o făclie. A dat drumul vulpilor cu făcliile aprinse și a incendiat grânele filistenilor, viile și livezile lor de măslini.

Filistenii, aflând motivul pentru care se răzbunase Samson, au ars casa femeii care îl părăsise. Dar Samson s-a răzbunat din nou pe filistenii și apoi s-a ascuns într-o peșteră. Ca să-l prindă pe Samson filistenii și-au așezat tabăra în Iuda. Atunci, locuitorii din Iuda, fiindu-le frică de filistenii, s-au dus la peștera unde era Samson și i-au zis: *Nu știi tu, oare, că Filistenii domnesc peste noi? De ce ne-ai făcut tu una ca asta?* Samson le-a răspuns: *Cum s-au purtat ei cu mine, așa m-am purtat și eu cu ei.* El a primit să fie legat cu funii și dat în mâna filistenilor, dar să nu fie omorât de către ai lui. Filistenii l-au întâmpinat cu strigăte. Atunci Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât peste Samson, legăturile funiilor s-au rupt și, luând o falcă de măgar, el a ucis o mie de filistenii.

Samson a fost judecător timp de douăzeci de ani, apărând poporul israelit în fața filistenilor.

Judecătorii 15

SAMSON ȘI DALILA

Samson s-a îndrăgostit de o femeie filisteană foarte frumoasă pe care o chema Dalila. Căpeteniile filistenilor au venit la Dalila și i-au cerut să afle de la Samson care era secretul puterii lui. Ei îi promisesea Dalilei o mie o sută de sicli de argint, dacă reușea să afle acest secret. Dalila l-a rugat pe Samson: *Spune-mi și mie, în ce stă puterea ta cea mare...?* Samson nu i-a destăinuit secretul, ci i-a vorbit cu vicleșug despre câteva metode care puteau duce la biruirea lui, cum ar fi legarea sa cu funii noi sau legarea unor șuvițe din părul său de războiul de țesut. Filistenii le-au încercat pe toate, dar n-au aflat de unde venea puterea lui.

Dalila stăruia să afle secretul și-l întrista pe Samson în fiecare zi. Când sufletul lui s-a tulburat foarte tare, i-a spus adevărul: că nu fusese niciodată tuns și, dacă cineva l-ar fi tuns, ar fi pierdut toată puterea și ar fi fost precum ceilalți oameni. Atunci Dalila a chemat pe fruntașii filistenilor, care i-au adus argintul promis. Dalila l-a adormit pe Samson pe genunchii săi și a chemat un om căruia i-a poruncit să tundă cele șapte șuvițe ale capului său. Astfel, Samson a început să piardă puterea pe care o avea de la Dumnezeu. Iar ea a zis: *Samsoane, filistenii vin asupra ta!* Deșteptându-se el din somnul său, a zis: *Voi face ca mai înainte și mă voi scăpa de ei.* Dar el nu știa că Dumnezeu Se îndepărtase de el.

MOARTEA LUI SAMSON

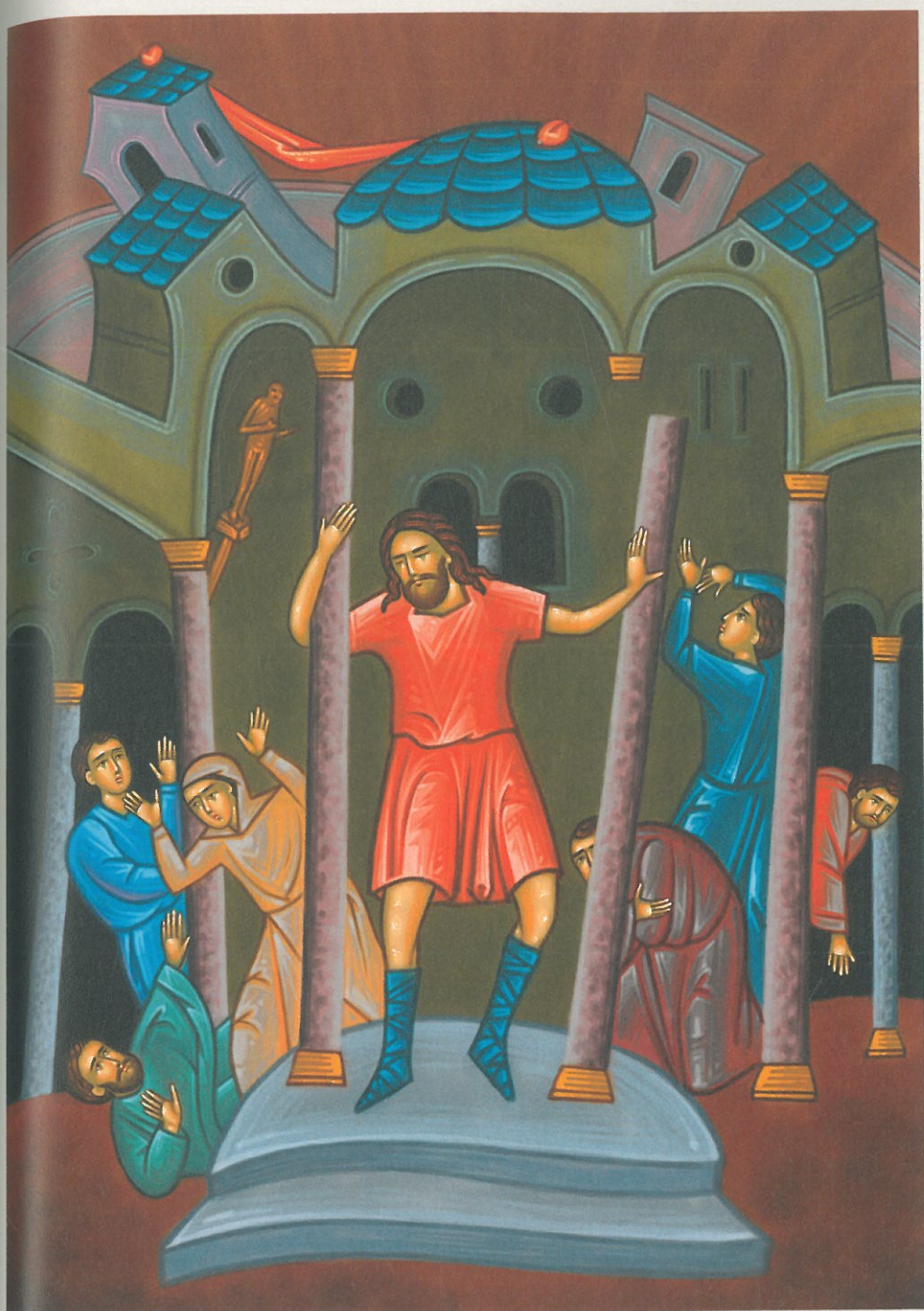
După ce i-au tăiat şuvițele capului său, Samson, lipsit de putere, nu a mai fost în stare să se apere. Filisteni i-au legat cu două lanțuri de aramă, i-au scos ochii și l-au aruncat în temniță. Într-o zi, fruntașii filistenilor s-au adunat să aducă jertfă zeului lor, Dagon, drept mulțumire pentru că li-l dăduse în mâini pe Samson, cel mai mare dușman al lor. În toiul petrecerii, mulțimea a strigat: *Aduceți pe Samson din închisoare, ca să mai râdem de el.*

Între timp lui Samson îi crescuse părul pe capul lui, pe unde fusese tuns. El a înțeles că puterea îi fusese dăruită de Dumnezeu pentru un anumit scop.

Așadar, l-au adus pe Samson din temniță, râzând de el și trăgându-l de urechi. Samson a zis tânărului care-l ducea de mână: *Du-mă ca să pipăi stâlpii pe care este întemeiată casa și să mă reazem de ei. Și tânărul l-a dus. Casa era plină de bărbați și de femei, căci erau acolo toți fruntașii filistenilor. Pe acoperișul casei erau în jur de trei mii de oameni, bărbați și femei, care îl batjocoreau pe Samson. Atunci a strigat Samson către Domnul și a zis: Doamne Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine și întărește-mă încă o dată, o, Dumnezeule, ca printr-o singură lovitură să mă răzbun pe filistenii pentru cei doi ochi ai mei! Samson a apucat cei doi stâlpi din mijlocul casei și a zis: Mori, suflete al meu, cu filistenii! A împins stâlpii cu toată puterea și casa s-a prăbușit peste toți filistenii. Cei pe care Samson i-a ucis la moartea sa au fost mai mulți decât toți cei pe care el îi ucisese în timpul vieții sale.*

Judecătorii 16, 1-31

NOEMINA ȘI RUT

Când cârmuiau în Israel judecătorii, a venit peste acest pământ o foamete. Un locuitor din Betleem, din Iuda, pe nume Elimelec, a hotărât deci să părăsească cetatea sa împreună cu soția sa, Noemina, și cu cei doi feciori ai lor, pentru a se stabili în țara moabiților. După un timp, Elimelec a murit și a lăsat-o pe Noemina văduvă cu cei doi feciori ai lor, Mahlon și Chilion. Aceștia și-au luat soții dintre moabitence. Una se numea Orfa și cealaltă Rut. După zece ani, Mahlon și Chilion au murit și ei. Noemina a rămas împreună cu cele două nurori.

Aflând că în Betleem nu mai era foamete, ea a decis să se întoarcă acasă. A plecat din locul acela împreună cu cele două nurori. Pe drum însă, Noemina le-a dat acestora binecuvântarea ei pentru a se întoarce acasă la ele, pentru că fuseseră nurori vrednice. Orfa și-a luat rămas bun de la soacra ei și s-a întors la poporul ei. Dar Rut i-a zis Noeminei: *Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu și unde vei trăi tu, voi trăi și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Orice-mi va face Domnul, numai moartea mă va despărți de tine!*

Văzând Noemina că Rut era atât de hotărâtă să meargă împreună cu ea, nu s-a mai împotrivit. Au plecat amândouă și au ajuns cu bine la Betleem.

Rut 1

RUT ÎN ȚARINA LUI BOOZ

Noemina era rudă cu un om foarte bogat, pe nume Booz, din neamul lui Elimelec. Când Rut și Noemina au ajuns în Betleem, ele erau foarte sărace. În fiecare zi Rut ieșea să muncească în țarina care aparținea lui Booz. Ea mergea pe câmp în urma secerătorilor și culegea spicele rămase. Seara măcina grăunțele și obținea făină pentru pâine. Când Booz a văzut-o pe Rut, i-a întrebat pe slujitori cine era ea, iar aceștia i-au răspuns că era o tânără moabiteancă, venită acolo împreună cu Noemina. Atunci Booz i-a spus lui Rut să rămână pe pământul lui împreună cu lucrătorii săi. Apoi i-a zis că știa cât de bună fusese ea cu soacra ei, părăsindu-și părinții și poporul pentru a rămâne lângă aceasta. Rut i-a povestit soacrei sale cele întâmplate, iar Noemina s-a bucurat mult, binecuvântând pe Dumnezeu pentru mila pe care le-o arătase.

Exista obiceiul la israeliți ca, atunci când un bărbat murea, rudele cele mai apropiate ale acestuia să se îngrijească de familia rămasă singură. Știindu-l pe Booz un om foarte bun, Noemina și-ar fi dorit ca Rut să se căsătorească cu el. Astfel, la îndemnul Noeminei, Rut l-a întâlnit pe Booz. Booz i-a spus că el voia să se căsătorească cu ea, dar ea avea o rudă mai apropiată decât el și se cuvenea să discute mai întâi cu aceea. În ziua următoare, Booz s-a întâlnit cu acea rudă, însă acel om avea familie și nu dorea să aibă grijă și de Rut. Astfel, Booz s-a putut căsători cu Rut, pentru că nu mai exista nicio piedică. După un timp, Rut a născut un băiat și Noemina a fost foarte fericită. Ea a fost doica acelui copil, numit Obed. Acesta va deveni părintele lui Iesei, tatăl viitorului rege David.

RUGĂCIUNEA ANEI

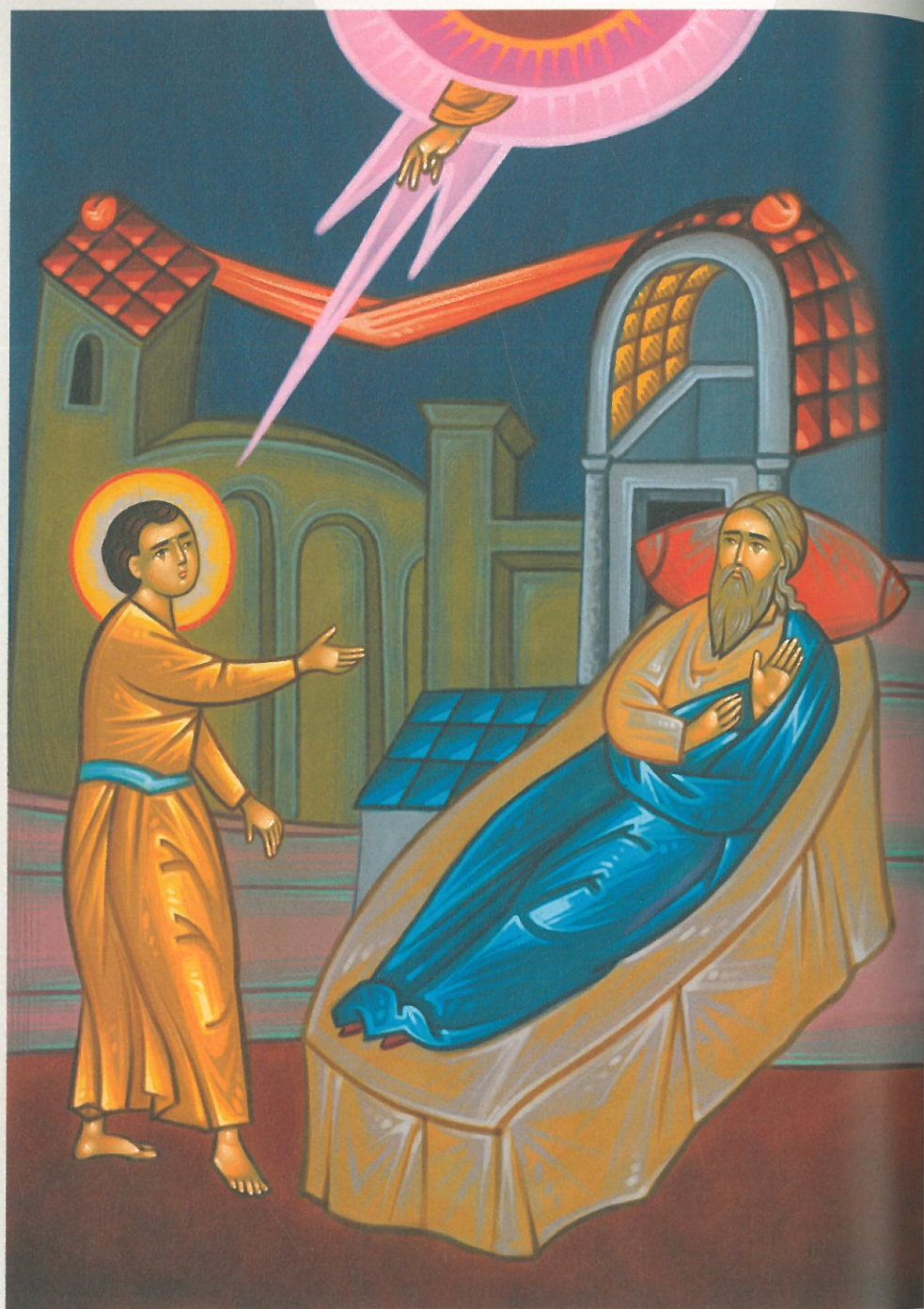
În satul Rama, de lângă Ierusalim, trăia un om cu numele Elcana, care avea două soții, Ana și Penina. Penina avea mulți copii, iar Ana nu avea niciun copil și, din acest motiv, era foarte tristă. În fiecare an, Elcana împreună cu familia mergea la Șilo să se închine lui Dumnezeu.

Atunci Penina o necăjea și o amăra grozav pe Ana, pentru ca aceasta să cârtească fiindcă nu-i dăduse Domnul prunci. Odată, aflându-se ei toți la Șilo, după ce au mâncat acolo, Ana s-a sculat și a stat înaintea Domnului, rugându-se cu sufletul întristat. Preotul Eli ședea atunci pe scaun la ușa cortului Domnului. Ana l-a făgăduit lui Dumnezeu că, dacă va avea un fiu, ea îl va închina slujirii lui Dumnezeu pentru toată viața. Dumnezeu a auzit rugăciunea Anei, pentru că o spusese din toată inima. Preotul Eli, văzând-o pe Ana mișcându-și buzele, dar neauzind glasul ei, pentru că aceasta vorbea din inimă, a crezut că era beată. Dar Ana i-a spus acestuia să nu gândească urât despre ea, ci să-i înțeleagă întristarea, și i-a istorisit preotului Eli despre necazul care-i apăsa inima. Atunci Eli a binecuvântat-o, spunându-i să meargă în pace, iar Dumnezeu să-i împlinească dorința. Ana s-a simțit ușurată și a plecat acasă. Dumnezeu i-a dăruit un băiețel, pe care Ana l-a numit Samuel. După ce Ana l-a înțărcat pe Samuel, a dus copilul la Șilo, la preotul Eli, zicând: *Eu sunt acea femeie care am stat aici înaintea ta și m-am rugat Domnului. Pentru acest copil m-am rugat eu și Domnul mi-a plinit cererea. Și acum eu îl dau Domnului pentru toate zilele vieții lui, să slujească Domnului.*

1 Regi 1, 1-28

CHEMAREA LUI SAMUEL

Eli îmbătrânise și fiii săi urmau să preia datoria preoțească față de poporul lui Israel. Dar fiii lui erau oameni lacomi și desfrânați, fără dragoste și fără frică de Dumnezeu. Eli fusese avertizat de Dumnezeu să nu lase astfel de oameni să-l slujească în calitate de preoți.

Într-o noapte, Eli stătea culcat la locul său și Samuel era culcat în cortul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu. Samuel s-a trezit dintr-o dată, auzind pe Cineva cum îl striga pe nume. Crezând că preotul Eli îl strigă, s-a grăbit să ajungă lângă el, dar nu acesta îl chemase. Chemarea s-a mai repetat o dată, dar nici de data aceasta nu era Eli cel care îl chemase. Eli și-a dat seama că Dumnezeu era Cel care îl chemase pe Samuel și i-a spus acestuia cum să răspundă. Când glasul s-a făcut auzit a treia oară, Samuel a răspuns așa cum îl învățase bătrânul preot: *Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă!*

Domnul a vestit prin Samuel pedeapsa Sa aspră asupra casei lui Eli, pentru că bătrânul ținea mai mult la copiii lui, care se făcuseră foarte netrebnici, decât la Dumnezeu. Bătrânul, întristat, a zis: *El este Domnul; facă dar ce va binevoi!* Samuel a crescut și Domnul a fost cu el și toate cuvintele de la Domnul s-au împlinit. Atunci a aflat tot Israelul că Samuel s-a învrednicit să fie proroc al Domnului.

CHIVOTUL, LUAT DE FILISTENI, ȘI ÎNTOARCEREA LUI

După o vreme Israel a fost în război cu filistenii. Văzând că pierd lupta, israeliții au trimis la Șilo, ca să aducă de acolo chivotul Legii Domnului*. Chivotul a fost adus pe câmpul de luptă de către fiii lui Eli, dar acest lucru nu a îmbunătățit situația israeliților. Filistenii i-au înfrânt pe israeliți, au luat chivotul și au ucis pe fiii lui Eli. Bătrânul Eli era aproape orb și, când a auzit vestea, a murit.

Filistenii au dus chivotul Legii în Așdod, în templul lui Dagon, zeul lor, ca pe un trofeu special de război. A doua zi, statuia lui Dagon zăcea cu fața în jos în fața chivotului. Filistenii au ridicat-o și au pus-o în picioare, dar a doua zi de dimineață era căzută din nou, având capul, mâinile și picioarele tăiate și așezate pe pragul capîștei. Apoi a izbucnit o molimă în tot orașul și oamenii s-au înfricoșat. Filistenii s-au gândit că era un semn de la Dumnezeu lui Israel și că trebuiau să scape de chivotul Legii. De aceea, ei l-au trimis la Gat, apoi la Ecron, dar molima a izbucnit și acolo. Filistenii erau îngroziți și i-au întrebat pe preoții, pe ghicitorii și pe descântătorii lor: *Ce să facem oare cu chivotul Domnului? Învățați-ne cum să-l trimitem la locul lui.* Aceștia i-au învățat să ducă chivotul înapoi în Israel, împreună cu daruri.

* Chivotul Legii era cel mai important obiect de cult al evreilor și conținea tablele Legii, cu Cele zece porunci date de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai.

1 Regi 4, 1-18;
5, 1 – 6, 15; 7, 1-2

Filistenii au pus chivotul într-un car tras de două juninci. Junincile au ales singure drumul spre Israel. Când chivotul s-a întors, israeliții s-au bucurat nespuse de mult văzându-l acasă. Atunci au înțeles filistenii că Dumnezeu lui Israel era de temut.

Până la urmă, chivotul a ajuns la locuitorii din Chi-riat-learim, unde a rămas în casa lui Aminadab, ca la douăzeci de ani. Și s-a întors toată casa lui Israel la Domnul.

SAUL UNS REGE

Când Samuel a îmbătrânit, el a pus pe fiii săi judecători peste Israel. Dar fiii lui nu s-au arătat vrednici să cârmuiască poporul, așa cum se dovedise tatăl lor. De aceea, bătrânii din Israel au venit la Samuel și i-au spus că nu vor ca fiii lui să conducă poporul și i-au cerut să le aleagă un rege. Chiar dacă la început Samuel nu a fost de acord cu această cerere, la porunca lui Dumnezeu, el le-a ales un rege.

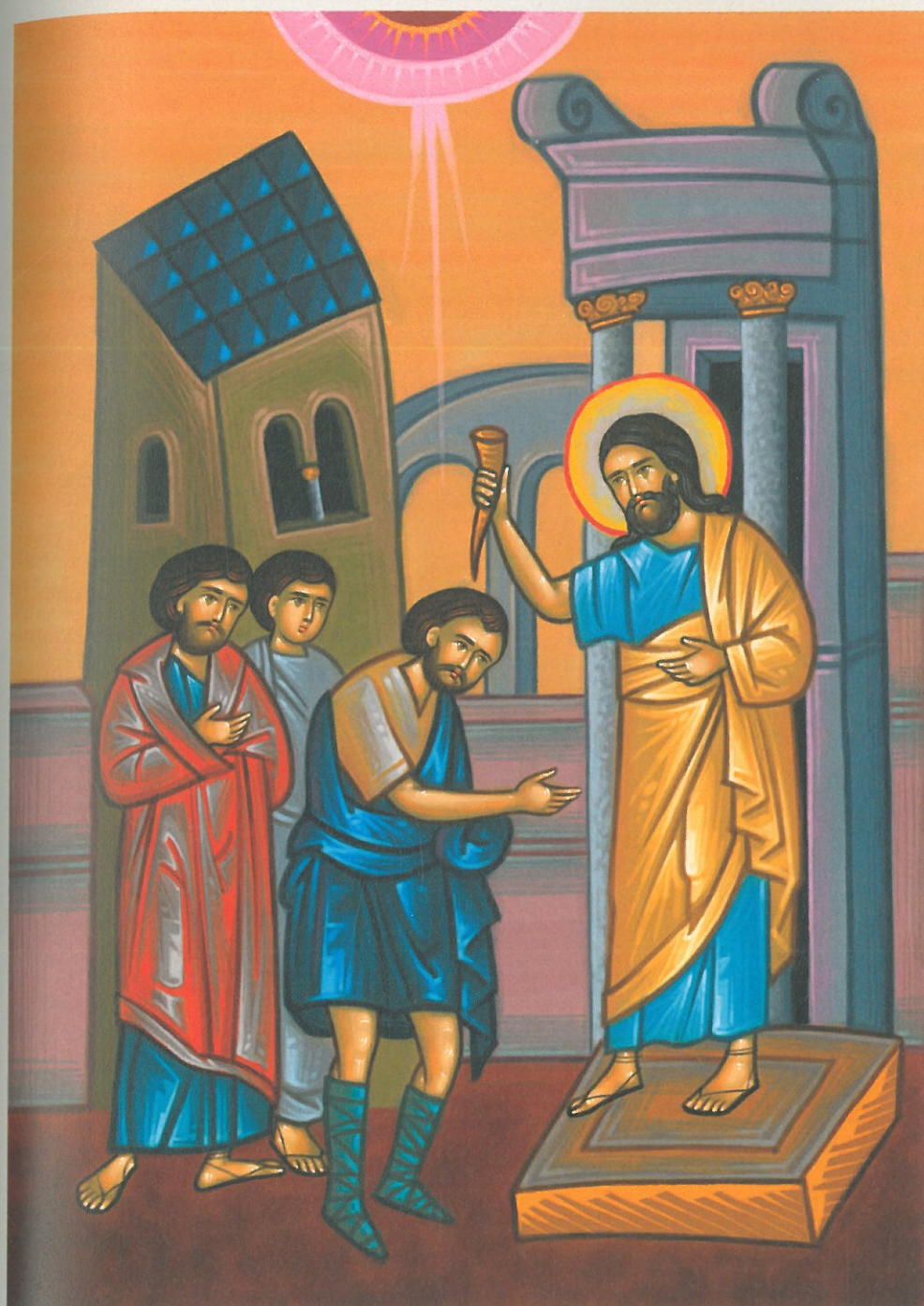
Primul rege al israeliților a fost Saul, un bărbat înalt și chipeș. Când Samuel l-a întâlnit pentru prima dată pe Saul, acesta căuta, la mare distanță de casa sa, asinele rătăcite ale tatălui său, Chiș. Atunci Dumnezeu i-a zis lui Samuel că acela va fi regele poporului. Samuel a respectat obiceiul și, luând vasul cu ulei de măline, a turnat untdelemn pe capul lui Saul. l-a arătat astfel că el era cel ales și uns de Dumnezeu, Care îi va da și virtuțile de care avea nevoie ca rege, pentru a cârmui poporul Domnului.

La început Saul a fost un rege bun, a câștigat multe războaie, devenind foarte cunoscut. Cu timpul însă, el a devenit foarte mândru, nu mai voia să asculte de Samuel și nici să împlinească cele poruncite de Dumnezeu. Atunci Dumnezeu i-a spus lui Samuel să găsească un alt rege, pentru că Saul nu mai era vrednic: *Ascultarea [de Domnul] este mai bună decât jertfa... Căci nesupunerea este un păcat la fel cu vrăjitoria și împotrivirea este la fel cu închinarea la idoli. Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat, ca să nu mai fii rege peste Israel.*

1 Regi 8; 9, 15-21;
10, 1, 9-11, 17-27;
13, 13-14; 15, 22-28

ALEGEREA LUI DAVID

Dumnezeu i-a spus lui Samuel să meargă la Betleem ca să ungă un nou rege. Lui Samuel i-a părut rău de Saul, dar el știa că acesta nu se va schimba. Așadar, Samuel a plecat la Betleem, spunând că trebuie să aducă o jertfă lui Dumnezeu. Acolo el s-a întâlnit cu Iesei și cu fiii acestuia. Iesei avea fii înalți, puternici și viteji. Samuel a stat de vorbă cu fiecare dintre ei și a crezut, de fiecare dată, că cel cu care vorbea era cel ales de Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu alesese pe niciunul dintre ei, care erau șapte. Atunci l-a întrebat Samuel pe Iesei dacă el și-a adus toți fiii acolo. Iesei i-a răspuns că mai avea un fiu, care păștea oile. Samuel i-a cerut să trimită după el, pentru că nu vor prânzi până nu va veni și acela acolo.

După ce a venit David, Dumnezeu a zis către Samuel: *Scoală de-l unge, căci acesta este!* Samuel l-a uns rege pe David în mijlocul fraților săi și, începând din ziua aceea, Dumnezeu a fost cu el într-un mod special. Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul și un duh rău îl tulbura. Saul a cerut slujitorilor săi să caute un om care cânta bine din harpă și aceștia l-au adus pe David de la Betleem. Când duhul cel rău îl tulbura pe Saul, David cânta din harpă și duhul cel rău se depărta de la Saul.

1 Regi 16

DAVID ȘI GOLIAT

În vremea aceea filistenii și-au strâns oștile pentru război împotriva israeliților. Filistenii și israeliții și-au așezat taberele de-o parte și de alta a Văii Stejarului. Filistenii aveau o armă „secretă”. Numele acestei „arme” era Goliat, un luptător uriaș, de neînvins. În fiecare zi el umbla prin fața taberei israeliților, batjocorindu-i și provocându-i. Filisteanul a ieșit dimineața și seara timp de patruzeci de zile. În oastea lui Saul erau și cei trei fii mai mari ai lui Iesei. David, cel mai mic fiu al acestuia, stătea toată ziua și se îngrijea de oile familiei sale. Iesei l-a trimis pe David la frații săi ca să le ducă de mâncare. Când David a ajuns în tabăra lui Saul, el a auzit cuvintele batjocoritoare ale lui Goliat și a cerut voie lui Saul să lupte împotriva acestuia. Saul i-a spus că este prea tânăr și nu îl poate înfrânge pe înfricoșătorul războinic Goliat. Însă David i-a răspuns că el se luptase cu leii și cu urșii care-i atacau oile și că: *Domnul, Cel ce m-a scăpat de lei și de urși, mă va scăpa și din mâna acestui filistean!* La auzul acestor cuvinte, Saul i-a zis: *Du-te și Domnul să fie cu tine.*

David și-a luat traista sa de păstor, toiagul, cinci pietricele lucii din pârâu și praștia și s-a dus înaintea lui Goliat. Acesta a zis către David: *Apropie-te de mine și voi da trupul tău păsărilor cerului și fiarelor câmpului!* David însă i-a răspuns: *Tu vii asupra mea cu sabie și cu lance și cu scut; eu însă vin asupra ta în numele Domnului Savaot, Dumnezeuul oștirilor lui Israel, pe Care tu L-ai hulit... nu cu sabia și cu sulita izbăvește Domnul, căci acest război este al Domnului și El vă va da în mâinile noastre.* Atunci David a luat din traistă o pietricică, a pus-o în praștie și l-a lovit pe filistean în frunte. Piatra s-a înfipt în fruntea acestuia și el a căzut cu fața la pământ. Apoi David a alergat și, călcând pe filistean, a

1 Regi 17

luat sabia lui, scoțând-o din teacă, și i-a lovit cu ea și i-a tăiat capul. Așa l-a învins David pe Goliat. Văzând că uriașul lor a fost răpus, filistenii au luat-o la fugă.

SAUL PRIGONEȘTE PE DAVID

După ce l-a învins în felul acesta pe Goliat, Saul l-a luat pe David în slujba sa. Ionatan, fiul lui Saul, l-a îndrăgit pe David din prima clipă și au devenit prieteni foarte buni, ca niște frați. David era laudat peste tot pentru vitejia sa și Saul a devenit foarte invidios. Saul a văzut că Duhul Domnului era cu David și atunci a dorit să-l omoare. Astfel, de două ori, după ce David i-a cântat din harpă, Saul a aruncat cu sulița asupra lui, dar David s-a ferit și a scăpat cu viață.

Mai apoi, pe David l-a îndrăgit Micol, fiica cea mică a lui Saul. Cu multă viclenie, Saul i-a spus că i-o dă în căsătorie pe Micol cu condiția ca el să învingă o sută de filistenii. Spre marea surprindere a lui Saul, David și oamenii săi au împlinit mai mult decât ceruse regele, omorând în luptă două sute de filistenii. Astfel David s-a putut căsători cu Micol.

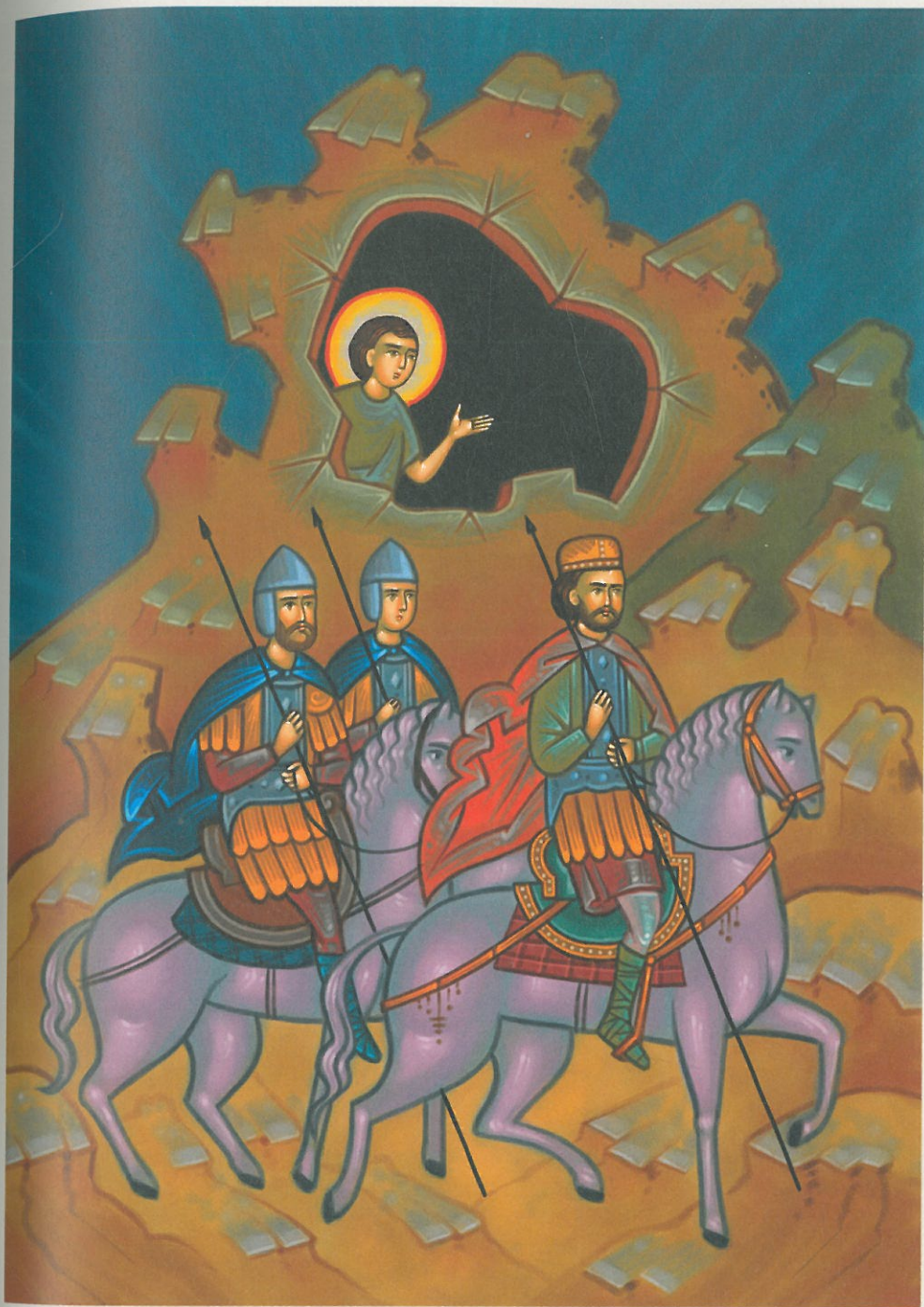
Saul continua să uneltească împotriva lui David pentru a-l ucide. Într-o noapte, Micol l-a ajutat pe David să se salveze. Acesta a ieșit pe fereastră, coborând pe o frânghie. Ionatan și David și-au luat rămas bun unul de la celălalt cu multă tristețe. Ei nu știau dacă se vor mai revedea vreodată.

David a trebuit să fugă în pustiul Enghedi. Saul, care-l urmărea, a intrat într-o zi într-o peșteră. În fundul acelei peșteri erau ascunși David și oamenii lui. Saul, lăsându-și haina într-un loc din acea peșteră, David a tăiat o parte din ea. După ce Saul a ieșit din peșteră, a ieșit și David strigând după el și arătându-i poala hainei sale, ca dovadă că îi cruțase viața, deși putuse să i-o ia. Atunci Saul i-a zis: *Tu ești mai drept decât mine, căci mi-ai răsplătit cu bine, iar eu te-am răsplătit cu rău... De acum știu că fără îndoială vei domni și regatul lui Israel va fi tare în mâna ta. Așadar, jură-mi pe Domnul că nu vei stârpi pe urmașii mei... Și s-a jurat** David lui Saul.

* Pentru că oamenii de-a lungul timpului se jurau tot timpul, când a venit, Mântuitorul Iisus Hristos ne-a învățat că nu se cuvine să ne jurăm. Dumnezeu ne cere să ne respectăm cuvântul fără să mai fie nevoie de jurăminte.

1 Regi 18; 19; 24

MOARTEA LUI SAUL

David nu mai era nicăieri în siguranță în Israel. El s-a refugiat în Țiclag, o cetate filisteană, pretinzând că este de partea filistenilor.

Filistenii au pornit din nou război împotriva israeliților. David și oamenii lui voiau să-i însoțească, dar filistenii s-au temut să-l ia pe David cu ei în luptele lor contra lui Saul.

Filistenii i-au biruit pe israeliți. Trei fii ai lui Saul, printre care și Ionatan, au murit. Saul fusese foarte rănit și i-a cerut purtătorului său de arme să-l omoare cu sabia, ca să nu cadă viu în mâna filistenilor. Acesta a refuzat și atunci Saul s-a aruncat în propria lui sabie.

David i-a plâns pe Saul și pe Ionatan și a compus o cântare de jale, pe care a poruncit ca fiii lui Iuda să o învețe: *Saul și Ionatan, cei iubiți și uniți în viața lor, nici la moarte nu s-au despărțit... Frate Ionatane, întristat sunt după tine, căci tu mi-ai fost foarte scump.*

1 Regi 27; 29; 31;

2 Regi 1, 23, 27

DAVID REGE PESTE TOT ISRAELUL

După moartea lui Saul, David a întrebat pe Dumnezeu ce să facă. Dumnezeu i-a poruncit să se ducă în Iudeea, la Hebron. Fiul lui Saul, Ișboșet, a domnit peste Israel timp de doi ani. Slujitorii credincioși fostului rege, Saul, luptau acum împotriva lui David. Câțiva războinici ai lui Saul au ucis însă pe Ișboșet, fiul lui Saul, crezând că astfel vor câștiga bunăvoința lui David. Dar, atunci când i-au adus acestuia capul lui Ișboșet, David i-a pedepsit cu cea mai mare asprime. El a îngropat capul lui Ișboșet în Hebron. David a domnit peste Iuda timp de șapte ani și jumătate.

Fiindcă purtarea regelui David a plăcut întregului popor, bătrânii din toate semințiile lui Israel* au venit la David, în Hebron, și l-au rugat să le fie rege. David avea treizeci de ani când a fost uns rege și a domnit patruzeci de ani: șapte ani și jumătate în Iuda și treizeci și trei de ani peste tot Israelul.

Ierusalimul, inima regatului, era încă în stăpânirea iebuseilor, un trib canaanit. Într-o zi – și aceea a fost o zi măreață – David a luat cu asalt Ierusalimul, cucerindu-l. El a proclamat cetatea Ierusalimului drept noua capitală a regatului său. Astfel s-a instaurat pacea și, în sfârșit, David a putut împlini lucrurile după care sufletul lui tânjise atât de mult.

David a fost un rege bun, un cârmuitor înnăscut. Poporul l-a iubit foarte mult. Nu a fost îngâmfat niciodată și toată viața sa s-a sânguit să rămână ascultător față de Dumnezeu.

*Semințiile lui Israel, în număr de 12, sunt urmașii celor 12 fii ai lui Iacov, care a fost numit și *Israel*.

2 Regi 2, 1-4;
4, 1 – 5, 9

ADUCEREA CHIVOTULUI LA IERUSALIM

David își dorea să aducă chivotul Domnului la Ierusalim. Chivotul fusese capturat de către filistenii, care, după ce au fost loviți de plăgi groaznice, l-au înapoiat israeliților. El se afla într-o mică localitate din Israel, Chiriath-leiam, în casa lui Aminadab.

David a adunat o mare mulțime de oameni, în jur de treizeci de mii, și a plecat în fruntea lor după chivotul Domnului. După multe întâmplări, acesta a fost dus în casa lui Obed-Edom și a rămas aici trei luni de zile. David a auzit că Domnul a binecuvântat pe Obed-Edom și atunci s-a hotărât să aducă la Ierusalim chivotul Domnului. În drum spre Ierusalim, David dănuia de bucurie. Plin de entuziasm, poporul striga și suna din trâmbițe. Chivotul a fost așezat în mijlocul cortului pe care David îl pregătise din timp pentru această sărbătoare. Apoi David a adus arderi de tot înaintea lui Dumnezeu și jertfe de împăcare. Apoi, a binecuvântat poporul în numele lui Dumnezeu, împărțind tuturor celor de față câte o pâine, câte o bucată de carne friptă și câte o turtă.

DAVID ȘI BATȘEBA

Într-o zi de primăvară, în timp ce oastea sa era departe, luptând cu amoniții, David se plimba pe terasa palatului său. Aruncând o privire, a văzut o femeie nespus de frumoasă, făcând baie în casa ei. Era Batșeba, soția lui Urie, unul dintre cei mai viteji luptători ai armatei sale. David a poruncit slujitorilor săi s-o aducă pe Batșeba la palatul său. După câteva săptămâni Batșeba i-a trimis vorbă lui David că era însărcinată. Acesta a poruncit comandantului oștirii sale ca Urie să fie trimis în prima linie de luptă, de unde nu putea scăpa cu viață. Urie a murit pe câmpul de luptă. Totul s-a întâmplat în mare secret. Nimeni altcineva nu mai știa aceste fapte, sau cel puțin așa credea David. El uitase însă de Dumnezeu. David s-a căsătorit așadar cu Batșeba, fiind convins că secretul său nu va fi aflat niciodată.

Însă, într-o zi, Dumnezeu l-a trimis pe prorocul Natan la David și el l-a făcut să înțeleagă păcatul pe care îl săvârșise, printr-o istorioară: Un om bogat avea multe oi și vite și un om sărac avea doar o oiță, pe care o cumpărase de mică, o hrănise și o crescuse. Într-o zi, cel bogat a fost vizitat de un călător. În loc să pregătească mâncare din oile sau din vitele sale, el a luat oița săracului și a gătit-o pentru călător. David l-a ascultat pe Natan și i-a zis: *Omul care a făcut aceasta este vrednic de moarte.* Atunci Natan a zis: *Tu ești omul care a făcut aceasta!* Atunci David și-a recunoscut păcatul: *Am păcătuit înaintea Domnului.* Prorocul Natan i-a spus că nu va muri, dar fiul care i se va naște va plăti pentru păcatul lui față de Dumnezeu. La șapte zile după ce Batșeba a născut, copilul a murit.

Mai târziu, lui David și Batșebei li s-a născut un alt fiu. Acesta a fost Solomon.

2 Regi 11, 2-17;
12, 1-18; 24

DAVID, PSALMIST

David nu a fost numai un viteaz om de război și un rege înțelept, ci și un mare poet. El a închinat lui Dumnezeu mulți psalmi, în care cerea ajutor și milă de la Domnul, biruință asupra vrăjmașilor săi, care-l împresurau, și iertarea tuturor păcatelor sale. Dar, înainte de toate, David slăvea și preamărea pe Dumnezeu:

*Lăuda-Te-voi, Doamne, din toată inima mea,
Spune-voi toate minunile Tale.
Veseli-mă-voi și mă voi bucura de Tine;
cânta-voi numele Tău, Preaînalte.
(Psalmul 9, 1-4)*

*Iubi-Te-voi, Doamne, vârtutea mea.
Domnul este întărirea mea și scăparea mea
și izbăvitorul meu,
Dumnezeul meu,
ajutorul meu, și voi nădăjdui spre Dânsul.
(Psalmul 17, 1-2)*

*Domnul este luminarea mea și mântuirea mea;
de cine mă voi teme?
Domnul este apărătorul vieții mele;
de cine mă voi înfricoșa?
(Psalmul 26, 1-2)*

*Miluiеște-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
și, după mulțimea îndurărilor Tale,
șterge fărădelegea mea.
(Psalmul 50, 1-2)*

Psalmii

Regele David a fost însă și unul dintre prorocii Vechiului Testament, care a prezis cu multă exactitate Pătimirile sfinte și înfricoșătoare ale lui Mesia, adică Hristos. Și aceasta, cu circa 1000 de ani înainte de răstignirea Domnului nostru Iisus Hristos. Este atât de grăitor chiar și numai acest fragment din Psalmul 21 al lui David:

„Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea
și limba mea s-a lipit de cerul gurii mele...
adunarea celor vicleni m-a împresurat.
Străpuns-au mâinile mele și picioarele mele.
Numărat-au toate oasele mele,
iar ei priveau și se uitau la mine.
Împărțit-au hainele mele loruși
și pentru cămașa mea au tras sorți” (v. 16-20).

ULTIMELE CUVINTE ALE LUI DAVID

David a domnit patruzeci de ani peste Israel. El a fost foarte vrednic, a purtat multe războaie, mărindu-și și întărindu-și regatul. Dar mai mult decât orice, el dorea să zidească un templu lui Dumnezeu. Nu i-a fost dat să-și împlinească această dorință. Dumnezeu i-a spus lui David că fiul său, Solomon, va zidi templul. David a reușit să adune toate materialele necesare construirii templului: aur, argint, aramă, fier, lemn și pietre prețioase.

Apropiindu-se de moarte, David i-a lăsat lui Solomon un legământ: *lată, eu mă duc pe drumul pe care toți pământanii se duc; fii tare și să fii bărbat. Să păzești legământul Domnului Dumnezeului tău, umblând în căile Lui și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui și așezămintele Lui, precum sunt scrise în legea lui Moise, pentru ca să-ți fie bine-cunoscut tot ce vei face, oriunde și ori încotro te vei întoarce.*

Solomon a fost uns pentru domnie. După moartea lui David, Solomon a urmat la tron tatălui său și domnia sa în Israel a fost foarte strălucită.

1 Paralipomena 22;
29, 22-28
3 Regi 2, 1-12

ÎNȚELEPCIUNEA LUI SOLOMON

După moartea regelui David, Solomon a domnit în Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu. Solomon a condus Israelul, care era un regat puternic și unit, și L-a iubit pe Dumnezeu tot așa cum Îl iubise și tatăl său.

Dumnezeu i S-a arătat lui Solomon noaptea în vis și i-a zis: *Cere ce vrei să-ți dau!*, iar Solomon a zis: *Tu, Doamne Dumnezeul meu, ai pus pe robul Tău rege în locul lui David, tatăl meu; însă eu sunt foarte tânăr și nu știu să conduc... Dăruiește-i dar robului Tău minte pricepută, ca să asculte și să judece pe poporul Tău și să deosebească ce este bine și ce este rău.*

Lui Dumnezeu I-a plăcut că Solomon a cerut înțelepciune mai presus de orice și i-a răspuns: *Deoarece tu ai cerut aceasta și n-ai cerut viață lungă, n-ai cerut bogăție, n-ai cerut suferințele dușmanilor tăi, ci ai cerut înțelepciune, ca să știi să judeci, iată, Eu voi face după cuvântul tău; iată, Eu îți dau minte înțeleaptă și pricepută, cum niciunul n-a fost ca tine înaintea ta și cum nici nu se va mai ridica după tine. Ba îți voi da și ceea ce tu n-ai cerut: bogăție și slavă, așa încât niciunul dintre regi nu va fi asemenea ție, în toate zilele tale. Și dacă vei umbla pe drumul Meu, ca să păzești legile Mele și poruncile Mele, cum a umblat tatăl tău, David, îți voi înmulți și zilele tale.*

Solomon s-a trezit din vis, s-a sculat și s-a dus la Ierusalim și a stat înaintea jertfelnicului celui de dinaintea chivotului Legii Domnului. A adus jertfe lui Dumnezeu și a făcut mare ospăț pentru toți slujitorii săi ca semn de mulțumire.

Așa cum Dumnezeu promisese, Solomon a devenit cel mai înțelept om, mai înțelept decât toți înțelepții Răsăritului și ai Egiptului.

3 Regi 3, 5-15; 4, 30

JUDECATA LUI SOLOMON

Și a dat Dumnezeu lui Solomon înțelepciune și pricepere foarte mare și cunoștințe multe, ca nisipul de pe țărmul mării. Solomon a scris trei mii de pilde și o mie cinci de cântări. El a vorbit cu nemaiauzită măiestrie despre cedrii din Liban, despre animale, despre păsări, despre târătoare și despre pești. El era mai înțelept decât toți oamenii și toate popoarele de pîmprejur îl slăveau. De la oamenii simpli și până la regi, toți veneau la el ca să-i ceară sfatul. Cu toții auziseră despre înțelepciunea lui Solomon.

Odată au venit la Solomon două femei care își disputau un copil abia născut. Fiecare dintre cele două femei susținea că pruncul îi aparținea. Pentru a afla care femeie mințea și care spunea adevărul, Solomon a cerut să i se aducă o sabie. El a zis: *Tăiați copilul cel viu în două și dați o jumătate din el uneia și o jumătate din el celeilalte!*

Regele vroia doar să le pună la încercare, nu să omoare pruncul nevinovat. Una dintre femei a zis că pruncul să fie tăiat și astfel el nu va fi al niciuneia. Cealaltă femeie a strigat înfricoșată că mai bine să i se dea celeilalte pruncul, numai să rămână în viață copilul. Astfel Solomon a descoperit pe mama cea adevărată, pentru că aceasta fusese în stare să renunțe la el numai ca el să rămână în viață.

3 Regi 3, 16-27;
4, 29-34

ZIDIREA TEMPLULUI DOMNULUI

În al patrulea an de domnie, Solomon a început să zidească templul Domnului, așa cum îi promisese Dumnezeu lui David.

Solomon a îndeplinit porunca lui Dumnezeu și a ridicat un templu care, deși nu era foarte mare, era neasemuit de frumos. Acesta avea două încăperi: una, mare, dreptunghiulară și una, mai mică, pătrată, despărțite de uși de lemn de măslin care se deschideau în două părți. Încăperea mai mică, numită și Sfânta Sfintelor, nu avea ferestre, așadar era întunecată. Aici se păstra chivotul cu tablele Legii lui Dumnezeu. Tot aici fusese ră așezați și doi heruvimi* făcuți din lemn de măslin, acoperit apoi cu aur. Chivotul, care fusese construit din lemn de salcâm aurit, a fost așezat sub aripile celor doi heruvimi din Sfânta Sfintelor. În Sfânta Sfintelor nimeni nu avea acces, decât Marele Preot, o singură dată pe an, de Ziua Ispășirii**. În cealaltă încăpere, numită Sfânta, se găseau un altar și zece sfeșnice, toate de aur. Pereții templului erau tapisați cu lemn de cedru, tot interiorul clădirii fiind apoi acoperit cu aur. În exteriorul templului se găsea curtea, în care oamenii aduceau animale pe care preoții le aduceau jertfă lui Dumnezeu pe jertfelnicul așezat acolo.

Construirea templului a durat șapte ani. Mii de lucrători au participat la zidirea lui. La sfârșit, regele Solomon a adunat tot poporul și preoții, iar preoții au adus jertfe lui Dumnezeu. Ei au adus chivotul cu Legea Domnului și l-au așezat în Sfânta Sfintelor, iar slava lui Dumnezeu, ca un nor, a umplut întregul templu.

Apoi, regele Solomon, îngenunchind înaintea jertfelnicului Domnului, a rostit, cu mâinile întinse spre cer, o mare și frumoasă rugăciune către Dumnezeu. Mijlocind pentru popor, el a zis: *Orice rugăciune, orice cerere*

* Heruvimii sunt o ceată de îngeri, care stau în apropierea lui Dumnezeu, după serafimi. Numele lor se traduce prin *înțelegere deplină* sau *împărtășirea înțelepciunii*.

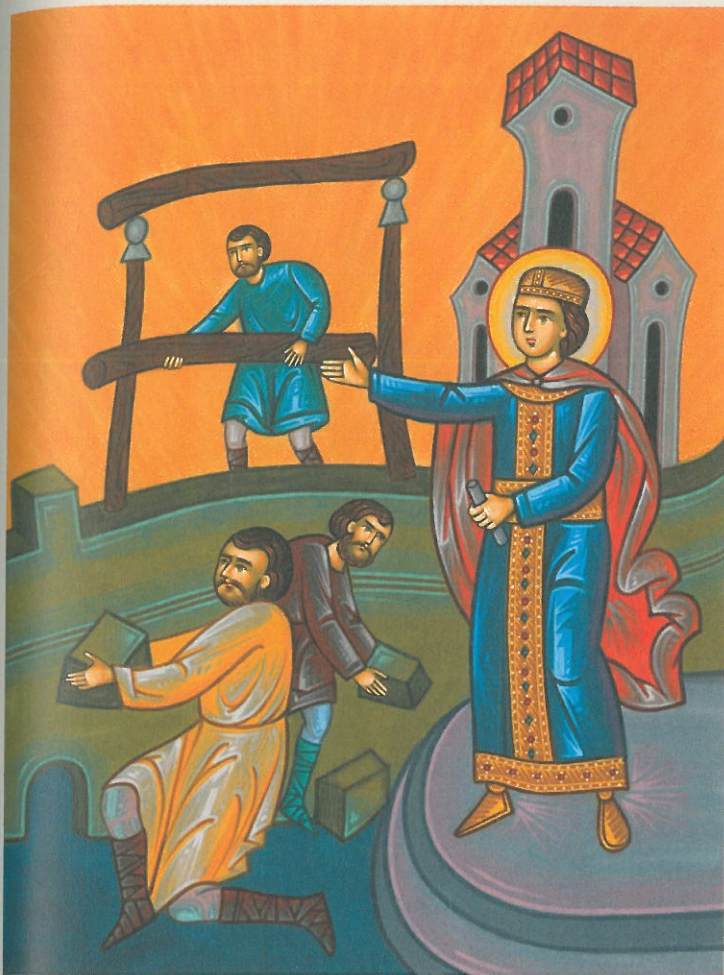
** Ziua Ispășirii se numește în limba ebraică Yom Kippur și, în vremurile noastre, este ultima dintre cele zece zile de pocăință care încep cu Roș Hașana – Anul nou evreiesc.

3 Regi 5; 6;

7, 13-51; 8

2 Paralipomena 2,

1 – 7, 11

care se va face de orice om din poporul lui Israel, când ei își vor cunoaște mustrearea cugetului lor și își vor întinde mâinile lor la templul acesta, Tu să asculți din cer, din locul șederii Tale, și să miluiești...

El L-a rugat pe Dumnezeu să vegheze neîncetat asupra templului și asupra poporului Său. Apoi Solomon s-a ridicat în fața poporului și a mulțumit lui Dumnezeu; întorcându-se spre popor, el a îndemnat oamenii să fie credincioși lui Dumnezeu și să asculte de toate poruncile Lui.

După sfințirea templului Domnului, din Ierusalim, a avut loc o mare sărbătorire, care a durat o săptămână. Și tot poporul s-a bucurat și s-a veselit, pentru tot binele făcut lor de Domnul.

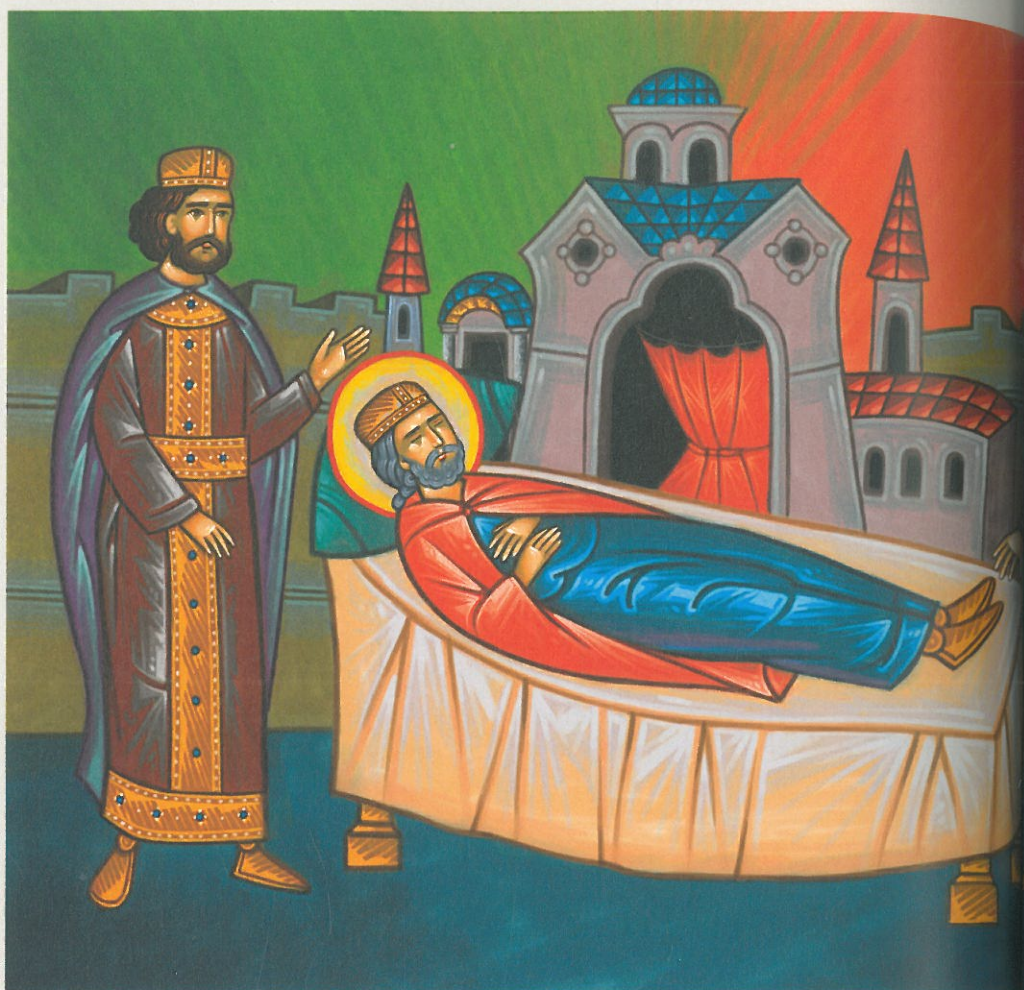
REGINA DIN SABA

Regele Solomon a devenit faimos pentru înțelepciunea lui în întreaga lume. Regina din Saba nu a crezut tot ce se spunea despre Solomon și a dorit să se convingă personal. Ea s-a pregătit cu întrebări grele, ca să verifice înțelepciunea lui Solomon, și a pornit într-o lungă călătorie spre Ierusalim. Era însoțită de curtenii ei și de cămile încărcate cu aromate, mult aur și pietre scumpe. Ajungând la Ierusalim, ea a vorbit cu Solomon și i-a pus întrebările dificile pe care le pregătise. Solomon i-a răspuns cu ușurință la toate acestea.

În timpul șederii ei la Ierusalim ca oaspete ales al lui Solomon, regina din Saba a văzut toată înțelepciunea regelui israelit, casa pe care o zidise el, mâncărurile de la masa lui, rânduiala slugilor lui, îmbrăcămintea lor, dregătorii lui. Pe lângă acestea ea a văzut și jertfele pe care el le aducea în templul Domnului, ca semn că inima lui era în întregime întoarsă către Dumnezeu. Copleșită de tot ce văzuse, regina din Saba i-a spus lui Solomon: *Adevărat este ce am auzit eu în țara mea de lucrurile tale și de înțelepciunea ta; însă eu nu credeam vorbele, până ce n-am văzut cu ochii mei și, iată, nici pe jumătate nu mi se spusese... Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeuul tău care a binevoit să te pună pe tronul lui Israel!*

Regina din Saba i-a oferit apoi lui Solomon darurile pe care le adusese: aur, mulțime de aromate și pietre scumpe. Regele Solomon, la rândul său, i-a oferit reginei multe daruri. După o vreme, regina, însoțită de oamenii ei, s-a întors la Saba.

3 Regi 10, 1-10, 13
2 Paralipomena
9, 1-9, 12

MOARTEA LUI SOLOMON ȘI DEZBINAREA REGATULUI

Domnia regelui Solomon a fost una dintre cele mai înfloritoare perioade din istoria Israelului. Negustorii săi străbăteau lumea de la un capăt la altul și veneau încărcăți cu tot felul de bogății. S-au construit atunci numeroase clădiri, fortărețe și cetăți. Dar în pofida acestei prosperități era nevoie de tot mai mulți bani și de oameni pentru construcții. Poporul trebuia să plătească taxe și oamenii erau forțați să lucreze pentru rege în loc să muncească pământurile lor.

Pentru a înlesni comerțul și a menține pacea, regele Solomon a luat în căsătorie mai multe prințese străine, dar acestea au adus cu ele și credințele lor păgâne și idoliilor lor. Când a îmbătrânit, Solomon s-a lăsat înduplecat de soțiile lui să se închine la idoli. Astfel, el nu a rămas credincios până la capăt lui Dumnezeu așa cum făcuse tatăl său, David. Atunci Dumnezeu l-a prevenit pe Solomon că din cauza neascultării sale, după moartea sa, regatul său va fi rupt în două.

Cuvintele lui Dumnezeu s-au împlinit. Doar o parte din regat, numit de atunci Iuda – și format din seminția lui Iuda și cea a lui Veniamin, a rămas loială regelui Roboam, fiul lui Solomon. Celelalte zece triburi, din nord, au format regatul Israel și s-au desprins de regatul Iuda, alegând ca rege pe Ieroboam, unul dintre curtenii lui Solomon. Ieroboam a făcut doi viței de aur la care să se închine poporul, așezând pe unul în cetatea Betel iar pe celălalt în cetatea Dan. Astfel, el i-a împiedicat pe cei din regatul său să se mai închine la templul din Ierusalim adevăratului Dumnezeu. Ceea ce a făcut el a fost foarte rău și a avut urmări grele.

3 Regi 11, 1-13, 29-38,
43; 12, 1-19
2 Paralipomena
9, 30-31; 10

OMUL LUI DUMNEZEU

Poporul din regatul Israel a avut mult de suferit atât din punct de vedere spiritual cât și material. Regii acestui regat, începând cu Ieroboam, au săvârșit multe fapte rele împotriva lui Dumnezeu. Din cauza necredinței lor, ei se închinau la idoli și îi asupreau pe supușii lor. Țara era deci stăpânită de imoralitate și de idolatrie.

Într-o zi, un om al lui Dumnezeu a venit din Iuda la Betel în timp ce Ieroboam tămâia acolo idolul de aur. Omul lui Dumnezeu s-a așezat în fața vițelului de aur și a spus că, din neamul lui David, se va naște un fiu pe nume Iosia, care va distruge idolii. Și a arătat în acea zi și un semn, zicând: *Iată semnul după care se va cunoaște că Domnul a grăit aceasta: Jertfelnicul acesta se va despica, și cenușa care este pe el se va împrăști!* Și așa s-a întâmplat. Văzând și auzind acestea, Ieroboam a întins mâna către omul lui Dumnezeu și a zis: *Puneți mâna pe el!* În acel moment, mâna întinsă a lui Ieroboam a înlemnit și el nu a mai putut să o întoarcă înapoi. Atunci regele Ieroboam a zis către omul lui Dumnezeu: *Îmblânzește fața Domnului Dumnezeului tău și roagă-te pentru mine, ca să mi se poată întoarce mâna mea la mine.* Și atunci s-a rugat omul acela lui Dumnezeu și regele Ieroboam a putut să-și miște mâna ca mai înainte.

Însă, nici după această minune Ieroboam nu s-a întors la credința în Dumnezeu.

3 Regi 12, 26 – 13, 26

SECETA CEA MARE

Ieroboam a fost primul rege al regatului Israel. Niciunul dintre regii care i-au urmat nu a fost credincios lui Dumnezeu, toți închinându-se idolilor făcuți de Ieroboam. Deși pedeapsa Domnului pentru păcatul lui Ieroboam a fost moartea filor lui, regii care i-au urmat acestuia nu au luat aminte și au părăsit și ei pe Dumnezeu și au slujit idolilor.

Regele Omri a cumpărat muntele Samariei de la Șemer și a zidit acolo cetatea Samaria. Fiul său, Ahab, care i-a urmat la tron, a luat-o în căsătorie pe Izabela, fiica regelui Sidonului. Sub influența ei, Ahab a început să se închine lui Baal, zeul canaanit socotit stăpânul fertilității pământului, al furtunii aducătoare de ploaie și asociat, totodată, și cu o purtare desfrânată a închinătorilor lui. Chiar în Samaria, Ahab a zidit un templu acestui zeu. Ahab a săvârșit fapte rele mai mult decât toți ceilalți regi dinaintea lui, prin ele a mâniat pe Dumnezeu și și-a pierdut sufletul său.

Ilie Tesviteanul, proroc din Tesba Galaadului, i-a zis lui Ahab: *Viu este Domnul Dumnezeu lui Israel, înaintea Căruia slujesc eu; în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât numai când voi zice eu!* Și Dumnezeu a zis către Ilie: *Du-te de aici, îndreaptă-te spre răsărit și te ascunde la pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Apă vei bea din acel pârâu, iar mâncare am poruncit corbilor să-ți aducă acolo!*

Prorocul Ilie a făcut ceea ce i-a poruncit Dumnezeu: s-a dus și s-a așezat la pârâul Cherit, care este în fața Iordanului. Corbii îi aduceau pâine și carne dimineața și seara, iar apă bea din acel pârâu. După un timp însă, pârâul a secăt, pentru că nu mai ploua pe pământ. Atunci Dumnezeu i-a zis lui Ilie: *Scoală și du-te la Sarepta Sidonului și șezi acolo, căci, iată, am poruncit unei femei văduve să te hrănească!*

3 Regi 14, 10; 15, 29;
16, 24-33; 17, 1-9

PROROCUL ILIE LA VĂDUVA DIN SAREPTA

Ilie a ascultat ce i-a poruncit Dumnezeu și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la porțile cetății, a întâlnit o femeie văduvă care aduna vreascuri pentru foc. Ilie i-a cerut puțină apă și puțină pâine. Femeia i-a răspuns că nu avea pâine, ci doar puțină făină și puțin ulei, din care voia să facă o pâine, pe care să o mănânce împreună cu fiul ei; după care, vor muri de foame. Ilie i-a spus să nu se îngrijoreze, deoarece Dumnezeu a făgăduit că pe tot timpul secetei făina și uleiul ei nu se vor termina. Dar a rugat-o ca, mai întâi, să-i coacă lui o turtă. Femeia l-a ascultat pe Ilie și a văzut că el a spus adevărul. Făina și uleiul nu se mai terminau. Zilnic ea a copt pâine și mereu rămânea suficientă făină și destul ulei pentru ziua următoare.

Într-o zi, fiul acestei văduve s-a îmbolnăvit și a murit. Femeia, plângând, l-a întrebat pe Ilie dacă aceasta era o pedeapsă de la Dumnezeu. Ilie a liniștit-o, a luat copilul din brațele ei, l-a suit în foișorul casei, unde fusese el găzduit de femeia văduvă, și l-a așezat pe patul său. Apoi, prorocul s-a rugat cu glas tare lui Dumnezeu, spunând de trei ori: *Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul acestui copil în el!*, iar Dumnezeu a ascultat rugăciunea sa și l-a readus la viață pe băiat. Văduva a fost copleșită de bucurie și, luând în brațe băiatul, a zis: *Acum cunosc și eu că tu ești omul lui Dumnezeu și cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta!*

3 Regi 17, 10-24

ILIE ȘI PROROCII LUI BAAL

Vreme de trei ani nu a mai plouat în Israel și poporul suferea rău de foame. Dumnezeu i-a poruncit lui Ilie să se ducă la regele Ahab. Acesta l-a învinovățit pe Ilie de toată nenorocirea din Israel. Ilie i-a răspuns că nenorocirea venea din cauza părăsirii poruncilor Domnului și din pricina închinării la Baal. Apoi i-a cerut lui Ahab să adune întreg poporul și pe slujitorii lui Baal pe muntele Carmel. După ce s-au adunat cu toții pe munte, Ilie le-a zis că era timpul ca ei toți să se decidă cui să urmeze: lui Dumnezeu, sau lui Baal.

Ilie s-a apropiat deci de popor și a zis: *Până când veți știopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați Lui! Și dacă este Baal, urmați aceluia.*

Pentru a vedea poporul cine este adevăratul Dumnezeu, Ilie le-a spus prorocilor lui Baal să-și aleagă un vițel, să-l taie și să-l pună pe lemne, dar foc să nu facă. Apoi să se roage dumnezeului lor, adică lui Baal, să coboare foc peste jertfă. Prorocii lui Baal au strigat și s-au zbuciumat toată ziua, dar n-au primit niciun răspuns.

Atunci a făcut Ilie jertfelnic lui Dumnezeu, din douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov, a așezat lemne pe jertfelnic, a pus pe ele vițelul adus de el ca jertfă și a udat jertfelnicul de trei ori cu multă apă. Apoi s-a rugat: *Auzi-mă, Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești Dumnezeu și că Tu le întorci inima la Tine.* Și s-a pogorât foc de la Domnul și a mistuit jertfa, lemnele, pietrele, țărâna și a mistuit și toată apa care fusese turnată peste jertfelnic. Văzând aceasta poporul s-a aruncat cu fața la pământ și a zis: *Domnul este Dumnezeu!* Apoi Ilie s-a rugat lui Dumnezeu să plouă. La scurt timp cerul s-a întunecat, vântul a început să sufle și a început ploaia. Aceasta a fost cea mai însemnată zi din viața prorocului Ilie. Dumnezeu fusese cu el!

ILIE AUDE LA HOREB SUSURUL CEL LIN

După ce Ilie a arătat oamenilor Cine este Dumnezeuul Cel adevărat, el a fost amenințat de regina Izabela cu moartea, căci toți prorocii lui Baal fuseseră omorâți după ce poporul își întorsese inima la Dumnezeu. De aceea, prorocul s-a refugiat, întristat, în pustiu. Acolo, în timp ce dormea sub un ienupăr, îngerul Domnului a stat lângă el, l-a atins și i-a zis: *Scoală de mănâncă și bea!* Și s-a uitat Ilie și a văzut la căpătâiul lui o turtă coaptă în vatră și un urcior de apă. Și după ce a mâncat și a băut, a adormit iar. După un timp, l-a trezit din nou îngerul, și el s-a întărit iarăși cu pâinea și cu apa aduse de îngerul Domnului.

Apoi, a mers Ilie patruzeci de zile până la muntele Horeb. Acolo, a intrat într-o peșteră. Atunci Dumnezeu i-a spus că El însuși va trece pe acolo: înainte de venirea Lui va fi o vijelie năpraznică ce va despica munții și va sfărâma stâncile; după furtună va urma cutremur și după cutremur, foc; iar după foc va veni o adiere de vânt lin, și acolo va fi Domnul. Auzind acestea, Ilie și-a acoperit fața cu mantia și a stat la gura peșterii și L-a așteptat pe Dumnezeu. Venind, Dumnezeu i-a poruncit să meargă în Damasc pentru a unge un nou rege în Siria, apoi să ungă un nou rege în Israel și pe urmă să-l ungă pe Elisei, proroc în locul său.

ILIE RÂNDUIEȘTE PROROC PE ELISEI

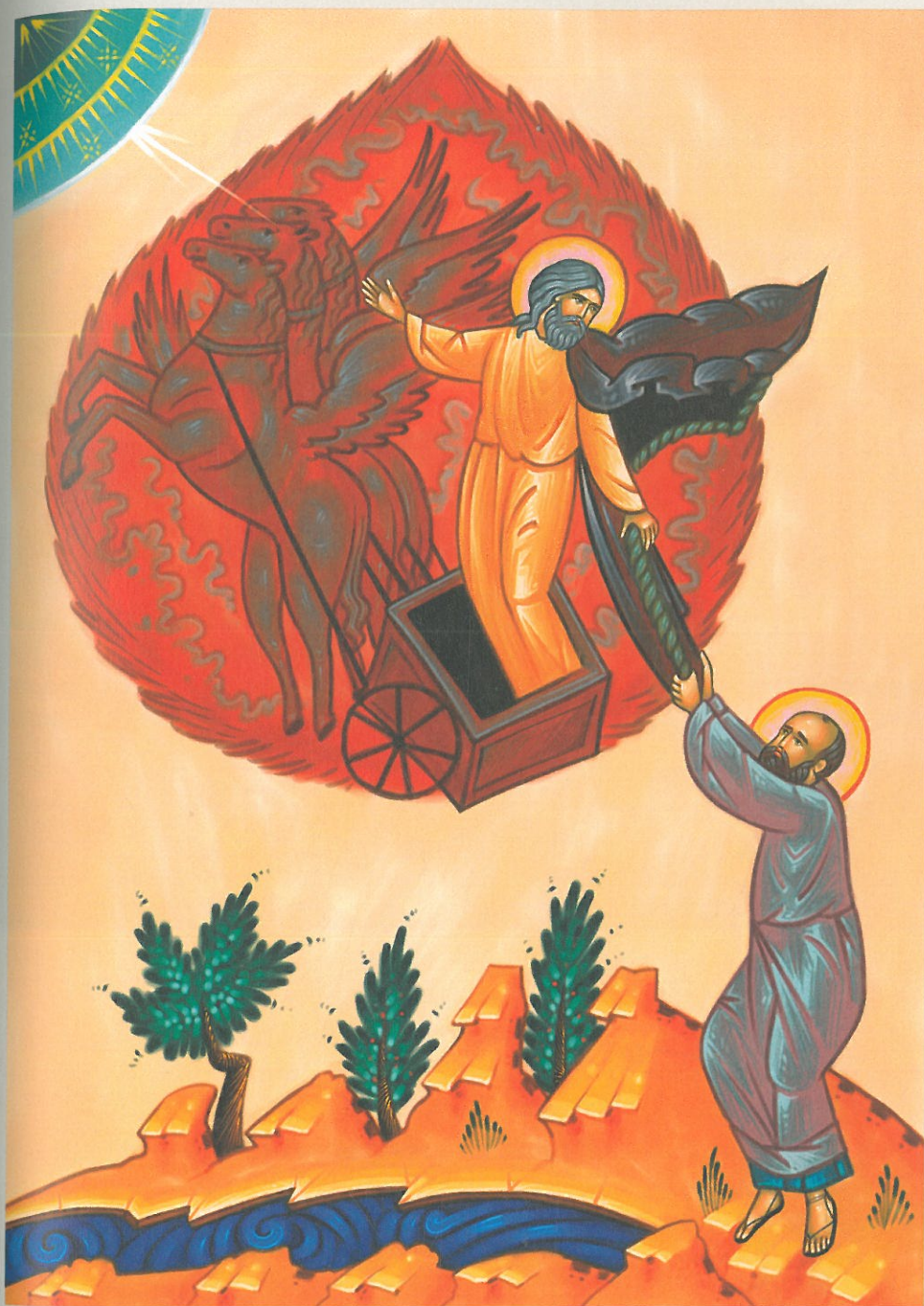
Ilie L-a ascultat pe Dumnezeu și l-a găsit pe Elisei. So-
sise timpul ultimei călătorii a prorocului Ilie. Elisei îl
însoțea pretutindeni. Un grup de proroci îi urma pe
cei doi tocmai din Ierihon, așteptând să-i vadă ajunși
la râul Iordan. Ilie a atins Iordanul cu mantia sa, apele
s-au despărțit și ei au trecut ca pe uscat, apoi el i-a spus
lui Elisei că în curând se vor despărți. L-a întrebat dacă
are vreo dorință pe care ar putea să i-o îndeplinească.
Elisei i-a răspuns că dorește ca el să primească de două
ori mai multă putere decât avea Ilie. Prorocul i-a răs-
puns că dorința lui nu era ușor de împlinit. Totuși, dacă
se va învrednici să-l vadă atunci când va fi luat de lângă
el, i se va îndeplini ceea ce a cerut.

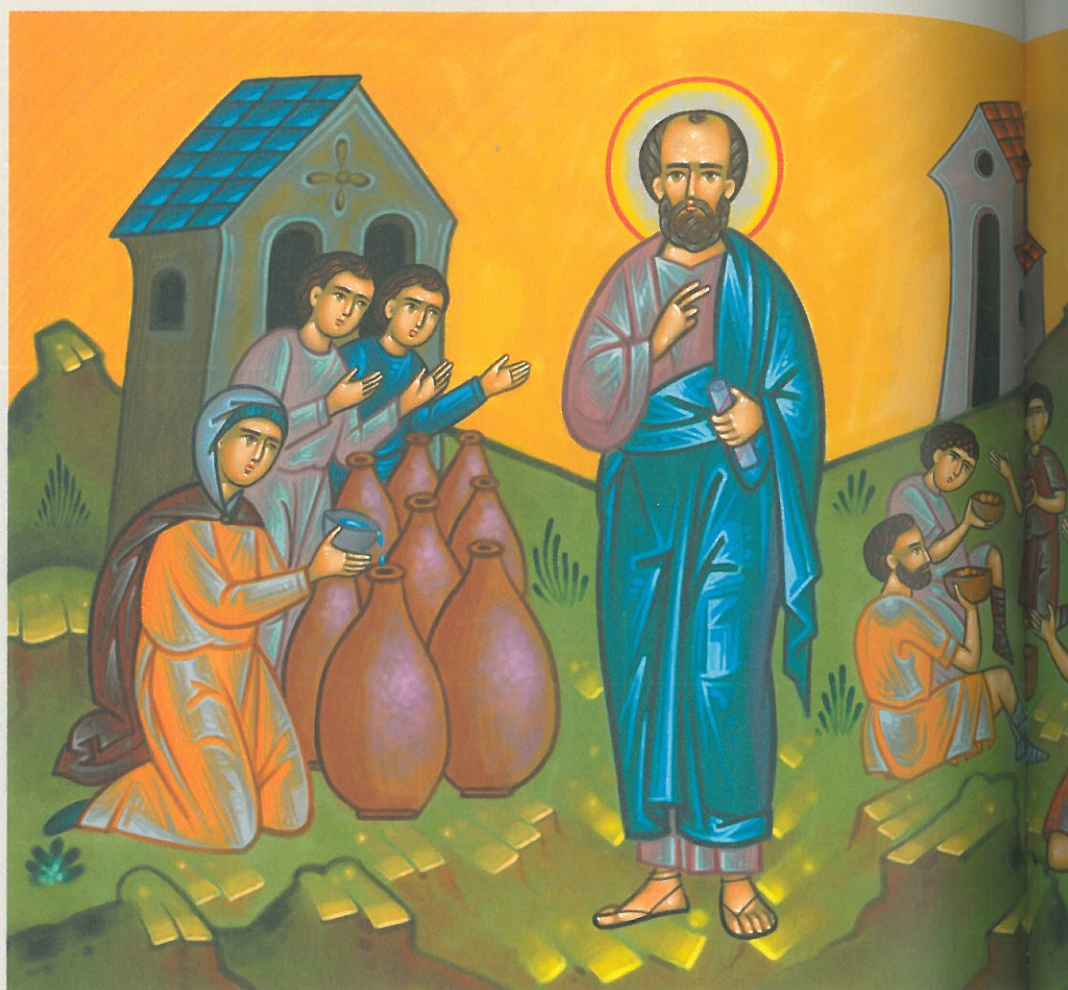
Mergând ei pe drum și vorbind, au apărut un car și
cai de foc și, despărțindu-i, l-au ridicat pe Ilie în vârtej
de vânt la cer. Rămas singur, Elisei a luat mantia proro-
cului, care căzuse de la acesta, s-a întors la râu și a lovit
apa, spunând: *Unde este Domnul Dumnezeul lui Ilie?* Și
lovind, apa s-a tras la dreapta și la stânga și astfel Elisei
a trecut ca pe uscat.

Atunci, prorocii din Ierihon, care așteptau, au
înțeles că nu-l vor mai vedea pe prorocul Ilie și că
Dumnezeu l-a ales pe Elisei în locul lui.

4 Regi 2, 1-15

PROROCUL ELISEI

Elisei a devenit, cu voia lui Dumnezeu, un mare proroc și a săvârșit numeroase minuni.

Odată, pe când se afla el în Ierihon, locuitorii cetății aceleia au venit la el și s-au plâns că apele lor nu erau bune de băut și pământul nu era roditor. Atunci Elisei a cerut să i se aducă un vas nou și să se pună în el sare. Apoi, a mers cu vasul la izvorul apelor și a aruncat sarea din vas în apă, spunându-le aceloră că apele se vor însănătoși prin cuvântul Domnului. Și apele izvorului s-au făcut bune de băut.

Altă dată, a venit la el o văduvă nevoiașă care i s-a plâns că, după moartea soțului ei, creditorii o amenințaseră că îi vor lua pe cei doi feciori ai ei în robie pentru neplata unor datorii. Făcându-i-se milă de ea, Elisei a întrebat-o ce bunuri avea acasă. Femeia i-a spus că nu avea nimic în afară de un urcior cu untdelemn. Elisei i-a spus să împrumute multe vase goale de la vecini, să se închidă în casă împreună cu fiii ei și să toarne untdelemnul pe care îl avea în acel urcior în toate vasele goale împrumutate. Ea a făcut întocmai cum i-a spus prorocul. A împrumutat o mulțime de vase de la vecini, s-a încuiat în casă și a turnat împreună cu fiii ei puțin untdelemn pe care îl mai avea pe fundul urciorului. Dar pe măsură ce le umplea, vedea că untdelemnul din vasul ei nu se termina. În cele din urmă, a mai cerut un vas, dar unul dintre fiii ei i-a răspuns că nu mai au. Atunci a văzut văduva că și untdelemnul din urcior a încetat să mai curgă. Toate vasele fiind pline, femeia s-a dus la Elisei și i-a istorisit această minune, iar Elisei i-a zis: *Du-te și vinde untdelemnul și-ți plătește datoriile tale, iar cu ceea ce va rămâne, cu aceea vei trăi tu cu fiii tăi.*

4 Regi 2, 18-22; 4, 1-7

ELISEI ȘI FEMEIA ȘUNAMITEANCĂ

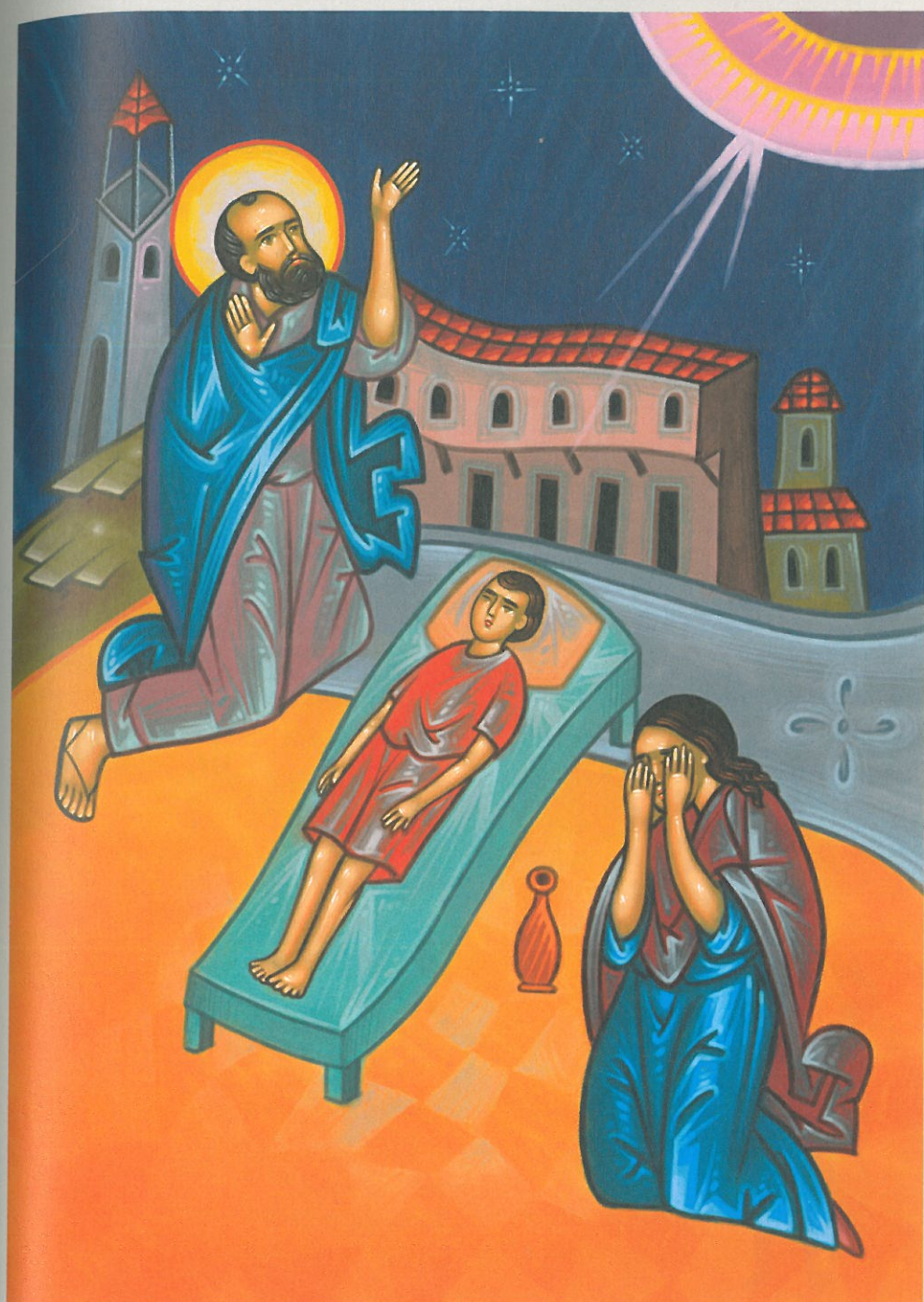
Elisei propovăduia legea lui Dumnezeu pretutindeni în Israel. Într-una din zile el a ajuns la Șunem ostenit și flămând. O femeie bogată l-a invitat la masă și, la sfârșitul mesei, i-a spus că este binevenit în casa ei ori de câte ori va mai trece pe acolo. Elisei a revenit în acea casă de multe ori. Femeia, cunoscând că Elisei era un om sfânt al lui Dumnezeu, i-a spus soțului ei să-i construiască prorocului o odaie unde acesta să se poată odihni ori de câte ori venea în Șunem. Știind că femeia nu avea copii și vrând să-i răsplătească bunătatea și ospitalitatea ei, Elisei i-a profețit acesteia că peste un an ea va naște un băiat. Spre bucuria femeii, cuvintele lui Elisei s-au împlinit, chiar dacă la început femeia nu-l crezuse.

Într-o zi, după câțiva ani, copilul s-a simțit brusc rău și a murit. Mama sa l-a dus în camera unde îl găzduia pe Elisei când acesta trecea prin Șunem și l-a așezat chiar pe patul prorocului. Apoi, ea a plecat să-l caute pe Elisei. După ce l-a găsit, s-au întors împreună la casa femeii.

Elisei a intrat în camera unde era întins copilul și s-a rugat lui Dumnezeu. Copilul a strănutat de șapte ori și și-a deschis ochii. Apropiindu-se, femeia a căzut la picioarele lui Elisei și s-a închinat până la pământ. Apoi și-a luat copilul și a ieșit.

4 Regi 4, 8-37

VINDECAREA LUI NEEMAN SIRIANUL

Neeman era căpetenia oștirii regelui Siriei și avea tot ce își putea dori: faimă, bogăție și putere. Dar acest ostaș vrednic, Neeman, suferea de lepră, o boală de piele cumplită, care nu avea leac. O slujnică israeliteancă din casa lui i-a spus că în Samaria era un proroc care l-ar putea vindeca. Atunci Neeman a luat o scrisoare de la regele său, din Siria, către regele Israelului, scrisoare ce cuprindea rugămintea de a-l ajuta să fie vindecat de lepră.

Citind scrisoarea regelui din Siria, regele din Israel a crezut că acesta caută pricină de dușmănie împotriva sa, deoarece știa bine regele sirian că el nu poate vindeca pe nimeni de lepră. Dar regele lui Israel nu cunoștea puterea rugăciunii lui Elisei. Aflând prorocul Elisei de această tulburare, a trimis vorbă regelui să-l aducă pe acel om la el, ca să cunoască sirienii că în Israel există proroc al Domnului.

Neeman a plecat către Elisei împreună cu însoțitorii săi și cu darurile sale. Elisei l-a trimis pe ucenicul său, Ghehazi, să-i spună lui Neeman să se scalde de șapte ori în Iordan și se va vindeca. Dar Neeman a fost foarte nemulțumit, pentru că, străbătând atâta drum, Elisei nici măcar nu i s-a arătat. După ce slujitorii săi l-au convins să se scalde în Iordan, scufundându-se de șapte ori în apă, spre marea lui surprindere și bucurie, el a ieșit complet vindecat de lepră.

Atunci Neeman s-a întors la Elisei, zicând: *Iată, am cunoscut că în tot pământul nu este Dumnezeu decât numai în Israel!* Elisei însă n-a vrut să primească niciun dar de la el.

De aceea i-a zis Neeman: *Atunci să se dea robului tău pământ cât pot lua doi catâri, pentru că de aici înainte robul tău nu va mai aduce arderi de tot și jertfe la alți dumnezei afară de Domnul.* Apoi s-a întors Neeman în țara sa.

MOARTEA LUI ELISEI ȘI MINUNEA FĂCUTĂ PRIN OSEMINTELE SALE

Într-o zi regele loaş a venit la Elisei. Elisei i-a zis să pună mâna pe arc. Regele a făcut întocmai, iar Elisei a pus mâinile sale pe mâinile regelui. El i-a zis regelui să deschidă fereastra dinspre răsărit și apoi să tragă cu arcul. Și regele a tras cu arcul. Elisei a zis: *Aceasta este săgeata izbăvirii ce vine de la Domnul și săgeata izbăvirii de sirieni, căci vei bate pe sirieni cu desăvârșire la Afec.* Apoi l-a pus să ia niște săgeți și să lovească cu ele în pământ. Regele a lovit numai de trei ori și Elisei s-a mâniat zicând: *Trebuia să lovești de cinci sau de șapte ori, căci atunci ai fi bătut cu desăvârșire pe sirieni; acum însă vei bate pe sirieni numai de trei ori.*

Nu după mult timp Elisei a murit și a fost îngropat. În anul următor au intrat în Israel cete de moabiți. Într-o zi, când niște oameni îngropau un mort au văzut una din aceste cete și, de frică, au aruncat mortul chiar în mormântul lui Elisei. Atingându-se de osemintele lui Elisei, acela a înviat și s-a sculat pe picioarele sale.

ISAIA, PROROCUL LUI DUMNEZEU CEL ATOTSFÂNT

Prorocul Isaia*, cel dintâi dintre așa-numiții „profeți mari” ai Vechiului Testament, a trăit la Ierusalim, capitala regatului Iuda, împlinindu-și slujirea profetică vreme de peste patruzeci de ani, în a doua jumătate a secolului al VIII-lea î.Hr. și primii ani ai secolului al VII-lea î.Hr. Era fiul lui Amos (altul decât profetul cu același nume) și aparținea unei familii nobile, tradiția spunând că era chiar de neam regesc. A fost vestitorul voinței și al cuvântului lui Dumnezeu de-a lungul domniei a patru regi: Ozia, Iotam, Ahaz și Iezechia.

Toată misiunea profetică a prorocului Isaia a fost puternic înrăurită de copleșitoarea vedenie dumnezeiască pe care a fost învrednicit să o primească la începutul chemării sale ca proroc. El a fost un mesager al lui Dumnezeu către poporul Său, răzvrătit și primejdut prin căderea în grele păcate, și către conducătorii lui, adeseori necredincioși și corupți. *În anul morții regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul. Serafimii, cei cu câte șase aripi, stăteau înaintea Lui și zburau strigând unul către altul: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot**, plin este tot pământul de slava Lui! Cutremurându-se de minunata vedere a negrăitiei sfințenii și a măreției de nespus ale lui Dumnezeu Cel Atotsfânt, Isaia a zis înfricoșat: Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei! Atunci, unul dintre serafimi a zburat spre el și i-a atins buzele cu un cărbune luat de pe jertfelnic, zicându-i: Iată, s-a atins de buzele tale și va șterge toate păcatele tale și fărădelegile tale le va curăți.*

* În limba ebraică *Isaia* (YešaYahu) înseamnă „Domnul este mântuire” sau „Mântuirea [este a] Domnului”.

** Termenul *Savaot* provine din cuvântul ebraic *šebaot*, care înseamnă oștiri, armate. *Domnul Savaot* înseamnă deci Domnul Oștirilor sau al Puterilor cerești, gata în orice clipită să împlinească voia Sa cea sfântă și desăvârșită.

Astfel a fost chemarea cu totul specială a lui Isaia la misiunea sa profetică, chemare căreia el i s-a supus îndată, răspunzând lui Dumnezeu: *lată-mă, trimite-mă pe mine!* Odată curățit și împuternicit de Sus, plin de zel sfânt și de curaj, Isaia a făcut cunoscute îndemnu-rile, muștrările și avertismentele rostite de Dumnezeu Cel Preasfânt către păcătosul și îndărătnicul popor din Ierusalim și din Iuda. Tot Isaia anunță și pedeapsa de neîntors hotărâtă de dreptatea dumnezeiască pentru păcătoșenia generalizată și de nedeazădăcinat – vor fi lăsați ca pradă unui neam străin și crud. *Căci au călcat legea Domnului Savaot și au nesocotit cuvântul Sfântu-lui lui Israel.* Isaia a vestit tuturor, fără teamă – de la rege până la cel mai umil om – cuvintele lui Dumnezeu, oricât de aspre și amenințătoare erau adeseori ace-s-tea, fiindcă: *Așa zice Domnul Dumnezeu.*

Dumnezeu S-a descoperit prin Isaia ca fiind mai pre-sus de toate Cel Atotsfânt, dar și Cel Preadrept, Care nu poate lăsa păcatul nepedepsit; însă El Se descoperă totodată, prin același proroc, și ca Părinte mult-iubitor, mult-milostiv și lesne-iertător pentru toți cei care Îi cer cu toată inima iertarea și curățirea sufletului: *Eu, Eu sunt Acela Care șterge păcatele tale și nu-Și mai aduce aminte de fărădelegile tale... După cum mama își mân-gâie fiul ei și Eu vă voi mângâia pe voi...*

Disprețuirea continuă a legii lui Dumnezeu și a che-mării Lui iubitoare și neobosite la căință și la îndrepta-re spirituală și morală a dus însă, în cele din urmă, la dispariția regatului Israel, în anul 722 î.Hr., sub lovitu-rile Asiriei, dar și la desființarea regatului Iuda, în anul 586 î.Hr., de către babilonieni, așa cum îi avertizase pe evrei de multe ori Dumnezeu, prin Isaia prorocul.

Isaia 6, 1-8; 5, 24-29;
7, 7; 7, 9; 37, 33-38;
43, 25; 66, 13.

PROROCUL ISAIA, „EVANGHELISTUL VECHIULUI TESTAMENT”

Isaia, cel care prorocise pieirea regatului Iuda și ducerea în robia babiloniană a locuitorilor lui, a prezis și revenirea în țară a unei rămășițe credincioase, după o vreme, prin lucrarea lui Dumnezeu, Care este și Domnul istoriei și al întregului univers, *Dumnezeul a tot pământul*, cum spune prorocul. Căci în sânul acestui popor trebuia să Se nască Mesia, Mântuitorul făgăduit de Dumnezeu după căderea primilor oameni în păcatul neascultării și intrarea morții în lume.

Isaia ocupă un loc aparte în ceata prorocilor Vechiului Testament fiindcă el a prevestit ca nimeni altul – cu circa 700 de ani înainte de întruparea Fiului lui Dumnezeu – pe Mesia, Mântuitorul lumii, și binefacerile dumnezeiești ale vremurilor mesianice. Nimic nu lipsește din prorociile lui Isaia privind-L pe Mesia: sunt în ele prezise și *nașterea Lui după trup din Fecioară preacurată* (7, 14), și *descinderea Lui din familia regelui David* (11, 1), și *dumnezeirea Lui, ca și pacea nesfârșită a Împărăției veșnice instaurate de El* (9, 5-6), și *locul unde va lumina întâi slava Lui* (8, 23), și *felul unic și dumnezeiesc al viețuirii Lui* (11, 2, 3, 5; 42, 1-4), și *vestirea Sa de către un Înaintemergător* (40, 3).

Sunt prorocite de asemenea și scopul izbăvitor al venirii Sale în lume și al preamilostivei Lui slujiri ispășitoare – *dându-și El de bunăvoie, pentru mântuirea noastră, viața ca jertfă pentru păcat, El Însuși fiind însă fără de păcat* (25, 8; 26, 19; 42, 6-7; 53, 5-6, 9-11; 61, 1), și *chipul amănunțit al Pătimirilor Sale sfinte* (50, 6; 52, 14; 53, 3-8), și *felul îngropării trupului Său* (53, 9), și *Învierea Sa, și rodirea continuă a Sfintei Sale Jertfe* (53, 10-12)

întru mântuirea tuturor celor care vor crede în El și în puterea răscumpărătoare a Sfintei Sale Jertfe, și universalitatea mântuirii aduse de El omenirii (49, 6). Toate aceste sfinte proroții s-au împlinit întocmai, cu o precizie uimitoare, după circa 700 de ani de la vestirea lor de Dumnezeu prin Isaia prorocul, în viața și lucrarea mântuitoare ale Domnului și Dumnezeului nostru, Iisus Hristos!

De altfel, chiar începutul propovăduirii Sale în Nazaret, unde fusese crescut, este o împlinire a unei proroții a lui Isaia (61, 1), după cum ne arată Sfântul Evanghelist Luca (4, 16-19, 21): *Și a venit în Nazaret, unde fusese crescut, și... a intrat în sinagogă și S-a sculat să citească. Și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Și, deschizând El cartea, a găsit locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați și să vestesc anul plăcut Domnului...”*. Și El a început a zice către ei: *Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.*

Cu alte cuvinte, în Persoana lui Iisus din Nazaret cei de față aveau fericirea și privilegiul nesperate de a privi pe Însuși Mesia, pe Izbăvitorul Cel făgăduit de Dumnezeu. Prin Iisus Domnul, mult-așteptata și dorita vreme mesianică, prorocită mai cu seamă de Isaia, fusese inaugurată. De aceea Isaia a fost pe bună dreptate supranumit „Evanghelistul Vechiului Testament”. Cartea sa alcătuiește împreună cu Cartea Psalmilor cea mai puternică legătură între cele două Testamente care compun Sfânta Scriptură, Cuvântul vieții dat nouă de Dumnezeu *ca să știți, să credeți și să pricepeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost Dumnezeu și nici după Mine nu va mai fi! Eu, Eu sunt Domnul, și nu este izbăvitor afară de Mine!*

Isaia 7, 14; 8, 23;
9, 5-6; 11, 1-5; 25, 8;
26, 16; 40, 3; 42, 1-4,
6-7; 43, 10-11; 49,
6; 50, 6; 52, 14; 53,
3-12; 54, 5; 61, 1.

GĂSIREA CĂRȚII LEGII

Regii din Israel și mulți dintre regii din Iuda au slujit unor dumnezei străini, ai neamurilor păgâne de prim-prejur. Astfel, au ajuns să aducă chiar oameni ca jertfă, iar în Ierusalim au fost ridicate jertfelnice dedicate idolilor chiar în templul Domnului. Când în Iuda a ajuns rege Iosia, el a poruncit ca templul să fie restaurat. El a ajuns rege la vârsta de opt ani și a fost credincios lui Dumnezeu.

În timpul restaurării templului, lucrătorii au găsit acolo o carte veche ascunsă. Preotul Hilchia a spus că aceea era Cartea Legii și a dat-o unui slujitor care a citit-o în fața regelui. Iosia s-a tulburat, deoarece a înțeles că înaintașii lui nu păziseră cuvintele acelei cărți, neascultând astfel de poruncile lui Dumnezeu. Preotul Hilchia și câțiva slujitori au mers la prorocița Hulda, vestită pentru înțelepciunea ei primită de Sus. Această le-a prorocit că țara și locuitorii ei vor fi pedepsiți, deoarece poporul s-a închinat la idoli. Dar regele, care rămăsese credincios adevăratului Dumnezeu, nu va fi pedepsit.

Regele Iosia a chemat la templu pe toți preoții, pe toți prorocii și tot poporul și acolo le-a fost citită Cartea Legii. Cu toții au făgăduit că vor asculta de poruncile lui Dumnezeu. Apoi Iosia a poruncit înlăturarea tuturor idolilor, curățind astfel templul, Ierusalimul și toată țara. Toate locurile de închinare păgânești din Iuda, ridicate de regii anteriori, au fost desființate iar slujitorii idolilor, alungați.

După aceea Iosia a dat poruncă poporului să sărbătorească Paștile. Poporul a sărbătorit cu multă bucurie Paștile* și s-a închinat din nou adevăratului Dumnezeu. Paști ca acestea nu mai fuseseră sărbătorite din zilele lui Samuel prorocul.

* Paștile, la evrei, amintesc de eliberarea lor, de către Dumnezeu, din robia egipteană.

4 Regi 21, 1-9;
22, 1 – 23, 26

2 Paralipomena 33,
1-10; 34, 1 – 35, 19

CĂDEREA REGATELOR ISRAELITEAN ȘI IUDAIC

După moartea regelui Iosia, locuitorii din Iuda au alunecat iarăși în idolatrie. Dumnezeu vorbise neîncetat poporului Său din Israel și din Iuda prin prorocii Săi, zicând: *Întoarceți-vă din căile voastre cele rele și păziți poruncile Mele, așezămintele Mele și toată învățătura pe care Eu am dat-o părinților voștri și pe care v-am dat-o și vouă prin proroci, robii Mei.*

Dar ei au stăruit în neascultarea de Dumnezeu. De aceea, regele Asiriei, Salmanasar, a venit cu război împotriva regatului Israel. După un asediu care a durat trei ani, a cucerit Samaria, capitala, și i-a strămutat pe cei mai mulți dintre israeliți în Asiria.

În ceea ce privește regatul Iuda, în timpul domniei lui Sedechia acesta a fost invadat de Nabucodonosor, regele Babilonului. Cetatea Ierusalimului a fost împresurată timp de doi ani de zile după care a fost cucerită. Regele Sedechia a fost prins și dus la Ribla, unde a fost supus judecății în fața regelui Babilonului: fiii săi au fost junghiați în fața lui, iar pe el, după ce i-au scos ochii, l-au dus în robie în Babilon.

Mai târziu, Nebuzaradan, căpetenia gărzii și slujitorul regelui Babilonului, a venit la Ierusalim și a ars templul Domnului, casa regelui și toate casele din Ierusalim. În felul acesta a fost pedepsit de Domnul regatul lui Iuda, cea mai mare parte a locuitorilor acestei țări fiind strămutată în Babilon.

Dar, prin proroci, Domnul a vestit mila Sa de a întoarce din robie poporul în țara din care fuseseră smulși: *Eu voi întoarce din robie pe poporul Meu Israel, și ei vor zidi cetățile cele pustiite și le vor locui... Și îi voi răsădi în pământul lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o în stăpânire.*

4 Regi 17; 25
2 Paralipomena
36, 6-21
Amos 9, 14-15

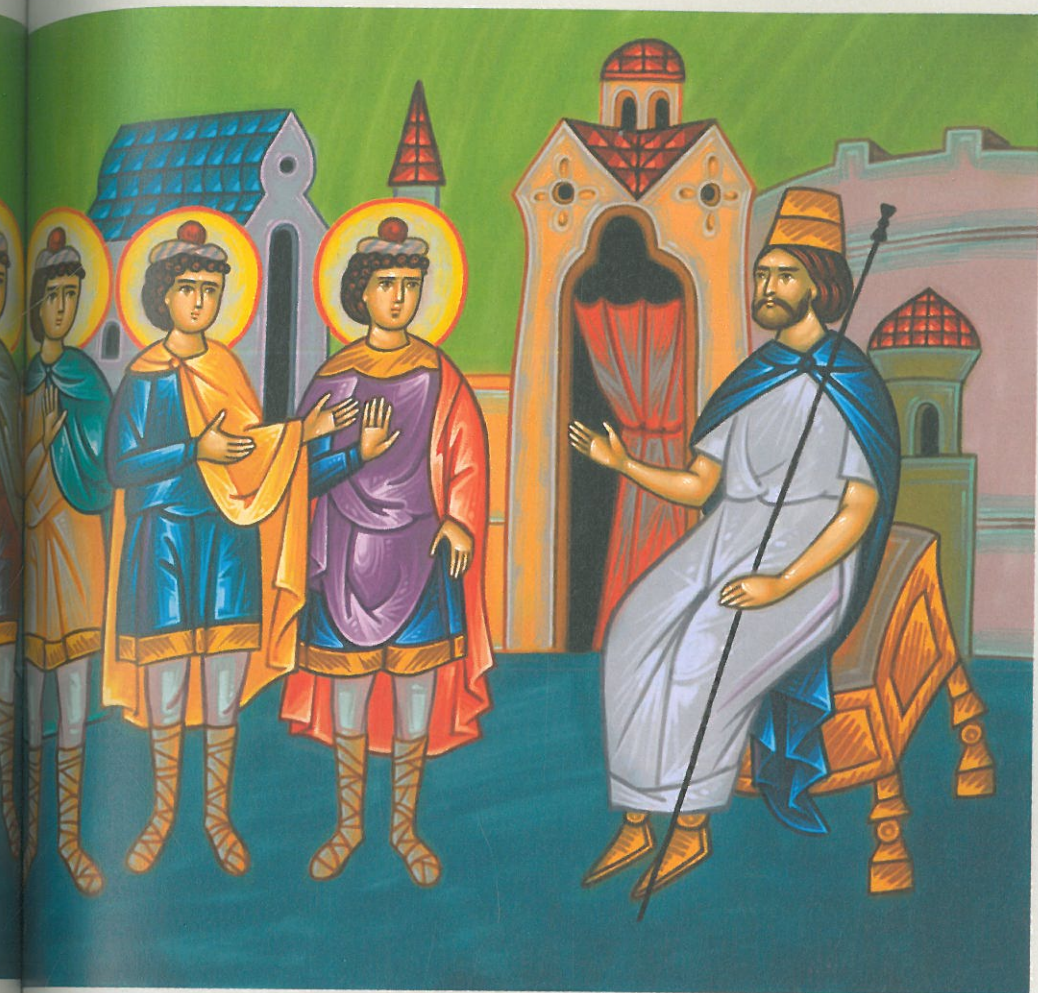
PATRU TINERI CAPTIVI

Nabucodonosor, regele Babilonului, care strămutase în Babilon pe toți locuitorii Ierusalimului, a poruncit unuia dintre slujitorii săi să aleagă dintre prizonierii evrei patru tineri de viță nobilă, frumoși și fără cusururi fizice, capabili de învățătură și care să slujească la curtea regelui. Porunca a fost îndeplinită. Regele a poruncit ca în fiecare zi să li se dea celor patru tineri bucate din bucatele lui și vin din vinul lui. Acești tineri trebuiau ca, timp de trei ani de zile, să învețe scrisul și limba caldeilor, pentru ca apoi să slujească în palatul regelui.

Tinerii israeliți aleși, toți din seminția lui Iuda, au fost Daniel și prietenii săi apropiați: Anania, Misael și Azaria. La curtea lui Nabucodonosor tinerii au primit însă alte nume: Daniel a fost numit Beltșațar; Anania, Șadrac; Misael, Meșac și Azaria a fost numit Abed-Nego. Acestor patru tineri Dumnezeu le dăduse știință și pricepere în oricare scriere, precum și înțelepciune, încât Daniel putea să tâlcuiască vedeniile și visele.

Daniel 1, 1-7, 17

DANIEL ÎNCALCĂ PORUNCA REGELUI

Dumnezeu dăduse poporului Său legi care cuprindeau și reguli despre alimentele permise și cele nepermise în hrana evreilor. Astfel, Daniel și prietenii săi i-au cerut supraveghetorului lor să-i lase să mănânce verdețuri și să bea apă, în locul hranei și vinului pe care le primeau de la rege. Supraveghetorul și-a mărturisit temerea ca aceștia să nu slăbească, regele să se mânie și viața lui să fie în pericol. Însă Daniel l-a rugat să încerce să-i hrănească doar timp de zece zile așa cum cereau ei.

După zece zile, Daniel și prietenii lui erau mai plini de sănătate și mai puternici decât toți ceilalți tineri. Ei erau, de asemenea, și foarte buni la învățătură. Atunci supraveghetorul le-a dat voie să mănânce ceea ce ceruseră, adică mâncăruri din legume.

La sfârșitul celor trei ani ei au făcut față cu bine cercetării la care i-a supus regele, dovedindu-se de zece ori mai isteți, când era vorba de înțelepciune și de pricepere, decât toți înțelepții Babilonului. De aceea, cei patru tineri evrei au rămas la curtea lui Nabucodonosor spre a-l sluji.

VISUL REGELUI

Într-o noapte, regele Nabucodonosor a avut un vis înspăimântător. S-a trezit tulburat și a chemat pe înțelepții săi spunându-le că nu mai poate să-și amintească visul și că ei vor trebui să i-l și spună și să-l și tâlcuiască. Dacă nu vor putea face aceste lucruri, vor fi uciși. Înțelepții au spus că *niciun rege, oricât de mare și de puternic ar fi, nu ar cere așa ceva de la niciun tâlcuitor de semne, vrăjitor sau caldeu**, iar visul lui nu poate fi cunoscut decât de către zei. Regele s-a mâniat și a poruncit să fie uciși toți înțelepții din Babilon.

Odată ce această poruncă era dată, trebuia să fie omorâți și Daniel împreună cu prietenii lui. Dar ei s-au rugat și Dumnezeu i-a descoperit lui Daniel visul și înțelesul acestuia. El s-a dus la mai-marele gărzii regelui și i-a spus să nu omoare pe înțelepții Babilonului, ci să-l ducă la rege pentru a-i spune și visul, și tâlcuirea lui. Ajuns în fața regelui, Daniel i-a zis că era vorba despre o statuie uriașă cu cap de aur, pieptul și brațele de argint, pânțele și coapsele de aramă, pulpele de fier, iar picioarele, o parte de fier și o parte de lut. O piatră desprinsă, nu de mână, a lovit chipul peste picioarele de fier și de lut și le-a sfărâmat. Aceasta a făcut ca întreaga statuie să se năruie și capul de aur să se prăbușească. Capul de aur era chiar regele Nabucodonosor. După el se va ridica un regat mai mic, de argint, apoi unul de aramă, iar al patrulea, de fier, care va sfărâma totul. Apoi Dumnezeu va ridica un regat veșnic, care nu va fi nimicit niciodată.

Din acel moment regele Nabucodonosor a început să respecte pe Dumnezeul lui Daniel spunând: *Cu adevărat Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Stăpânul regilor, Descoperitorul tainelor, căci tu ai putut să descoperi această taină.* Regele l-a pus pe Daniel guvernator peste tot ținutul Babilonului și căpetenie peste toți înțelepții de acolo.

* Caldeu însemna locuitor al unei regiuni situate în sudul Babilonului.

Daniel 2

CEI TREI TINERI ÎN CUPTORUL CU FOC

După o vreme regele Nabucodonosor a înălțat o statuie de aur în câmpia Dura, din ținutul Babilonului. El a poruncit că toți cârmuitorii, conducătorii oștilor, legiuitorii, judecătorii și toți ceilalți dregători ai ținuturilor regatului său să vină ca să se închine statuii. Cântăreții cu instrumentele lor erau și ei prezenți la această sărbătoare. Regele a poruncit ca, de îndată ce începe muzica, toți să se închine statuii. Cei ce nu se supuneau poruncii urmau să fie aruncați într-un cuptor cu foc arzător. Când a început muzica, toți s-au închinat statuii, mai puțin cei trei tineri evrei, prieteni ai lui Daniel. Ei au fost pârâți regelui că nu s-au închinat. Atunci regele, plin de mânie, le-a poruncit să se supună de îndată, altfel vor muri. Cei trei tineri însă i-au răspuns: *Dumnezeul nostru, Căruia îi slujim, poate să ne scape... din cuptorul cel cu foc arzător și din mâna ta! Și chiar dacă nu ne va scăpa... noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și înaintea chipului de aur pe care tu l-ai așezat nu vom cădea la pământ.*

Regele s-a schimbat la față de mânie și a poruncit ca să se încingă cuptorul de șapte ori mai mult. Apoi cei trei tineri au fost legați la mâini și la picioare și aruncați în cuptorul cu foc. Oamenii care i-au aruncat în cuptor au fost ei înșiși mistuiți de foc, atât de tare ardea cuptorul. Cei trei tineri au rămas însă neatinși de foc. Regelui nu i-a venit să creadă, fiindcă vedea în cuptor patru oameni în loc de trei, umblând prin mijlocul cuptorului nevătămați, iar chipul celui de-al patrulea era ca al unei ființe cerești. Regele s-a apropiat și i-a strigat pe cei trei tineri să iasă din cuptor și să vină la el. Când cei trei tineri au ieșit, toți babilonienii au văzut că ei nu fusese ră atinși de foc. Nici măcar nu miroseau a foc. Atunci

Daniel 3, 1-30

regele Nabucodonosor a mărturisit înaintea tuturor că nu există un alt dumnezeu ca Dumnezeul Căruia îi slujeau cei trei tineri și Care să poată izbăvi într-acest chip. După aceasta a întărit regele în slujbele lor pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego peste ținutul Babilonului.

DANIEL ÎN GROAPA CU LEI

După căderea regatului babilonian, puterea a fost preluată de mezi și de perși, rege ajungând Darius Medul. Pentru că Daniel slujise toată viața cu loialitate și în el era un duh înalt, regele Darius își pusese în gând să-l pună mai-mare peste tot regatul său. Acesta era motivul pentru care dregătorii îl urau pe Daniel. De aceea, ei au plănuvit să-l compromită. Cunoscând că Daniel se ruga la Dumnezeu, dregătorii l-au convins pe rege să dea o lege prin care toți oamenii să se închine doar regelui timp de treizeci de zile. Oricine ar fi încălcat această lege, trebuia să moară, fiind aruncat într-o groapă cu lei.

Cu toate că regele a dat această lege, Daniel a continuat să se roage lui Dumnezeu, de trei ori pe zi, fără să se ferească. Dușmanii lui l-au pârât regelui, mulțumiți că planul lor a reușit. Regele însă a fost foarte tulburat, pentru că prețuia mult pe Daniel. El s-a gândit cum să salveze viața lui Daniel, dar nu a putut găsi nicio soluție. Daniel a fost așadar aruncat în groapa cu lei. Regele Darius a refuzat cina și nu a putut dormi în noaptea acelei zile. Dimineața, el s-a grăbit spre groapa în care fusese închis Daniel și a strigat: *Daniel, slujitorul Dumnezeului Celui viu, Dumnezeuul tău, Căruia te închini neîncetat, oare a putut să te scape de lei?* Daniel i-a răspuns: *Dumnezeu a trimis pe îngerul Său și a astupat gura leilor, și ei nu mi-au făcut niciun rău.* Regele s-a bucurat foarte mult văzând că Daniel trăiește. Apoi a dat poruncă și au fost aruncați în groapa cu lei toți cei care complotaseră împotriva lui Daniel.

Regele a mai poruncit ca toți oamenii din regatul său să se teamă și să tremure înaintea Dumnezeului lui Daniel, că El este Dumnezeuul cel viu, Care a scăpat pe Daniel din ghearele leilor.

Daniel 6; 9, 26

Prorocului Daniel i-a descoperit Dumnezeu, prin îngerul Gavriil, și taina pătimirii și a morții nedrepte a lui Mesia: Cel-Uns va pieri fără să se găsească vreo vină în El.

RIDICAREA DIN NOU A TEMPLULUI DE LA IERUSALIM

Cirus, regele perșilor, care domnea în vremea aceea în Babilon, era un cârmuitor înțelept. El a dat un decret prin care îi lăsa pe israeliți să se întoarcă în țara lor, pentru a rezidi templul din Ierusalim. Regele Cyrus mărturisea că primise această poruncă de la Dumnezeu. Cyrus a înapoiat israeliților vasele de aur și de argint ale templului Domnului, luate de către Nabucodonosor din Ierusalim.

Toate străzile din Babilon răsunau de strigătele de bucurie ale israeliților care se puteau întoarce acasă. Anii grei de exil i-au trezit pe israeliți la realitate și ei au învățat astfel să-L asculte și să-L iubească pe Dumnezeu. Ei tânjeau să se închine lui Dumnezeu în țara lor.

Israeliiți s-au adunat și au ajuns la Ierusalim cu multe animale și cu multe lucruri. Primul lor gând, când au ajuns la Ierusalim, a fost să se apuce de reconstrucția templului. Când ziditorii au pus temelia templului, preoții cu trâmbițe și leviții cu chimvale au început să laude pe Domnul după rânduiala lui David. Tot poporul striga cu glas mare slăvind pe Dumnezeu pentru că i-a ajutat să pună temelia templului. Cei care locuiseră în țară în timpul robiei israeliților au vrut să contribuie și ei la reconstrucția templului, însă nu li s-a îngăduit. Din această cauză ei au început să creeze multe necazuri.

Ridicarea templului a durat mulți ani. Regele Artaxerxe a oprit lucrările la templu în urma denunțurilor mincinoase care au venit din partea acestor neamuri străine, care nu doreau de fapt rezidirea templului și a zidurilor Ierusalimului. Aceștia l-au mințit pe regele perșilor, spunând că israeliții care reconstruiau templul

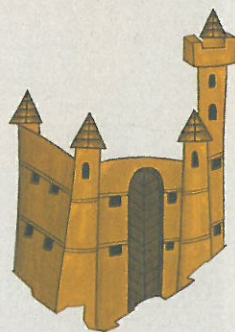

1 Ezdra 1; 3, 8-13;
4; 5; 6

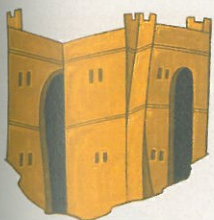

nu vor mai plăti dările către vistieria regală. Lucrările au fost reluate abia în timpul domniei lui Darius, regele perșilor. Tot atunci Dumnezeu a trimis pe prorocii Agheu și Zaharia să-i încurajeze pe israeliți să ridice templul din Ierusalim.

Din porunca regelui Darius, toți trebuiau să-i sprijine pe israeliți cu cele necesare pentru construcție. În cele din urmă templul a fost construit și sfințit. Israelii s-au bucurat mult și au săvârșit Paștile și au prăznuit sărbătoarea azimelor timp de șapte zile.

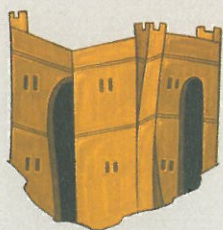
RIDICAREA ZIDURILOR IERUSALIMULUI

Templul fusese reconstruit, dar cetatea Ierusalimului era încă în ruină. Când Neemia a aflat aceasta, el s-a întristat tare, fiind un israelit care iubea mult și pe Dumnezeu, și pe poporul Său. El slujea la curtea regelui persan ca paharnic al acestuia. Neemia s-a rugat și a postit multe zile. Regele a văzut că Neemia era trist și l-a întrebat care era pricina. Neemia i-a răspuns: *Cum să nu fie tristă fața mea când cetatea părinților mei este pustiiată și porțile ei arse cu foc?* Neemia l-a rugat pe rege să-l lase să meargă la Ierusalim și să reconstruiască cetatea. Regele nu numai că a încuviințat, ci i-a asigurat ocrotire pe tot parcursul călătoriei și orice sprijin de care avea nevoie.

Neemia a fost numit guvernator al ținutului Iuda și a organizat degrabă și cu iscusință lucrările de reconstrucție a Ierusalimului. Fiecare familie lucra la porțiunea din zid apropiată de casa sa.

Deși israeliții s-au confruntat cu comploturi și batjocură din partea străinilor de primprejur, ei nu s-au lăsat intimidați și au continuat să lucreze. Cu ajutorul lui Dumnezeu, zidurile au fost ridicate și cetatea a devenit puternică.

În cinstea acestei mari izbânzi a fost organizată o sărbătoare la care oamenii s-au bucurat și au mulțumit lui Dumnezeu.

După ce s-au terminat lucrările, tot poporul s-a adunat în piața din fața Porții Apelor ca să asculte citirea din Cartea Legii lui Moise. Cărturarul Ezdra, care era și preot, a adus Cartea Legii și a citit de dimineață până la amiază timp de șapte zile. În tot acest timp, preoții și leviții tâlcuiau poporului cele citite. Tot poporul plângea auzind cuvintele Legii, dar Ezdra și leviții îi linișteau, zicându-le: *Ziua aceasta este închinată Domnului Dumnezeului vostru, să nu fiți triști, nici să plîngeți!*

Ei au aflat din Cartea Legii că în timpul sărbătorilor din luna a șaptea trebuiau să locuiască în corturi. Atunci tot poporul a căutat crengi și și-au făcut corturi pe acoperișurile caselor, în curți, în curtea templului Domnului și au stat în ele. Bucuria lor era foarte mare, căci de multă vreme ei nu mai prăznuiseră și nu se mai bucuraseră de sărbătoarea corturilor.

La puțin timp după sărbătoarea corturilor, israeliții s-au adunat fiind îmbrăcați cu sac și având capetele presărate cu cenușă, ca să postească. Leviții le-au zis: *Sculați-vă și binecuvântați pe Domnul Dumnezeul vostru din veac în veac!*

Dumnezeule – a zis Ezdra – slăvească-se numele Tău cel slăvit și mai presus de orice laudă și slăvire!... Părinții noștri s-au îndărătnicit și... n-au ascultat poruncile Tale, nici nu s-au supus, și au uitat minunile pe care le-ai făcut pentru ei... Dar, în mila Ta cea mare, nu i-ai stârpit, nici nu i-ai părăsit, căci Tu ești un Dumnezeu milos și îndurător.

Cu asemenea rugăciuni au pomenit preoții și leviții faptele minunate ale Domnului, mila Sa dar și pedepsirea călcării poruncilor Sale. Și tot poporul a promis să țină Legea Domnului și să-l rămână credincios în toate.

Guvernatorul Neemia și învățatul Ezdra au condus poporul israelit cu multă înțelepciune.

Neemia 8; 9

ESTERA ÎȘI SALVEAZĂ POPORUL

Regele persan Artaxerxe cel Mare își luase de soție o femeie evreică foarte frumoasă pe nume Estera. Ea fusese crescută de Mardoheu, ruda sa, care era un urmaș al evreilor pe care Nabucodonosor îi luase în robie din Ierusalim.

Într-o zi Mardoheu a auzit de un complot pus la cale pentru a lua viața regelui Artaxerxe. El i-a spus Esterei despre complot și ea l-a înștiințat pe rege. Regele a scăpat cu viață iar întâmplarea și numele lui Mardoheu au fost înscrise în cronicile regatului. La scurt timp, regele l-a numit pe unul dintre slujitorii săi, pe nume Aman, mai-mare peste toate căpeteniile sale. Aman era un om foarte mândru și crud și toți îngenuncheau în fața lui. Mardoheu însă nu se pleca în fața lui Aman. Aflând că Mardoheu era israelit, Aman și-a pus în gând să-l omoare pe el și pe toți iudeii din regat. Astfel, el a obținut acordul regelui ca toți iudeii din regat să fie uciși într-o anumită zi. Auzind aceasta, Mardoheu și-a rupt hainele sale, și-a pus pe sine sac și cenușă și, ieșind în mijlocul cetății, a ridicat strigăt amarnic. Apoi el s-a dus la Estera pentru a-i face cunoscută uneltirea lui Aman.

Estera nu putea merge la rege fără a fi invitată de acesta, altfel viața ei ar fi fost în pericol, din cauza nerpectării rânduielilor de la palat. După trei zile de rugăciune și de post, Estera a îndrăznit totuși să se înfățișeze regelui, unde l-a întâlnit și pe Aman. Aflând un moment potrivit, ea i-a invitat la masă pe amândoi în ziua aceea și ei au venit. În timpul mesei, regele a rugat-o pe Estera să spună orice dorință are și el o va împlini, dar ea a amânat până a doua zi acest lucru. Pentru a doua zi Estera i-a invitat din nou la masă pe amândoi. În noaptea aceea regele nu a putut dormi și a pus să i se citească din cronică însemnărilor zilnice. Amintindu-și de complotul descoperit de Mardoheu,

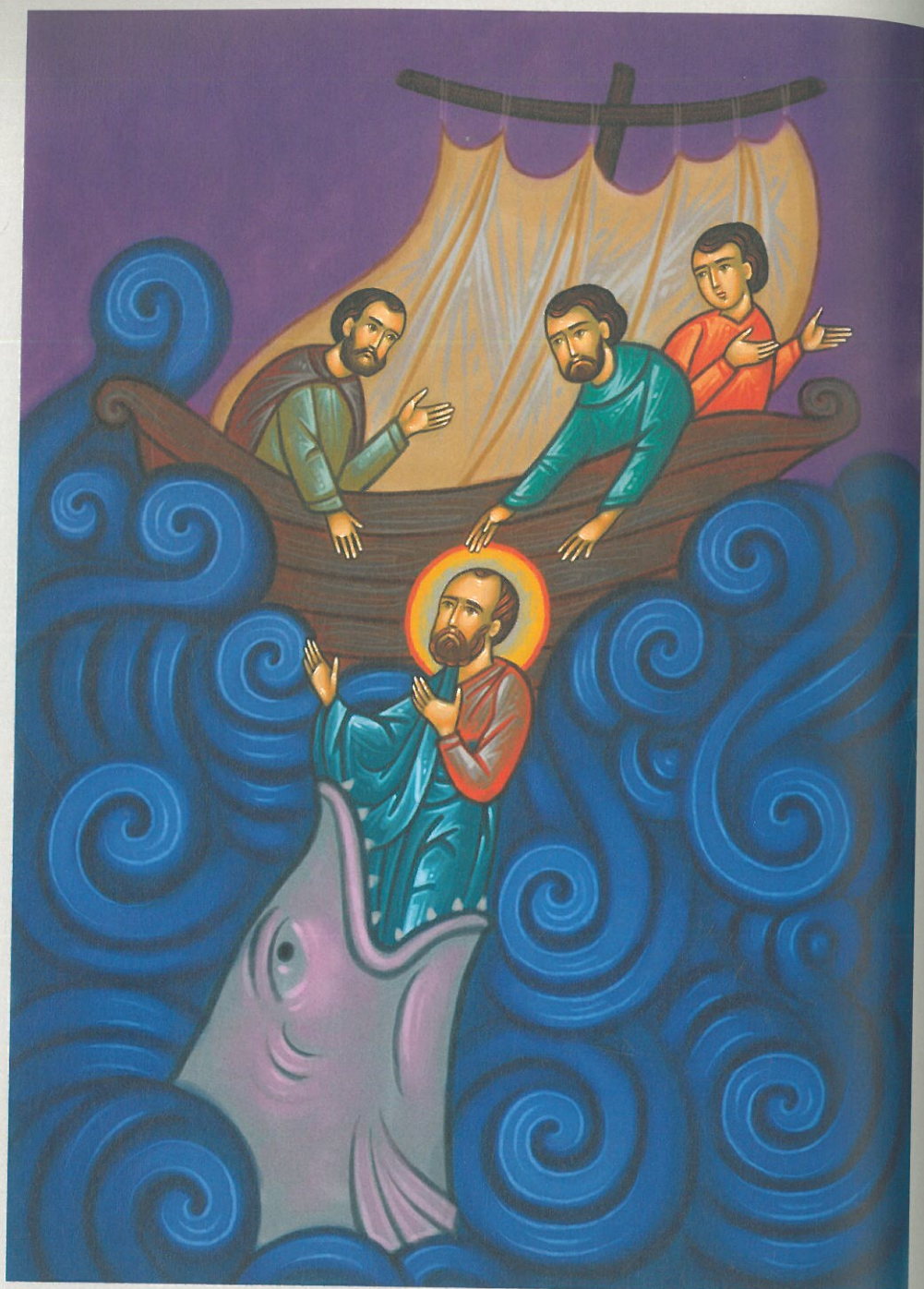

*Estera 2, 1 – 7,
6, 9 – 10;*

a întrebat dacă acesta fusese răsplătit în vreun fel și a aflat că nu primise nicio cinste și nicio răsplată pentru fapta sa. De aceea, a doua zi, regele a poruncit ca Mardoheu să fie îmbrăcat în haine regale și chiar Aman să-l ducă prin cetate pe calul regelui, strigând: *Așa se face omului pe care vrea regele să-l cinstească!* În acea zi, la masă, regele a întrebat-o din nou pe Estera care îi este dorința. Ea i-a spus atunci că cineva a plănuisit nimicirea poporului iudeu și că ea își dorea salvarea

vieții ei și a poporului ei. Acesta a fost momentul în care Estera a mărturisit că este iudeică, adică evreică. Regele a întrebat-o cine a îndrăznit să plănuiască așa ceva, iar Estera i-a răspuns că Aman. Plin de mânie, regele a poruncit ca Aman să fie de îndată spânzurat. Apoi s-a îngrijit ca iudeilor din regat să nu li se mai facă niciun rău. Mardoheu a fost ridicat la cel mai înalt rang la curtea regelui. Astfel a salvat Dumnezeu prin regina Estera viața poporului Său.

IONA ȘI PEȘTELE CEL MARE

Prorocii erau oameni sfinți, aleși de Dumnezeu pentru a transmite voia Sa poporului evreu. Unul dintre acești proroci a fost Iona.

Într-o zi, Dumnezeu i-a spus lui Iona să meargă în cetatea Ninive, din Asiria, pentru a-i preveni pe oamenii de acolo că El cunoștea toate răutățile și fărădelegile lor și, dacă nu se vor îndrepta, după patruzeci de zile cetatea lor va fi distrusă.

Dar Iona, în loc să împlinească întocmai voia lui Dumnezeu, a încercat să fugă de El, luând o corabie care mergea spre Tarsis. Când corabia a ajuns în larg, Dumnezeu a iscat o furtună puternică, corabia fiind gata să se scufunde. Corăbierii erau înspăimântați și s-au rugat zeilor lor. În tot acest timp Iona dormea. El a fost trezit de cârmaciul corăbiei, care i-a zis să se roage și el la Dumnezeul său ca să-i scape. Apoi marinarii l-au întrebat pe Iona din ce pricină credea el că se abătuse acea furtună asupra lor. El a recunoscut că din vina sa, fiindcă refuzase să împlinească porunca dată lui de Dumnezeu. Apoi, le-a spus corăbierilor să-l arunce în mare și astfel marea se va liniști. La început, marinarii au refuzat, dar, furtuna devenind din ce în ce mai puternică, l-au aruncat pe Iona în mare. Imediat, furtuna a încetat. Pe puntea corăbiei, acei marinari au adus mulțumiri Dumnezeului lui Iona pentru că scăpaseră cu viață și l-au făcut Lui făgăduințe.

Dumnezeu a trimis un pește mare care l-a înghițit pe Iona. El a stat în pânțelele peștelui timp de trei zile și trei nopți. Căindu-se pentru nesupunerea sa față de Dumnezeu, Iona a început să se roage, din pânțelele peștelui, lui Dumnezeu. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Iona și a dat poruncă peștelui să-l arunce pe țărâm.

Iona 1; 2

POCĂINȚA ȘI IERTAREA CETĂȚII NINIVE

Dumnezeu i-a poruncit lui Iona a doua oară: *Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei și vestește-le ceea ce îți voi spune!* Mesajul lui Dumnezeu către niniviteni era unul de pocăință. Ninivitenii au crezut în ceea ce le-a spus Iona și s-au pocăit cu toții. De la cel mai de jos sclav până la rege, care și el s-a acoperit cu sac și s-a culcat în cenușă, ei toți au strigat către Dumnezeu și au cerut iertare. De aceea Dumnezeu nu i-a mai pedepsit, văzând faptele lor cele de pocăință.

Cetatea Ninive nu a mai fost distrusă.

Dar, Iona s-a aprins de mânie și s-a rugat lui Dumnezeu: *O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu când eram în țara mea! Pentru aceasta eu am încercat să fug în Tarsis, că știam că Tu ești Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung-răbdător și mult-milosârd și îți pare rău de fărădelegi. Și acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să fiu viu!*

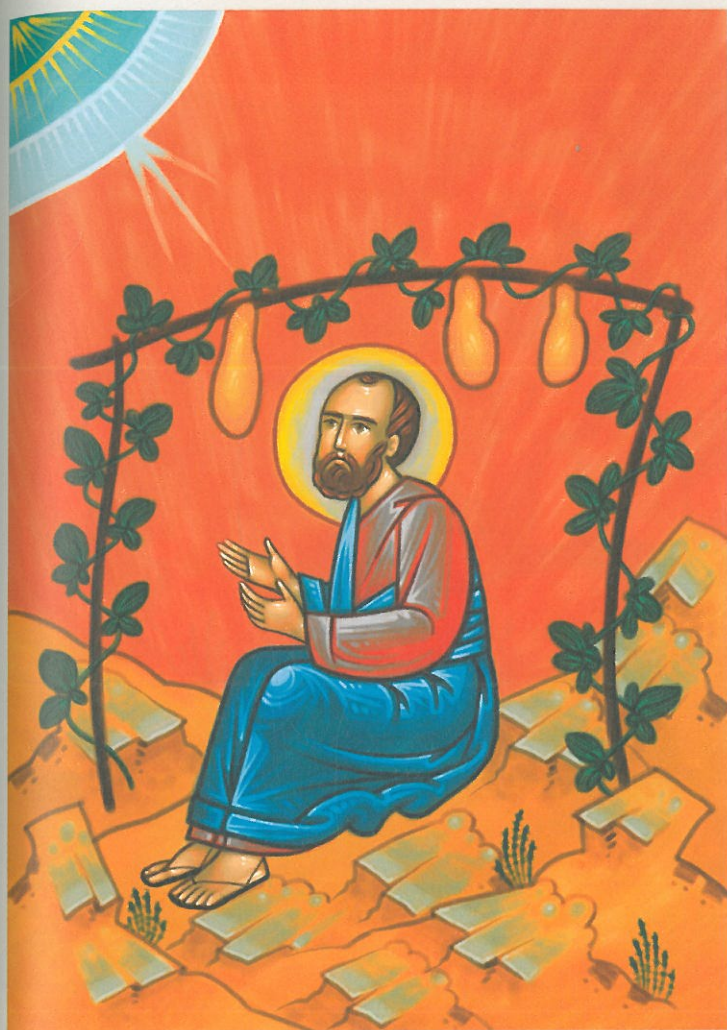
Dumnezeu l-a întrebat: *Faci tu, oare, bine că ți-ai aprins mânia?*

Iona a plecat din cetate și s-a așezat undeva prin apropiere, făcându-și o colibă; și a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Atunci, Dumnezeu a făcut să crească într-o singură zi o plantă mare ca Iona să poată sta la umbra ei și să fie mai bine adăpostit de soarele dogoritor. Iona s-a bucurat mult de acest dar.

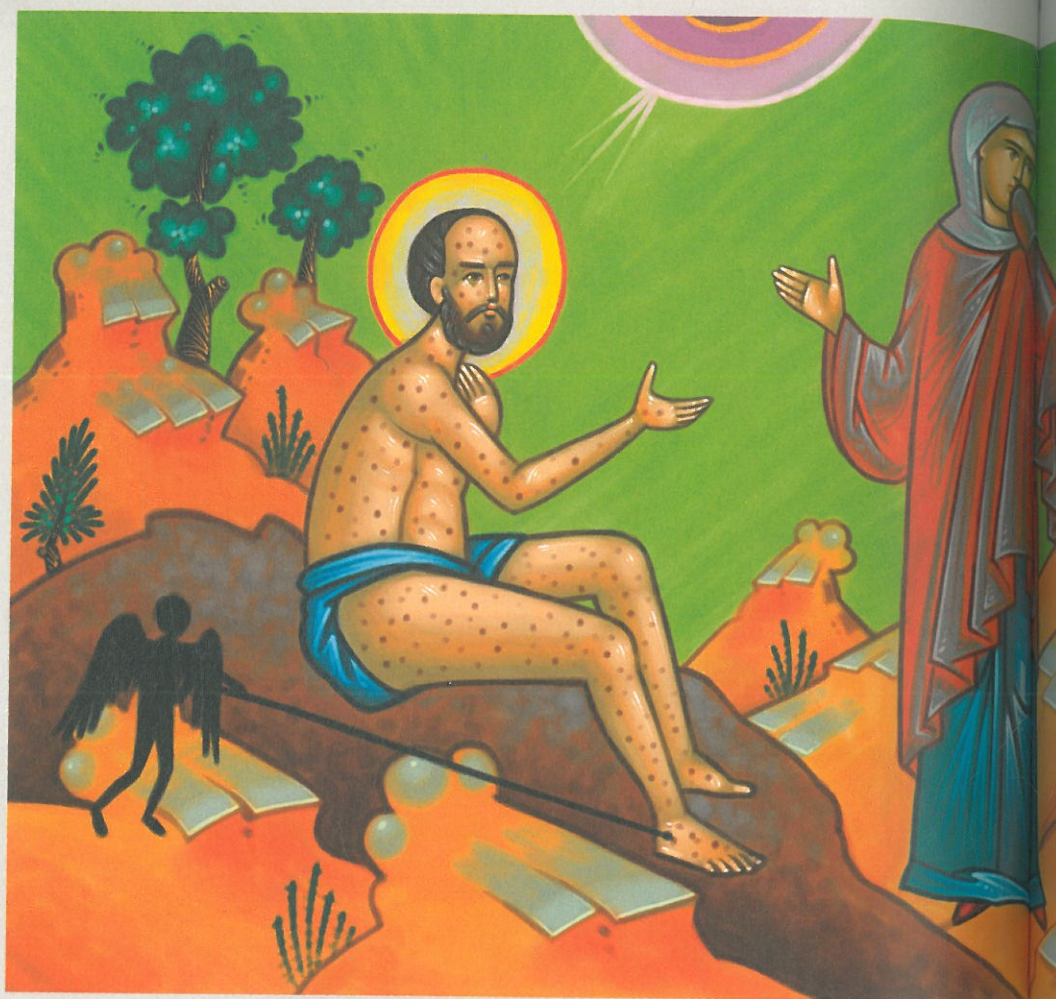
A doua zi, Dumnezeu a poruncit unui vierme să rezeze acea plantă și ea s-a uscat. Soarele îl ardea acum pe Iona și el a zis: *Mai bine este să mor decât să trăiesc!* Dar Dumnezeu l-a făcut atunci pe Iona să înțeleagă că lui îi părea așa de rău pentru o plantă pentru care el nu făcuse nimic ca ea să crească. Dacă suferința lui

Iona 3; 4

era atât de mare pentru o plantă crescută fără truda și contribuția lui, cu cât era mai mare mila lui Dumnezeu pentru toți oamenii din Ninive, care erau creația Lui! Abia atunci a înțeles Iona cât de mult îi iubește Dumnezeu pe oameni, fiindu-l milă chiar și de cei mai păcătoși.

DUMNEZEU ÎL PUNE LA ÎNCERCARE PE IOV

Cândva, în ținutul Uz, trăia un om pe nume Iov care era foarte credincios lui Dumnezeu și era și foarte bogat. El avea șapte fii și trei fiice.

Iov se ruga în fiecare zi lui Dumnezeu. Satan, adică diavolul, voia însă să-l facă să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu spunea despre el: *Nu este niciunul ca el pe pământ, fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău.* Satan a răspuns deci Domnului că Iov era atât de credincios pentru că Dumnezeu îl ocrotea și îl binecuvânta. Apoi a continuat, spunând lui Dumnezeu: *Dar ia întinde mâna Ta și atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față!* Atunci, Dumnezeu a hotărât să dovedească neîmpăcatului dușman al întregii omeniri că inima lui Iov îi era cu adevărat credincioasă și el nu-L va trăda niciodată, indiferent de împrejurări. De aceea Dumnezeu i-a dat voie diavolului să ia în puterea lui tot ce avea Iov, mai puțin viața lui.

Din acel moment diavolul a început să-l chinuiască în toate felurile pe Iov, abătând asupra lui nenorocire după nenorocire. După ce i-a fost spulberată întreaga sa avuție, i-au fost răpiți și cei zece copii, care au murit năprasnic, tot din răutatea diavolului. Cu toate acestea, Iov continua să-L binecuvânteze pe Dumnezeu. La toată revolta soției sale, pricinuită de marea ei durere sufletească, el răspundea: *Vorbești cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare și pe cele rele?* Iov nu a rostit niciun cuvânt prin care să păcătuiască în fața lui Dumnezeu, ci după fiecare nenorocire spunea: *Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat, fie numele Domnului binecuvântat.*

Iov 1, 1 – 2, 10

IOV RĂMÂNE NECLINTIT ÎN FAȚA TUTUROR ÎNCERCĂRILOR

După ce a pierdut tot, pentru că Iov rămăsese neclintit în credința lui față de Dumnezeu, satan l-a lovit cu o boală grea, lepra. Suferințele acestei boli erau cumplite, dar mai cumplită era tristețea care îl copleșise pe Iov, fiindcă el nu putea înțelege de ce îngăduise Dumnezeu încercările crunte care îl ajunseseră pe neașteptate. Iov avea trei prieteni care, aflând de nenorocirile lui, au venit să-l consoleze. Auzindu-l plângându-și durerea, ei l-au mustrat, zicând: *Frica ta de Dumnezeu nu îți dă încredere și desăvârșirea căilor tale nu îți dă nădejde?* Ei erau convinși că Iov trebuia să fi păcătuit cu ceva, altfel Dumnezeu nu ar fi îngăduit ca toate acestea să se abată asupra lui.

În timp ce prietenii lui îl mustrau, s-a stârnit vuietul unei furtuni puternice și, din sânul acelei vijelii, Iov a auzit glasul lui Dumnezeu. El îi puneă întrebări lui Iov, dar Iov nu putea găsi răspunsuri, fiindcă pe Cel Atotputernic nu putem să-L ajungem cu priceperea noastră. Pus în fața atotputerniciei, a măreției și a înțelepciunii pro-niatoare de nepătruns a lui Dumnezeu, Iov a zis: *Știu că poți să faci orice și că nu este niciun gând care să nu ajungă pentru Tine faptă... Cu adevărat am vorbit fără să înțeleg despre lucruri prea minunate pentru mine și nu știam. Și, smerindu-se profund, Iov a mai adăugat: Din spusele unora și altora auzisem despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. Pentru aceea, mă urgimesc eu pe mine însumi și mă pocăiesc în praf și în cenușă.*

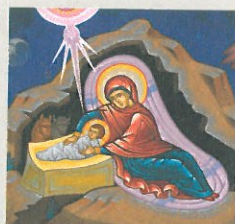
După ce Iov a trecut prin toate acele grozave încercări rămânând neclintit în credință, Dumnezeu l-a răsplătit din plin, dăruindu-i de două ori mai mult din tot ce avusese înainte. Frații, surorile și vechii lui prieteni au venit să-l vadă și să se bucure cu el.

Iov 2, 11 – 42, 17

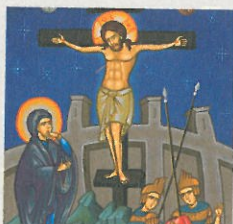
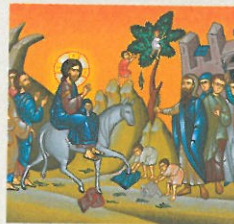
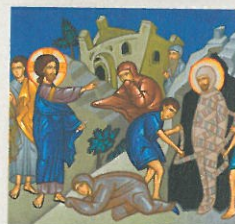
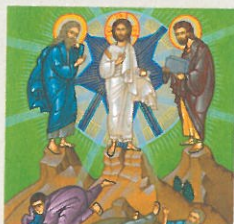
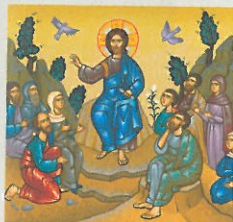
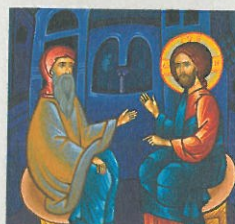

Celor trei prieteni ai săi, care se dovediseră a nu fi fost adevărați prieteni și mângâietori, Dumnezeu le-a spus că mânia Sa ardea împotriva lor pentru că ei nu vorbiseră așa de drept despre El precum făcuse Iov. De aceea, Dumnezeu le-a poruncit să aducă o jertfă ca ardere de tot, iar Iov să se roage, mijlocind, pentru ei. Aceștia au făcut precum le poruncise Dumnezeu și Domnul a primit rugăciunea lui Iov. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Iov iarăși cu șapte fii și trei fiice și el a mai trăit o sută patruzeci de ani, murind bătrân și încărcat de zile.

NOUL TESTAMENT

BUNA-VESTIRE A PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU DE CĂTRE SFÂNTUL ARHANGHEL* GAVRIIL

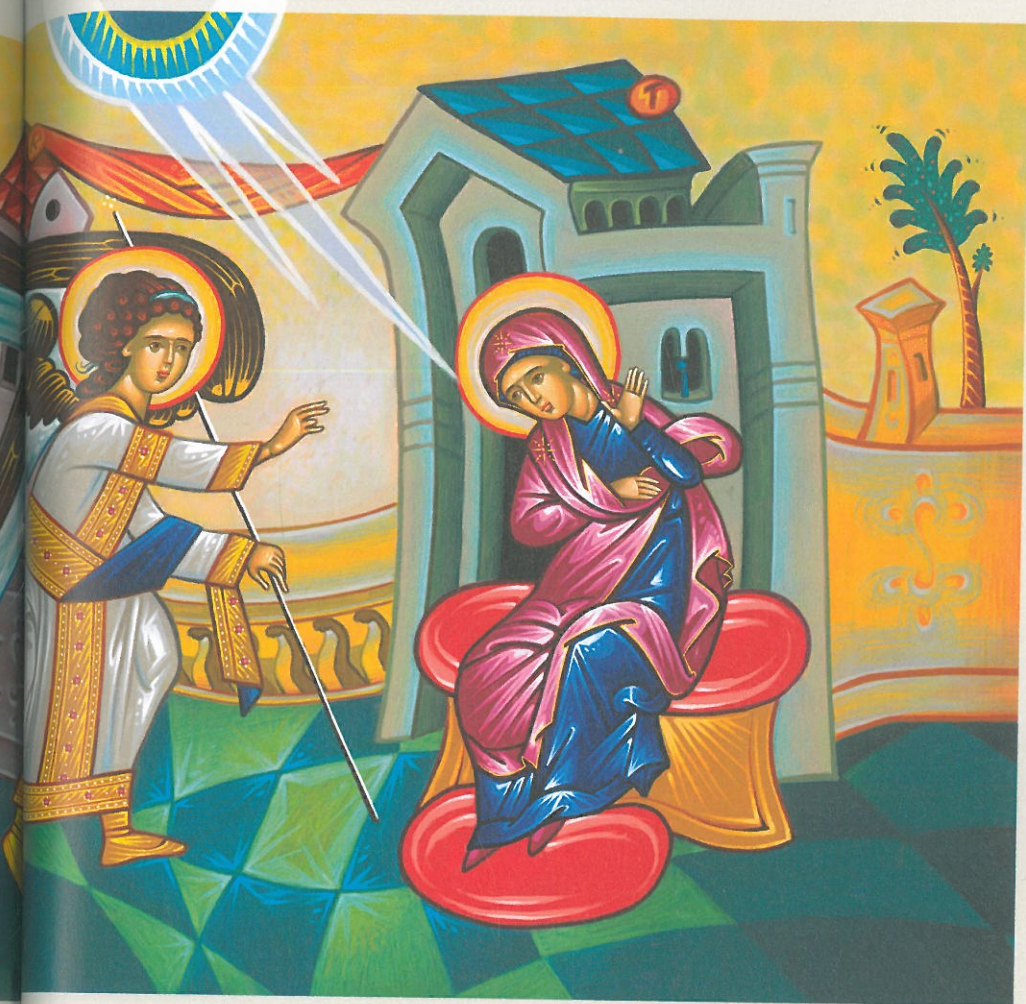
În cetatea Nazaret trăia o fecioară cu numele Maria. Ea era logodită cu un bărbat care se numea Iosif. Mariei i s-a arătat un înger de la Dumnezeu, cu numele Gavriil, care i-a spus: *Bucură-te ceea ce ești plină de har! Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei!* Maria s-a tulburat de acest cuvânt, dar îngerul i-a spus să nu se teamă, că era aleasă de Dumnezeu să nască un Fiu, Căruia îi va pune numele Iisus. Acesta Se va chema Fiul lui Dumnezeu și va împărăți peste casa lui Israel în veci.

La nedumerirea Mariei, îngerul i-a spus că Duhul Sfânt va coborî peste ea și puterea Celui Preaînalt o va ocroti. Spre adevărarea celor spuse, îngerul i-a vorbit despre rudenia sa, Elisabeta, care cu putere de la Dumnezeu urma să nască un prunc la bătrânețe. Maria a fost atât de bucuroasă de această veste încât a răspuns îngerului: *Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău!*

* Arhanghelii sunt una dintre cele nouă cete îngerești.

*Evangelia după
Luca 1, 26-38*

ARĂTAREA UNUI ÎNGER DREPTULUI IOSIF ÎN VIS

Logodnicul Iosif era un om drept și bun. Înțelegând că Maria așteaptă un copil, el a vrut să o părăsească în taină. Dar pe când el gândea astfel, îngerul Gavriil i s-a arătat în vis și i-a spus să nu se teamă s-o ia pe Maria, căci Copilul pe Care ea îl purta în pânțece este de la Duhul Sfânt. Maria va naște acest Fiu, Care se va numi Iisus. El va izbăvi pe poporul Său de păcate.

Despre nașterea Lui feciorelnică profețise prorocul Isaia cu aproape șapte sute de ani înainte: *Iată, Fecioara va avea în pânțece și va naște Fiu și vor chema numele Lui: Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu.*

Așadar, Iosif a făcut așa cum i-a spus îngerul.

*Evanghelia după
Matei 1, 18-25;
Isaia 7, 14*

ARHANGHELUL GAVRIIL BINEVESTEȘTE NAȘTEREA ÎNAINTEMERGĂTORULUI IOAN

Maria avea o rudă numită Elisabeta. Ea și bărbatul ei, preotul Zaharia, erau dreptți înaintea lui Dumnezeu, împlinind toate poruncile și rânduielile Domnului. Dar, până la o vârstă înaintată, ei nu au avut copii.

Odată, pe când Zaharia slujea la templu i s-a arătat îngerul Domnului. El s-a speriat foarte tare, dar îngerul i-a spus să nu se teamă, căci rugăciunile sale fuseseră ascultate de Dumnezeu. Elisabeta va naște un fiu căruia Zaharia îi va pune numele Ioan. Acesta va întoarce mulți oameni la Dumnezeu, îndreptându-i pe calea cea dreaptă, și va pregăti astfel venirea Domnului Iisus Hristos.

Zaharia nu l-a crezut pe înger, pentru că el și Elisabeta, fiind bătrâni, nu mai puteau avea copii.

Însă îngerul i-a zis că Dumnezeu însuși l-a trimis la el. Dar, pentru că el nu a crezut cele spuse, nu va mai putea vorbi până nu se vor împlini cele spuse de înger.

Într-adevăr, după această întâmplare, când a ieșit din templu, Zaharia nu a mai putut vorbi.

Așa cum binevestise îngerul, Elisabeta a născut un fiu. Zaharia i-a pus numele Ioan, precum îi spusese îngerul. Atunci și-a recăpătat graiul.

NAȘTEREA DOMNULUI

În vremea aceea, peste țară se întindea stăpânirea împăratului roman August. El a cerut, pentru recensământ, ca toți să se înscrie, fiecare în cetatea neamului său.

Iosif, care era din neamul lui David, s-a suit din Nazaret la Betleemul Iudeii, ca să se înscrie împreună cu Maria, logodnica sa, care era însărcinată.

Când au ajuns la Betleem, ei nu au mai găsit loc de găzduire.

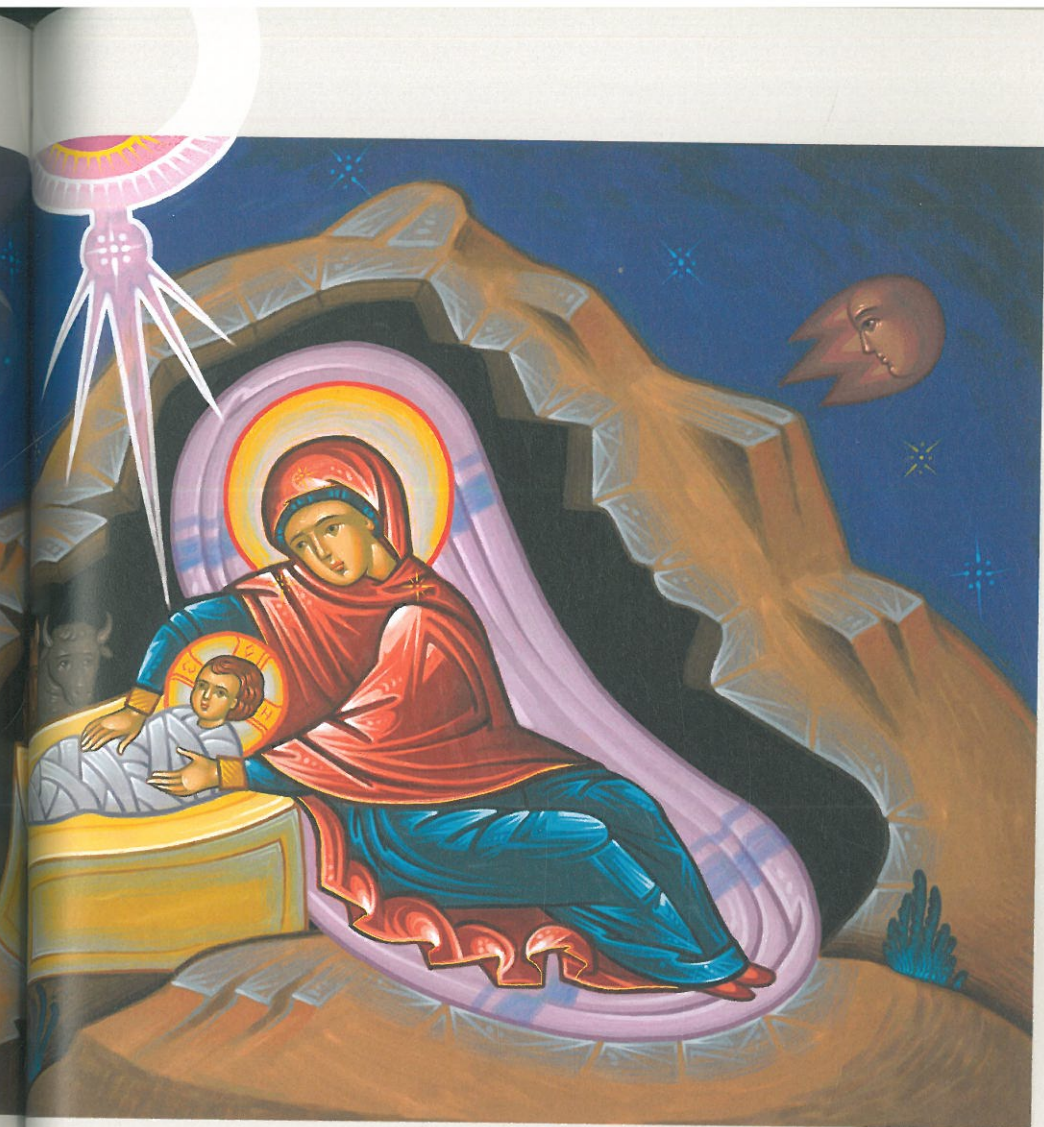
Acolo s-au împlinit zilele Sfintei Fecioare Maria ca să nască, și au înnoptat într-un staul pentru animale.

Sfânta Fecioară Maria a născut în acea noapte un Fiu. Ea a înfășat Pruncul și L-a culcat în iesle.

*Evangelia după
Luca 2, 1-7*

ARĂTAREA ÎNGERULUI CĂTRE PĂSTORI

În noaptea în care S-a născut Iisus, nu departe de Betleem, niște păstori stăteau de strajă lângă turmă, când un înger al Domnului li s-a arătat în slavă. Păstorii s-au înspăimântat foarte tare, dar îngerul le-a vestit că în Betleem, cetatea lui David, S-a născut Mântuitorul lumii și că Îl vor găsi înfășat și culcat într-o iesle.

Împreună cu îngerul s-a arătat mulțime de oaste cerească preamărind pe Dumnezeu.

După ce îngerii au plecat de la ei la cer, păstorii s-au dus în cetate și au găsit Pruncul în iesle. Păstorii le-au povestit Dreptului Iosif și Fecioarei Maria cele văzute și auzite de ei. Sfânta Fecioară Maria i-a ascultat pe păstori și a păstrat în inima ei cuvintele lor.

Apoi, păstorii s-au întors slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate câte auziseră și văzuseră.

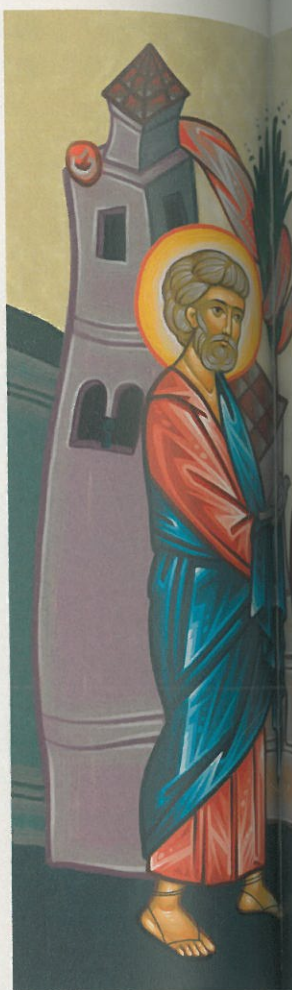
ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

Când Iisus a împlinit 8 zile, părinții Lui L-au adus la templul din Ierusalim.

În vremea aceea trăia în Ierusalim un om drept și iubitor de Dumnezeu cu numele Simeon. Duhul Sfânt îi spusese lui Simeon că nu va muri până ce nu va vedea pe Mesia, adică pe Mântuitorul Iisus Hristos. În ziua în care Sfânta Fecioară Maria și Iosif au adus Pruncul la templu, Duhul Sfânt i-a spus lui Simeon să vină acolo. Văzându-L pe Iisus, Simeon L-a luat în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu zicând: *Acum, slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.*

Simeon a spus Sfintei Fecioare Maria că Pruncul va ridica pe mulți oameni din păcatele lor, dar va avea parte și de împotriviri, iar prin sufletul Maicii Sale va trece suferința ca o sabie.

În vremea aceea se afla la templu și o femeie bătrână, prorocița Ana, viețuind în post și în rugăciuni, care și ea îl preamărea pe Dumnezeu. Ea vorbea despre Prunc tuturor celor din Ierusalim care așteptau venirea lui Mesia.

* Aceste cuvinte constituie o rugăciune care se cântă la fiecare vecernie (slujba de seară).

*Evanghelia după
Luca 2, 22-38*

MAGII CĂLĂUZIȚI DE O STEA

În noaptea nașterii lui Iisus, magii au văzut pe cer o stea strălucitoare. Acesta era semnul că S-a născut un mare Împărat. Magii s-au îndreptat spre Ierusalim, întrebând unde era Împăratul care Se născuse. Ei văzuseră pe cer steaua și vroiau să se închine Lui.

Rege în Iudeea, în acea vreme, era Irod. Auzind despre nașterea unui împărat, el s-a speriat și a chemat pe cărturari, întrebându-i unde trebuia să Se nască Mesia.

Cărturarii i-au răspuns că în Betleem. Atunci Irod le-a spus magilor să meargă și să-L caute, apoi să-l înștiințeze și pe el despre locul unde Se afla Pruncul în Betleem, pentru că, zicea Irod, dorea să l se închine și el.

Magii au mers după stea. Aceasta s-a oprit deasupra locului unde Se găsea Pruncul. Magii s-au închinat Lui cu fața la pământ și l-au oferit apoi daruri: aur, smirnă și tămâie.

Dumnezeu le-a vestit magilor să nu se mai întoarcă la Irod, de aceea ei s-au dus pe un alt drum în țara lor.

FUGA ÎN EGIPT

După plecarea magilor, un înger al lui Dumnezeu i s-a arătat lui Iosif în vis și i-a spus să meargă să ia Pruncul și pe Mama Lui și să fugă în Egipt, căci Irod căuta Pruncul ca să-L omoare. Le-a mai spus să rămână în Egipt până ce le va zice el să se întoarcă.

Sculându-se, Iosif a luat noaptea Pruncul și pe Mama Lui și au plecat în Egipt.

Văzând Irod că a fost amăgit de magi s-a mâniat foarte tare, pentru că nu putea afla locul unde Se născuse noul Împărat. De aceea, a trimis ostași în Betleem și în împrejurimi, care au ucis toți pruncii mai mici de doi ani. După moartea lui Irod, îngerul s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt spunându-i că se poate întoarce în Țara Sfântă. Aici, Sfânta Familie a locuit în Nazaret.

*Evangelia după
Matei 2, 13-23*

IISUS ÎN TEMPLU LA 12 ANI

Dreptul Iosif și Sfânta Fecioară Maria se duceau în fiecare an la Ierusalim de sărbătoarea Paștilor.

Și în anul când Iisus a împlinit doisprezece ani au mers în cetatea sfântă a Ierusalimului.

După ce s-a terminat sărbătoarea, Iisus a rămas la Ierusalim. Părinții Lui credeau că El era împreună cu ceilalți călători pe drumul de întoarcere. Abia spre seară, Iosif și Sfânta Fecioară Maria, nevăzându-L, au început să-L caute. Negăsindu-L, s-au hotărât să se întoarcă la Ierusalim și să-L caute acolo.

După trei zile, L-au aflat în cele din urmă în templu. El stătea acolo în mijlocul învățătorilor de Lege punându-le întrebări și dându-le răspunsuri care îi uimeau pe toți. Sfânta Fecioară Maria L-a întrebat de ce a făcut aceasta, pentru că ei fuseseră neliniștiți și Îl căutaseră peste tot. Iisus le-a răspuns că nu trebuiau să Îl caute: *De ce era să Mă căutați? Oare nu știți că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?* Dar ei nu au înțeles atunci acele cuvinte și s-au întors îndată toți trei la Nazaret. Iar Sfânta Fecioară Maria păstra în inima ei cuvintele acestea.

BOTEZUL DOMNULUI

Sfântul Ioan, fiul lui Zaharia și al Elisabetei, a venit în pustia Iudeii și propovăduia oamenilor spunându-le: *Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor... Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui.*

Atunci au venit la el locuitorii din Ierusalim, din toată Iudeea și din toată împrejurimea Iordanului, mărturisindu-și păcatele. Ei erau botezați în râul Iordan de către Ioan, care le spunea că el îi botează cu apă, dar după el va veni Cel care îi va boteza cu Duhul Sfânt.

În acest timp a venit Iisus din Galileea la Iordan ca să fie botezat de către Ioan. Acesta l-a spus că el are trebuință să fie botezat de Iisus.

Iisus însă i-a răspuns că trebuie să împlinească voia lui Dumnezeu, și de aceea El va fi botezat de către Ioan.

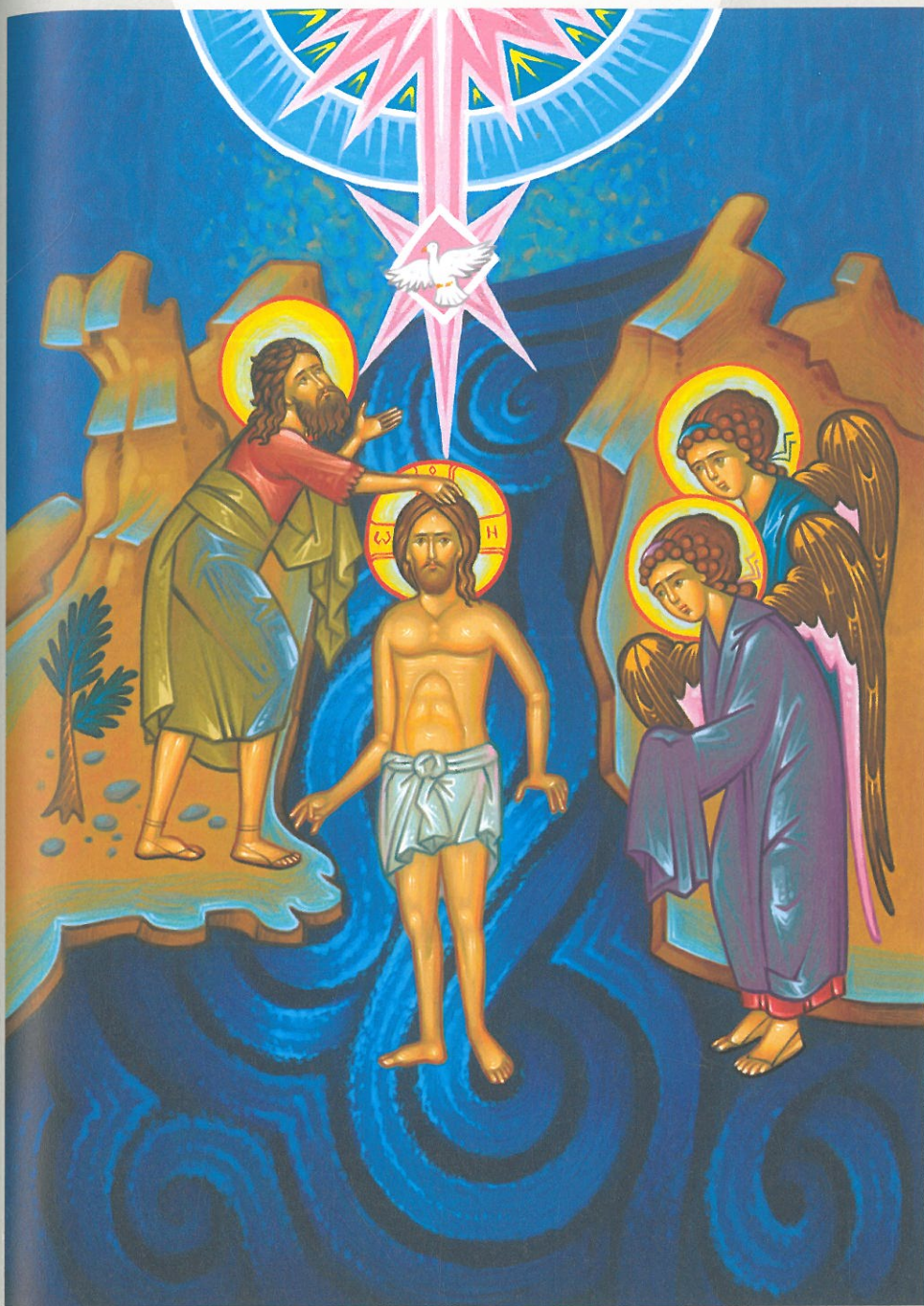
Atunci Ioan l-a botezat.

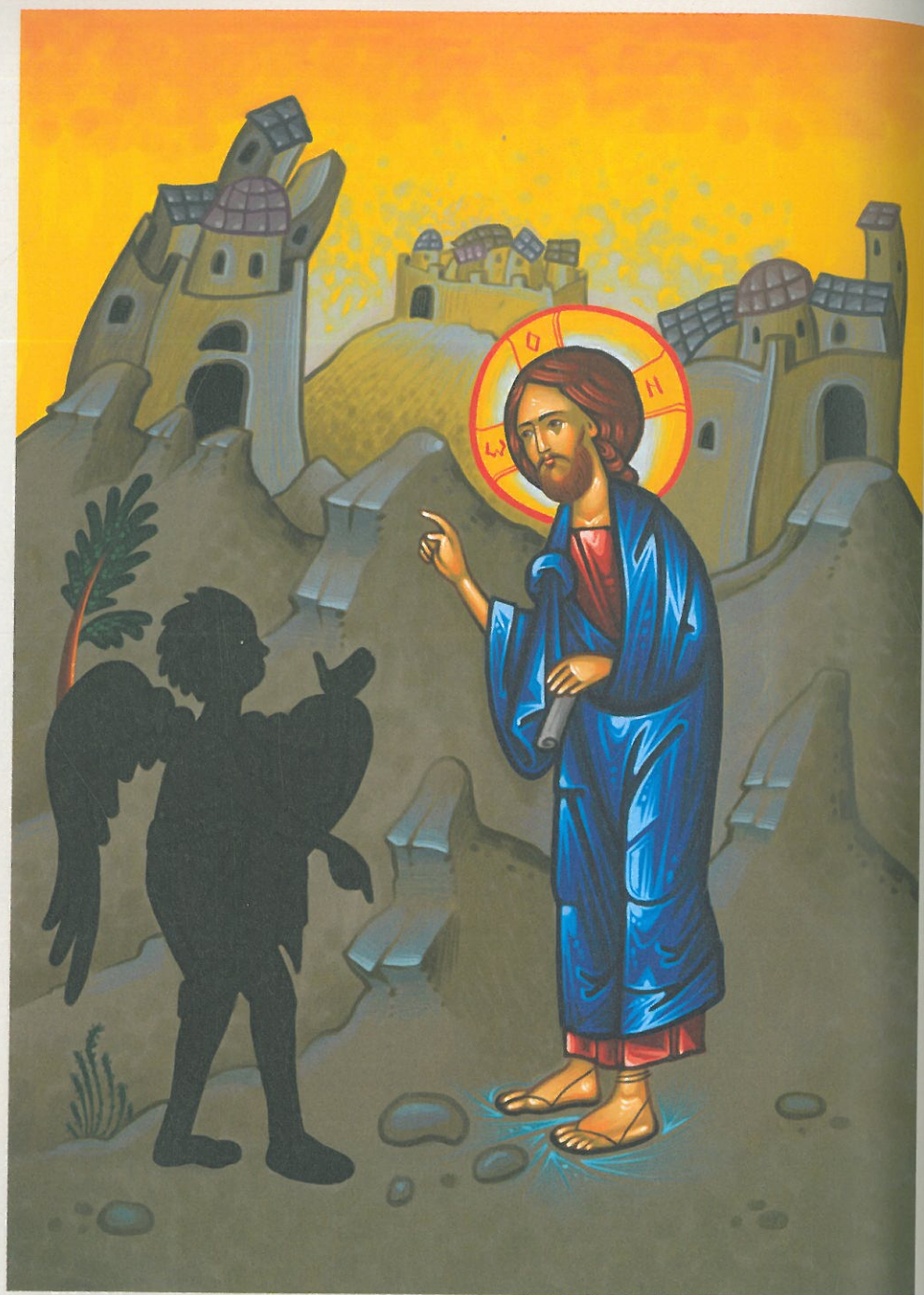
Când Iisus a ieșit din apă, cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu a fost văzut, în chip de porumbel, pogorându-Se peste Iisus și din cer s-a auzit un glas: *Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit.*

*Evangelhia după
Matei 3, 1-17*

ISPITIREA LUI IISUS HRISTOS DOMNUL DE CĂTRE DIAVOLUL

După Botez Iisus S-a dus în pustiu și acolo a fost ispitit de către diavolul. El a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, iar sfârșindu-se ele a flămânzit.

Atunci, apropiindu-se, ispititorul a zis către El: *Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, zi acestei pietre să se facă pâine.*

Iisus însă i-a răspuns: *Scriș este că „nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu”.*

Apoi diavolul L-a dus pe un munte înalt și I-a arătat toate împărățiile lumii și I-a zis: *Ție Îți voi da toată stăpânirea aceasta și strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie și eu o dau cui voiesc; deci dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.*

Dar Iisus i-a răspuns: *Mergi înapoia Mea, satano, căci scriș este: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui Unuia să-l slujești”.*

În cele din urmă, diavolul L-a dus pe Iisus în cetatea Ierusalimului, L-a așezat pe aripa templului și I-a zis: *Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos; căci scriș este: „Îngerilor Săi va porunci pentru Tine, ca să Te păzească”.*

Iisus însă i-a răspuns: *S-a spus: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău!”.*

Atunci diavolul, sfârșind toată ispita, s-a îndepărtat de la El.

CHEMAREA APOSTOLILOR

Odată Iisus propovăduia pe malul Lacului Ghenizaret. Oamenii erau atât de mulți, încât Iisus a trebuit să urce într-una dintre corăbii, care era a lui Petru, pentru ca mulțimea să-L poată asculta. Când a terminat, i-a zis lui Petru să ducă barca în larg și acolo să lase mrejele în jos, ca să pescuiască. Dar Petru l-a răspuns că toată noaptea se trudiseră și nu prinseseră nimic.

Dar, ascultând de cuvântul Domnului Iisus, au aruncat mrejele în larg și, astfel, au prins mulțime mare de pești, încât aproape li se rupeau mrejele. De aceea, au chemat și pe cei din cealaltă corabie ca să îi ajute. Astfel, s-au umplut amândouă corăbiile, care erau gata să se scufunde de mulțimea peștilor prinși. Văzând aceasta, Petru a căzut la picioarele lui Iisus zicând: *leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos.*

Dar Iisus i-a zis: *Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni.*

Atunci Petru, Iacov și Ioan au lăsat totul și l-au urmat pe Iisus.

NUNTA DIN CANA GALILEII

În localitatea Cana, din Galileea, a avut loc o nuntă la care a fost invitată și Sfânta Fecioară Maria. Acolo au fost de asemenea chemați și Iisus cu ucenicii Săi.

Sfârșindu-se vinul, Mama lui Iisus a zis către El că nu mai au vin, dar El i-a răspuns: *Ce ne privește pe Mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.* Atunci Maica Sa a spus celor ce slujeau: *Faceți orice vă va spune.*

Așadar, Iisus a poruncit să fie umplute cu apă cele șase vase de piatră care erau acolo și care aveau două sau trei vedre fiecare. Și atunci s-a petrecut o minune, căci apa s-a prefăcut în vinul cel mai bun. Iisus a poruncit să i se ducă vinul nașului, care nu știa de unde provenea. El a băut și a zis mirelui: *Orice om pune întâi vinul cel bun și, când se amețesc (mesenii), pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.*

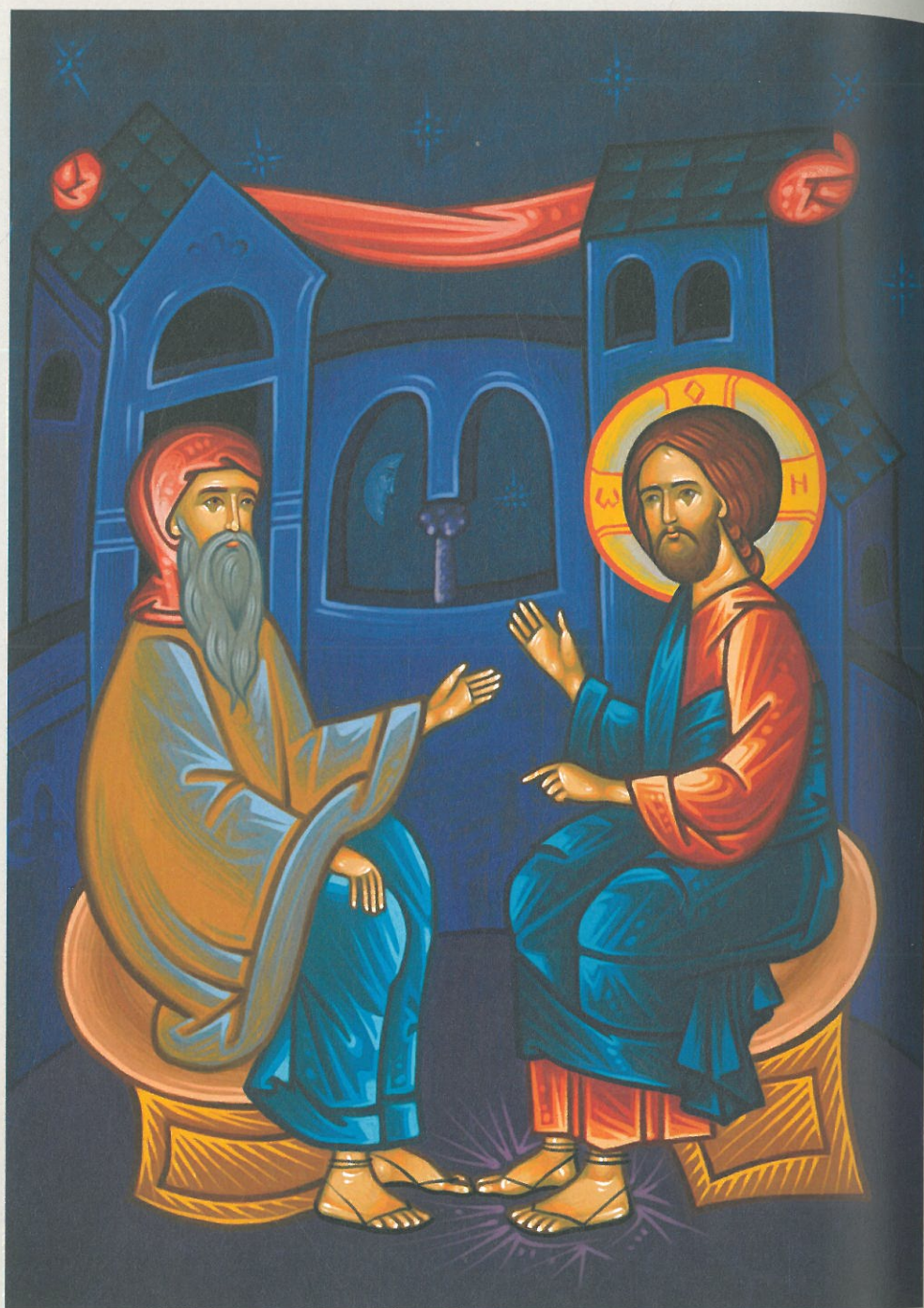
Acesta a fost începutul minunilor săvârșite de Iisus, iar ucenicii Săi au crezut în El.

* Vatra este o unitate de măsură pentru lichide egală cu aproximativ 10 litri.

Evanghelia după Ioan 2, 1-11

CONVORBIREA LUI IISUS CU NICODIM

Odată a venit la Iisus unul dintre fruntașii iudeilor, pe nume Nicodim. El a venit noaptea, ca să nu fie văzut, și l-a zis lui Iisus că ei știau că nimeni nu putea face acele minuni pe care le făcea El dacă nu era de la Dumnezeu.

Iisus i-a răspuns că de nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă Împărăția lui Dumnezeu.

Dar Nicodim nu înțelegea cum ar fi putut un om să se nască a doua oară.

Atunci Iisus i-a vorbit despre Sfântul Botez, spunându-i că de nu se va naște cineva din apă și din Duh, adică prin lucrarea tainică a Duhului Sfânt, nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Iisus i-a vorbit apoi despre Sine Însuși, spunându-i că Fiul Omului trebuie să fie înălțat pe cruce, pentru ca tot cel ce crede în El să aibă viață veșnică. *Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.*

IISUS ȘI FEMEIA SAMARINEANCĂ

Iisus a ajuns odată lângă o cetate a Samariei, numită Sihar. Iudeii îi disprețuiau pe locuitorii Samariei din cauza credinței lor eretice. Ostenit de drum, Iisus S-a așezat lângă fântâna lui Iacov, din Sihar, în timp ce ucenicii plecaseră să cumpere de mâncare din cetate. Atunci a venit o femeie samarineancă să scoată apă și Iisus a rugat-o să-l dea să bea. Femeia s-a mirat că un iudeu vorbea cu ea. Iisus i-a zis că ea nu cunoștea darul lui Dumnezeu și cine este Acela Care-i ceruse apă, altfel ar fi cerut ea de la El apă și El i-ar fi dat apa cea vie, a vieții veșnice. Atunci femeia l-a zis: *Doamne, dă-mi această apă!*

Iisus a început să-i vorbească despre viața ei și ea a înțeles că El era proroc. Ea știa că va veni Mesia, adică Hristos, iar când va veni, le va vesti lor toate.

Iisus însă i-a răspuns: *Eu sunt, Cel Ce vorbesc cu tine.*

Atunci, femeia a lăsat găleata și s-a dus în grabă în cetate, spunând oamenilor că la fântână se află Cel Ce Se numește pe Sine Mesia și Care i-a spus toate câte făcuse ea. Mulți samarineni au crezut în Iisus pentru cuvântul femeii, dar cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui, după ce l-au auzit, spunând ei: ... *căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.* Rugat de locuitorii cetății Sihar, Iisus a rămas acolo, deci în Samaria, două zile.

Evangelia după
Ioan 4, 4-42

VINDECAREA SLĂBĂNOGULUI

Intrând în cetatea Capernaum, Iisus propovăduia aflându-Se într-o casă unde se adunase mult popor. Atunci au adus la El un slăbănog ca Domnul să-l vindece. Dar mulțimea era atât de mare, încât nimeni nu mai putea intra în casă. Atunci, cei care-l duceau pe slăbănog au desfăcut acoperișul și au lăsat patul în jos, înaintea lui Iisus. Domnul, văzând credința lor, i-a zis slăbănogului că toate păcatele lui îi sunt iertate. Dar fariseii și cărturarii care erau acolo au considerat aceasta o insultă adusă lui Dumnezeu, Singurul care poate ierta păcatele.

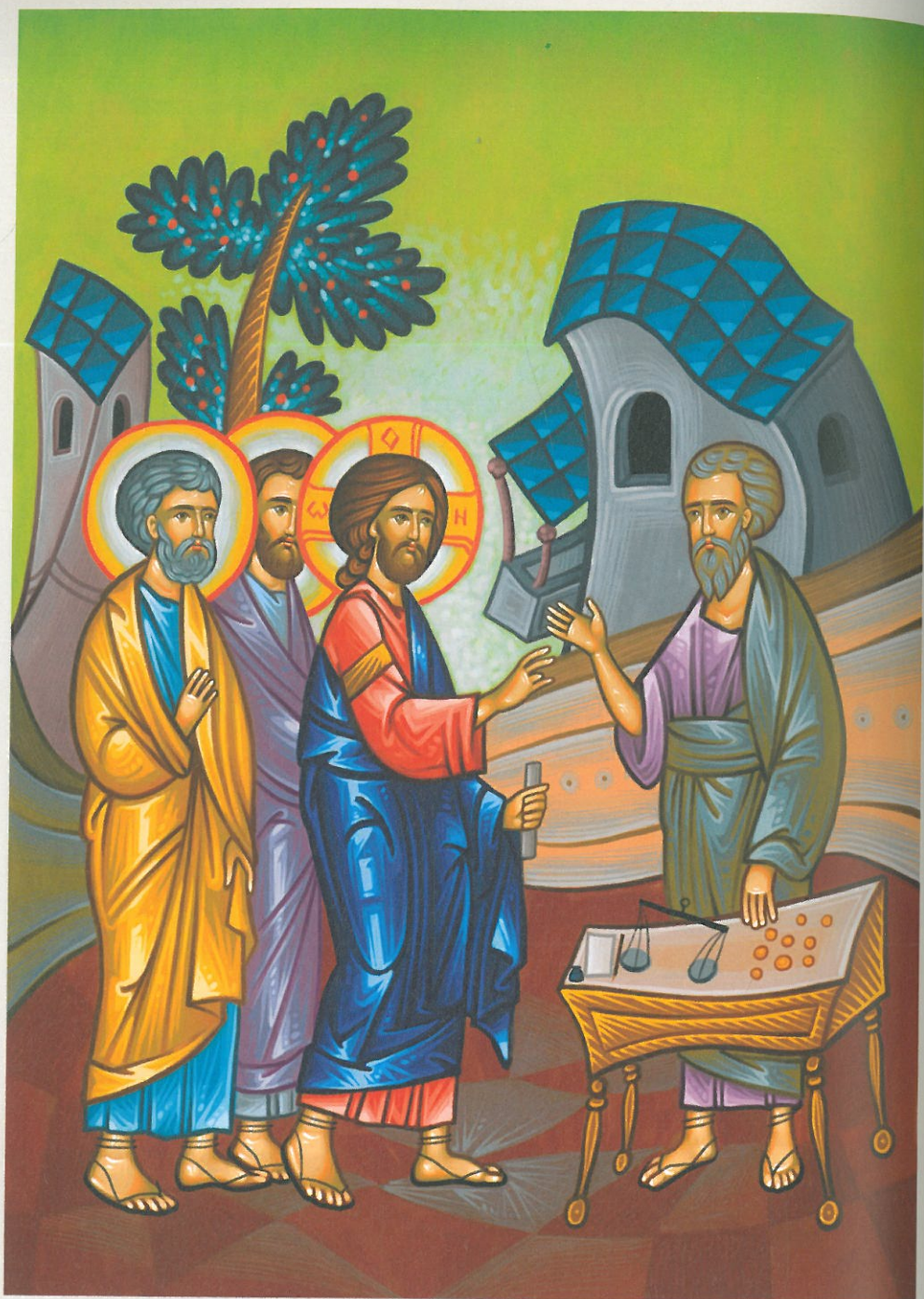
Iisus, cunoscând gândurile lor, le-a spus că Fiul Omului are puterea de a ierta păcatele.

Apoi a zis slăbănogului: *Scoală-te, ia patul tău și mergi la casa ta!*

Acesta îndată s-a ridicat, a luat patul și a pășit pe picioarele lui în văzul tuturor. Toți au fost uimiți și slăveau pe Dumnezeu.

Evangelia după
Luca 5, 17-26

CHEMAREA LUI MATEI VAMEȘUL

Isus a văzut un om cu numele Matei*, care ședea la vamă, și l-a chemat să-l urmeze, zicându-i: *Vino după Mine!* Ridicându-se, Matei a lăsat toate și l-a urmat Domnului. Apoi el l-a poftit pe Isus în casa sa, la masă, unde au venit de asemenea și mulți vameși** și păcătoși.

Văzând aceasta, fariseii i-au dojenit pe ucenicii lui Isus, întrebându-i de ce stau la masă cu vameșii și cu păcătoșii. Atunci, auzindu-i pe farisei, Domnul le-a răspuns, spunându-le că nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. Apoi, El i-a îndemnat pe farisei cu aceste cuvinte: *Mergând, învățați ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfă”*. Fiindcă, le-a spus Isus, El nu a venit să-i cheme pe drepti, ci pe păcătoși la pocăință.

* Matei vameșul va scrie una dintre cele patru Evanghelii, după Înălțarea Domnului la cer.

** Vameșii, în acea vreme, erau considerați oameni necinstiți, păcătoși.

*Evanghelia după
Matei 9, 9-13;
Luca 5, 27*

CHEMAREA ȘI TRIMITEREA CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

Iisus a chemat la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, pe care i-a numit Apostoli. Aceștia erau: Petru și frațele său, Andrei, Iacov și Ioan – fiii lui Zevedeu, Filip și Bartolomeu, Toma și Matei vameșul, Iacov al lui Alfeu și Levi, ce se zice Tadeu, Simon Canaaneul și Iuda Iscarioteanul, cel care L-a și vândut. Iisus a dat ucenicilor Săi putere asupra duhurilor necurate, ca să le izgonească și să tămăduiască orice boală și orice neputință. Iisus le-a spus să meargă și să propovăduiască oamenilor că s-a apropiat Împărăția cerurilor; să-i tămăduiască pe cei neputincioși, să învieze morții, să curețe leproșii, să vestească pacea în orice casă vor intra. Când vor fi prigoniți pentru El, să rabde, pentru că cel ce va răbda până la sfârșit se va mântui. Cine îi va primi pe ei, îl va primi pe El și pe Tatăl, Care L-a trimis pe El.

*Evangelia după
Matei 10, 1-42*

PREDICA DE PE MUNTE. RUGĂCIUNEA „TATĂL NOSTRU”

Odată, Iisus, însoțit de ucenicii Săi, învăța mulțimile, spunându-le că vor fi fericiți cei smeriți, cei ce plâng, cei blânzi, cei ce-și doresc cu toată ființa lor dreptatea lui Dumnezeu, cei milostivi, cei curați în gândurile și simțirile lor, cei care îi împacă pe cei aflați în conflict, cei persecutați pentru iubirea dreptății lui Dumnezeu, cei ce vor avea de suferit din pricina credinței în Iisus Domnul. Tuturor acestora Dumnezeu le va oferi Împărăția Sa cea cerească.

Le-a mai spus totodată să-și iubească aproapele, dar și pe vrăjmașii lor!

Și i-a îndemnat spunându-le să fie desăvârșiți, precum și Tatăl Cel ceresc este desăvârșit.

Apoi i-a învățat să se roage lui Dumnezeu astfel:

Tatăl nostru, Care ești în ceruri,

sfînțească-se Numele Tău;

vie Împărăția Ta;

facă-se voia Ta,

precum în cer

așa și pe pământ.

Pâinea noastră cea spre ființă

dă-ne-o nouă astăzi;

și ne iartă nouă greșelile noastre,

precum și noi iertăm greșităilor noștri;

și nu ne duce pe noi în ispită,

ci ne izbăvește de cel-rău.

Amin!

*Evangelia după
Matei 5, 1-12, 44,
48; 6, 9-13; Luca 6,
17-49*

IERTAREA FEMEII PĂCĂTOASE

Unul dintre farisei, cu numele Simon, l-a invitat pe Iisus la masă. Aflând unde era la masă, o femeie păcătoasă din cetate a adus un alabastru cu mir. S-a așezat lângă Domnul, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui și să le șteargă cu părul capului ei, ungându-le apoi cu mir. Fariseul gândea că Iisus, dacă era proroc, ar fi trebuit să știe cine era acea femeie.

Dar Iisus, cunoscând ce gândea fariseul, l-a muștrătat pe acesta și i-a zis: Un cămătar avea doi datornici, unul cu cinci sute de dinari, iar altul cu cincizeci, dar neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Care dintre cei doi îl va iubi pe cămătar mai mult? a întrebat Iisus.

Simon a răspuns: Cel căruia i s-a iertat mai mult.

Atunci Iisus i-a răspuns că a judecat drept. Așadar păcatele cele multe ale femeii păcătoase sunt iertate, pentru că ea a iubit mult. Iar cui i se iartă puțin, puțin iubește.

Cei ce ședeau împreună la masă au început să se întrebe cine era Acela care ierta și păcatele.

Iisus însă a zis către femeie: *Credința ta te-a mântuit; mergi în pace!*

*Evangelia după
Luca 7, 36-50*

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Mântuitorul nostru Iisus Hristos îi învăța multe pe oameni cu ajutorul pildelor sau parabolilor. Odată El le-a spus pilda semănătorului, care vorbește despre un semănător care a ieșit să semene. În timp ce semăna, unele semințe au căzut lângă drum, pe pământ bătorit, și au venit păsările cerului și le-au mâncat. Altele au căzut pe loc pietros, unde nu aveau pământ mult, și îndată au răsărit, dar, când s-a ivit soarele, s-au veștejit sub arșiță și, neavând rădăcină, s-au uscat. Altele au căzut între spini, dar spinii, crescând, le-au înăbușit. Altele au căzut pe pământ bun și au rodit.

Mântuitorul a tâlcuit ucenicilor înțelesul parabolei Sale, spunându-le că sămânța pe care a semănat-o semănătorul este Cuvântul lui Dumnezeu. Cea căzută lângă drum se referă la omul care aude Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu-l înțelege, astfel că vine cel-viclean și-l răpește din inima lui. Sămânța căzută pe loc pietros are în vedere pe cel ce primește cu bucurie Cuvântul, dar, în vreme de încercare, uită de Cuvânt și se poticnește. Sămânța căzută între spini se referă la cel ce primește Cuvântul, dar grijile lumii acesteia și înșelăciunea avuției îl înăbușă și nu aduce roade. Cea căzută pe pământ bun este Cuvântul lui Dumnezeu primit de către omul care, auzindu-l, îl înțelege și-l împlinește prin fapte bune. Iar Semănătorul este Dumnezeu.

Evangelia după
Matei 13, 1-23

IISUS POTOLEȘTE FURTUNA PE MARE

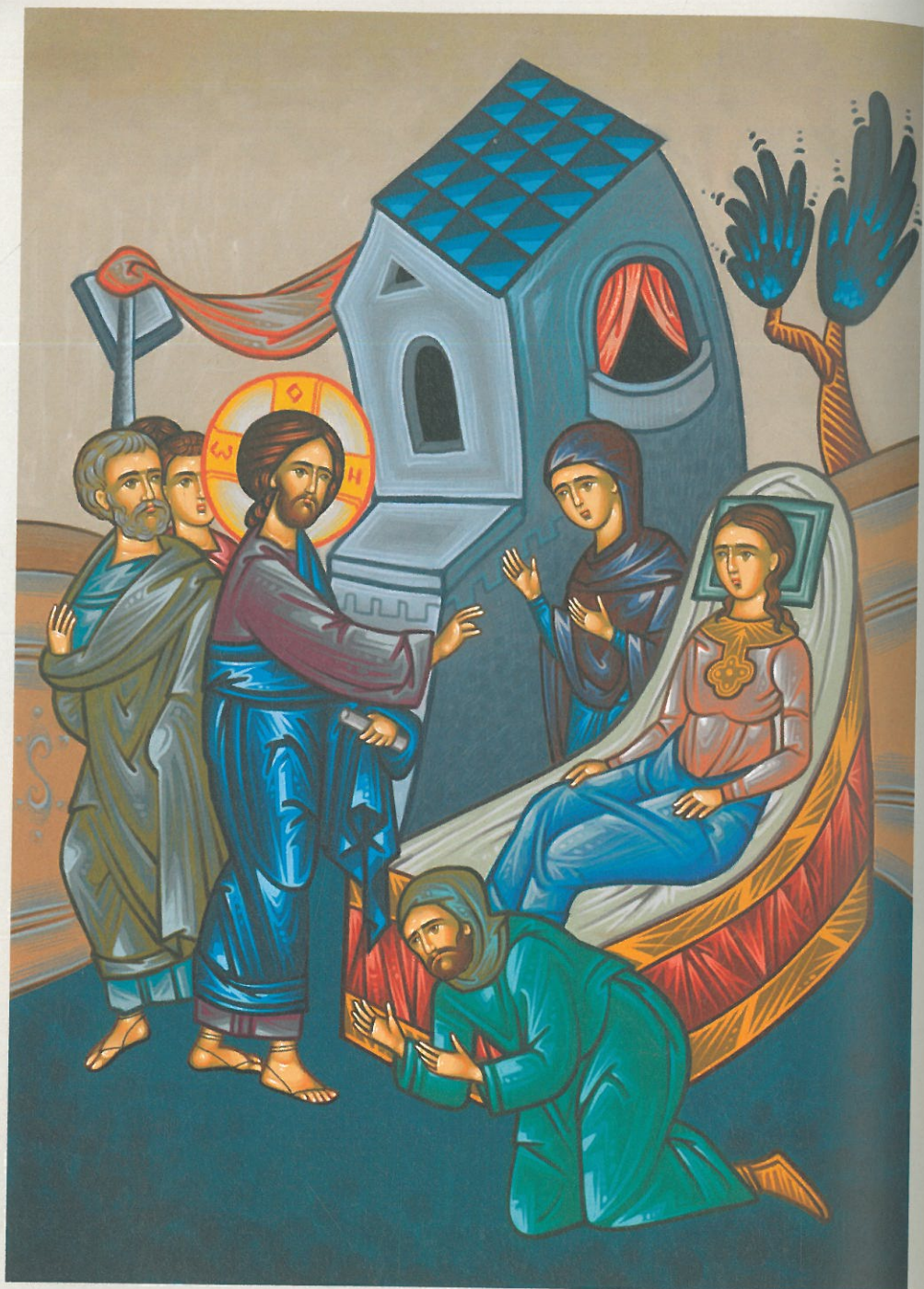
Într-una din zile Iisus a trecut cu corabia de cealaltă parte a Lacului Ghenizaret*. În timp ce El Se odihnea, dormind, s-a iscat o furtună care amenința corabia. Atunci ucenicii L-au trezit, cerându-l să-i scape. Sculându-Se, El a certat vântul și valurile apei și ele au încetat și s-a făcut dintr-o dată liniște. Pe ei i-a muștrat, zicându-le: *Unde este credința voastră?* Ei însă, uimiți, se întrebau: Cine este Acesta pe Care-L ascultă și vânturile, și apa.

* Lacul Ghenizaret mai este cunoscut și sub numele de Lacul Tiberiadei, Marea Tiberiadei și Marea Galileii. Este un mare lac cu apă dulce, situat sub nivelul mării.

*Evangelia după
Luca 8, 22-25;
Matei 8, 24-27*

ÎNVIEREA FIICEI LUI LAIR

Odată a venit la Iisus unul dintre mai-marii sinagogii, pe numele său Iair. Acesta, căzând la picioarele Domnului, L-a rugat să vină în casa lui, căci avea o fiică în vârstă de doisprezece ani, aflată în pragul morții. În timp ce ei se îndreptau spre casa lui Iair, a venit o slugă a acestuia și i-a spus că fiica sa a murit.

Dar Iisus, auzind, i-a spus lui Iair: *Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.*

Intrând în casă, Iisus a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și pe părinții copilei. Le-a zis să nu plângă, căci fata nu a murit, ci doarme. Apoi Iisus a luat-o pe fată de mână și i-a spus: *Copilă, scoală-te!* și fata s-a trezit la viață. El le-a spus părinților să-i dea de mâncare. Aceștia au rămas uimiți, dar Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui cele întâmplate.

VINDECAREA DEMONIZATULUI DIN ȚINUTUL GADARENILOR

Odată Iisus cu ucenicii Săi au ajuns cu corabia în ținutul Gadarenilor. Acolo, chiar pe malul Mării Galileii, L-a întâmpinat un om stăpânit și chinuit rău de mulți demoni. Acesta, neîncetat, ziua și noaptea, umbla prin morminte și prin munți strigând și tăindu-se cu pietre. De multe ori încercaseră oamenii de acolo să-l potolească, legându-l în obezi și în lanțuri, dar nu reușiseră, fiindcă de fiecare dată el rupea lanțurile și sfărâma obezile, fugind înapoi.

Așadar, Iisus Domnul a poruncit duhurilor necurate să iasă din omul acela, dar ele îl rugau să nu le trimită în adânc, ci să le îngăduie să intre în turma de porci din apropiere. Domnul le-a îngăduit, iar turma de porci s-a aruncat în mare și s-a înecat. Atunci, păzitorii turmei au mers și au povestit în cetate și prin satele apropiate cele întâmplate. Locuitorii aceluia ținut, venind acolo și văzând că se petrecuse o nemaiauzită minune, fiindcă fostul demonizat stătea acum jos, îmbrăcat și întreg la minte, s-au înfricoșat. Și ei au început să-L roage pe Iisus să plece din ținutul lor. Iar când a intrat Domnul în corabie, ca să plece de acolo, omul care fusese demonizat și pe care El îl vindecase, eliberându-l din chinul îndurat de la duhurile necurate, îl ruga pe Iisus să-l ia cu El. Însă Iisus Domnul i-a zis: *Mergi în casa ta, la ai tăi, și spune-le câte ți-a făcut ție Domnul și cum te-a miluit.*

Evangelia după
Marcu 5, 1-20

ÎNMULȚIREA PÂINILOR

În ținutul Betsaidei, unde veniseră mulțimile să-L asculte, Iisus le-a vorbit până către seară. Ucenicii, îngrijorați de locul pustiu și de ceasul târziu, L-au rugat să lase oamenii să meargă prin sate, ca să-și cumpere de mâncare.

Iisus însă le-a cerut să le dea ei de mâncare.

Dar ei au răspuns că nu au decât cinci pâini și doi pești. Atunci Iisus le-a poruncit ucenicilor să așeze mulțimile pe iarbă, a luat cele cinci pâini și cei doi pești și, privind la cer, a binecuvântat și a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii le-au dat mai departe mulțimilor. Acolo au fost aproape cinci mii de bărbați, în afară de femei și de copii, care au mâncat și s-au săturat. După ce au terminat de mâncat, au adunat douăsprezece coșuri pline cu fărâmituri.

*Evanghelia după
Matei 14, 13-21*

IISUS UMBLĂ PE MAREA ÎNVOLBURATĂ CA PE USCAT

După ce mulțimile au plecat, Iisus le-a spus ucenicilor să intre în corabie și să treacă pe celălalt mal al mării. Rămânând singur, El s-a dus pe munte să Se roage. Corabia era departe de țărm, învăluită de valuri, căci vântul era împotriva. Între ceasurile al treilea și al șaselea după miezul nopții, Domnul Iisus a venit la ucenicii Săi umblând pe mare, dar ei, văzându-L, s-au înspăimântat, crezând că este o nălucă. Iisus i-a liniștit însă, zicându-le: *Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!*

Atunci Petru a răspuns: *Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă.*

Iisus i-a spus deci lui Petru să vină la El, iar Petru a coborât din corabie și a început să meargă pe apă către Iisus. Văzând însă vântul și furia valurilor, el s-a înfricoșat, și atunci a început să se scufunde, dar a strigat către Iisus să-l scape.

Apucându-l de mână, Iisus i-a zis: *Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?*

Urcându-se ei apoi în corabie, vântul s-a potolit iar ucenicii l-au închinat lui Iisus și au mărturisit că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

*Evangelia după
Matei 14, 22-33*

MĂRTURISIREA LUI PETRU

Ajungând în părțile Cezareii lui Filip, Iisus i-a întrebat pe ucenicii Săi: *Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?*

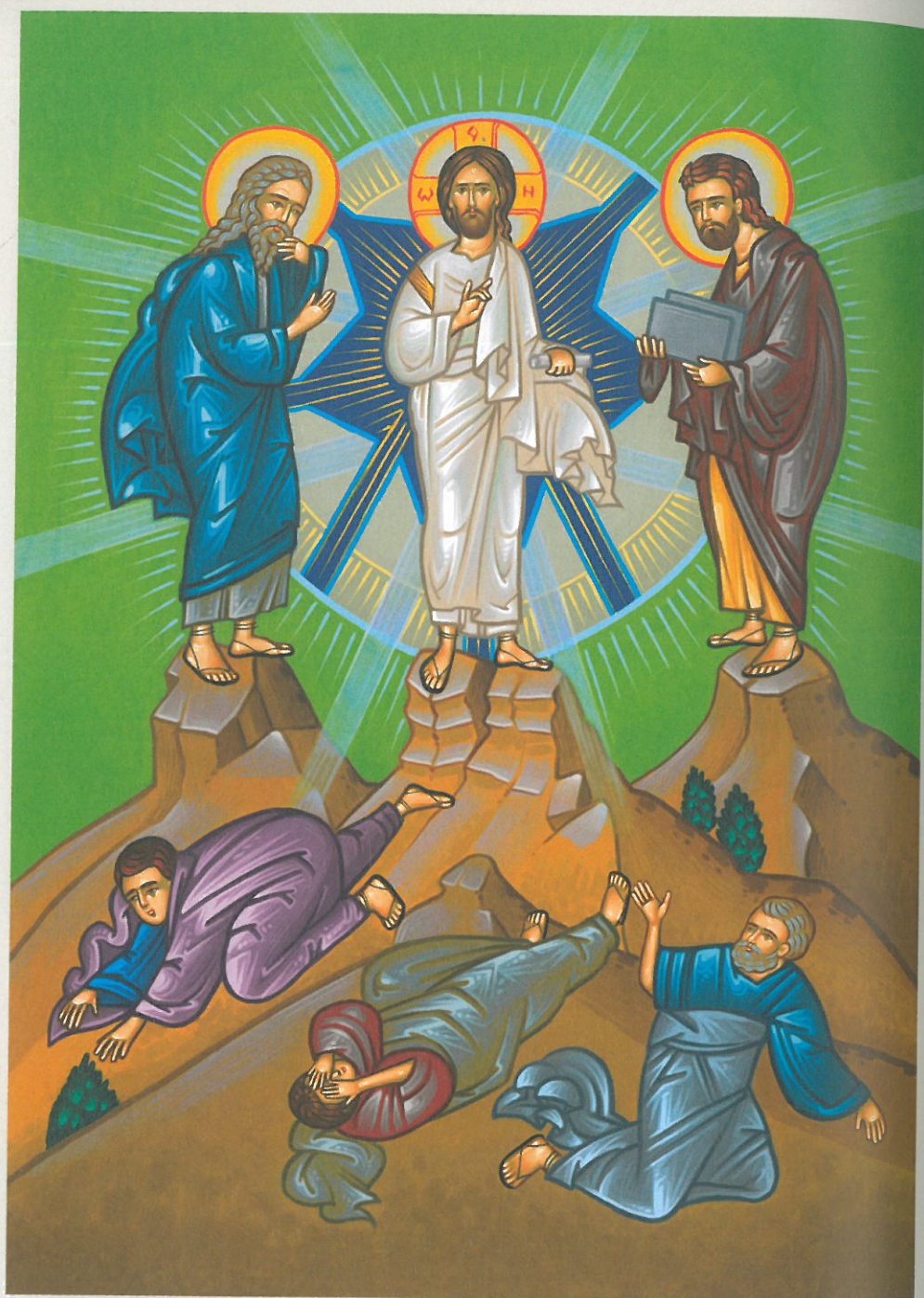
Ei l-au răspuns că unii spuneau că El este Ioan Botezătorul, alții, Ilie, alții, Ieremia sau unul dintre proroci. Apoi Iisus i-a întrebat pe ucenici ce gândesc ei înșiși despre El.

Atunci, Simon Petru a răspuns: *Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Cel viu.*

Iar Domnul i-a spus lui Simon că nu un om i-a descoperit lui cine este El, ci Tatăl ceresc i-a dăruit lui această fericită cunoaștere. Și a continuat Domnul, spunând: *Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui.*

Evangelia după
Matei 16, 13-19

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI

Luând cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, Iisus a urcat pe munte* ca să Se roage. Și pe când Se ruga El, ucenicii L-au văzut schimbat: fața Lui strălucea ca soarele, iar îmbrăcămintea Lui se făcuse albă ca lumina. De-a dreapta și de-a stânga Lui s-au arătat Moise și Ilie, vorbind cu El.

Atunci Petru I-a zis lui Iisus: *Învățătorule, bine este ca noi să fim aici și să facem trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie.*

Pe când vorbea el, i-a umbrit un nor luminos, din care s-a auzit un glas: *Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L.*

Auzind, ucenicii s-au înspăimântat și au căzut cu fața la pământ, dar Iisus S-a apropiat de ei și, atingându-i, le-a zis: *Sculați-vă și nu vă temeți!* Apoi, ridicându-și ei ochii, nu au văzut decât pe Iisus singur.

Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui nimic din cele întâmplate, până ce nu va învia El din morți.

*Tradiția spune că este vorba de muntele Tabor.

*Evangelia după
Matei 17, 1-9;
Luca 9, 28-36*

PILDA SAMARINEANULUI MILOSTIV

Un învățător de Lege, ispitindu-L pe Domnul Iisus, L-a întrebat: *Învățătorule, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața de veci?* Iisus i-a răspuns întrebându-l ce a citit în Lege privitor la aceasta. Atunci acel om i-a răspuns: *Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.* Auzind acest răspuns, Domnul l-a îndemnat să respecte aceste două porunci ca să dobândească viața veșnică. Dar învățătorul de Lege, dorind să se îndreptățească pe sine, L-a întrebat: *Și cine este aproapele meu?*

Atunci, Domnul Iisus i-a răspuns prin pilda samarineanului milostiv: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, care l-au jefuit și l-au rănit, lăsându-l abia viu. Din întâmplare, au trecut pe acolo un preot de la templu și mai apoi un levit. Și unul, și altul, văzându-l, și-au continuat drumul fără să îi acorde nicio atenție.

Numai unui samarinean i s-a făcut milă de el; s-a apropiat și i-a pansat rănilile, turnând pe ele untdelemn și vin. Apoi, l-a așezat pe asinul său și l-a dus la o casă de oaspeți. A doua zi a dat gazdei doi dinari, ca să aibă grijă de el până se va întoarce.

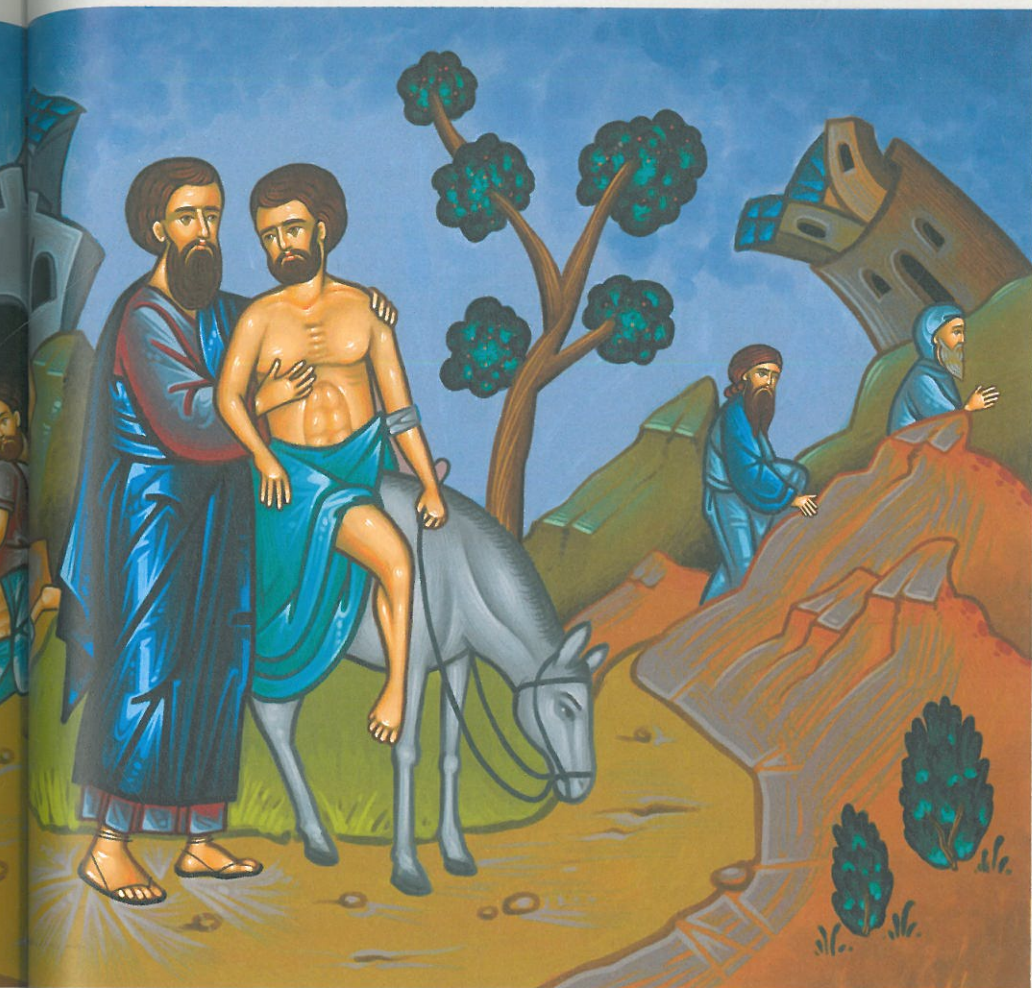
După aceasta, Iisus l-a întrebat pe învățătorul de Lege, care dintre cei trei i s-a părut că a fost aproapele celui căzut între tâlhari.

Și acesta l-a răspuns: *Cel care a făcut milă cu el.*

Atunci Iisus i-a spus să meargă și să facă și el la fel.

*Evangelia după
Luca 10, 25-37*

DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS ÎN CASA MARTEI ȘI A MARIEI

Mergând cu ucenicii printr-un sat, o femeie cu numele Marta L-a invitat pe Domnul Iisus în casa ei. Pe când ea se străduia să pregătească ceva pentru oaspeți, Maria, sora ei, așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvintele Lui. Dar Marta L-a rugat să-i spună Mariei să o ajute.

Atunci, Iisus Domnul i-a răspuns că ea se îngrijește de multe dintre cele ce nu aduc mântuire, însă Maria partea cea bună și-a ales, pe care nimeni nu o poate lua de la ea, adică ascultarea Cuvântului dumnezeiesc, care este mai presus de orice alt lucru. Mântuitorul ne învață că suntem datori să ne îngrijim de trup, dar nu avem voie să uităm de hrana pentru sufletul nostru, care este nemuritor.

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

Maria și Marta aveau un frate, pe nume Lazăr, care se îmbolnăvisese. Iisus iubea pe Lazăr și pe surorile lui. Acestea i-au trimis vorbă Domnului că fratele lor era bolnav. La scurt timp însă, Lazăr a murit. Iisus a ajuns în satul lor după patru zile. Îndurerată, Marta l-a spus că Lazăr nu ar fi murit dacă El S-ar fi aflat acolo.

Iisus însă i-a răspuns: *Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și a întrebat-o pe Marta dacă ea crede aceasta, iar ea l-a răspuns că da.*

Apoi Iisus a poruncit să fie ridicată piatra de la intrarea mormântului unde fusese așezat trupul lui Lazăr, dar Marta l-a spus că miroase foarte rău, pentru că era a patra zi de când murise.

Iisus însă i-a zis: *Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?*

Au ridicat deci piatra, iar Iisus Și-a ridicat ochii spre cer și a zis: *Părinte, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Eu știu că întotdeauna Mă ascuți, dar pentru mulțimea care stă împrejur am zis, ca să creadă că Tu M-ai trimis.*

Și aceasta zicând, a strigat cu glas puternic: *Lazăre, vino afară!*

Și a ieșit Lazăr afară, iar Iisus a poruncit să fie dezlegat la mâini și la picioare și lăsat să meargă. Și mulți dintre cei care au văzut ce făcuse Iisus au crezut în El.

*Evangelia după
Ioan 11, 1-46*

VINDECAREA FEMEII GÂRBOVE

Într-una din sâmbete Iisus învăța în sinagogă. Acolo era o femeie, bolnavă de optsprezece ani. Era gârbovă și nu se putea ridica în sus nicidecum. Văzând-o, Iisus și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a ridicat și mulțimea lui Dumnezeu.

Dar, mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, a spus că vindecările trebuie făcute în celelalte zile.

Iisus însă i-a răspuns că aceia care gândesc așa sunt niște fățarnici, deoarece fiecare dintre ei se îngrijește sâmbăta să-și dezlege animalele de la iesle și să le adape. Și atunci, nu se cuvenea oare ca El s-o dezlege în ziua sâmbetei pe acea femeie de neputința și de suferința ei?

Aceste cuvinte i-au rușinat pe mai-marii sinagogii și pe cei ce erau împotriva Lui, iar mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de El.

PILDA FIULUI RISIPITOR

Un om oarecare avea doi fii. Cel mai tânăr i-a cerut tatălui partea de avere care i se cuvenea. Apoi a plecat de acasă, într-o țară depărtată, unde și-a cheltuit toată averea în petreceri și în desfrânări. Dar în țara aceea a urmat o foamete mare, iar el s-a angajat la unul dintre locuitori să păzească porcii. Întrucât suferea de foame și-a adus aminte că argații tatălui său trăiau mai bine decât el. S-a hotărât deci să se întoarcă acasă și să-i ceară iertare tatălui său. Dar tatăl, care l-a văzut de departe, nu numai că a alergat în întâmpinarea lui, sărutându-l, ci l-a primit de îndată ca pe un fiu regăsit. A poruncit slugilor să-i aducă haina de sărbătoare și să pregătească un ospăț în cinstea întoarcerii lui. l-a pus pe slujitori să taie vițelul cel îngrășat, ca toți să petreacă cu bucurie mare.

Când a aflat cele întâmplate, fiul cel mare i-a reproșat tatălui că niciodată n-a făcut un ospăț în cinstea lui, cu toate că îl ascultase întotdeauna.

Dar tatăl i-a răspuns: *Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.*

PILDA CELOR DOI DATORNICI

Un slujitor datora zece mii de talanți unui împărat. Dar, neavând cu ce plăti, a cerut să-l mai lăse o vreme. Milostivindu-se de el, împăratul l-a iertat. Ieșind de la împărat, acela slugă a întâlnit pe unul care îi datora o sută de dinari. Acela, la rândul lui, i-a cerut îngăduință până va putea plăti, însă el l-a aruncat în închisoare până la plățirea sumei datorate. Văzând aceasta, ceilalți slujitori s-au întristat tare și au povestit împăratului întâmplarea. Atunci, chemându-l, împăratul l-a muștrat cu asprime pentru lipsa lui de milă față de fratele său datornic, amintindu-i că el, împăratul, îi iertase uriașa datorie în întregime, așa cum îl rugase. Nu se cădea oare ca și el, la rândul lui, să aibă milă de datornicul său?

Apoi împăratul a poruncit să fie înțemnițat datornicul nemilostiv, până va plăti toată datoria.

Tot așa și Dumnezeu va face cu tot cel care nu iartă din inimă pe fratele lui.

*Evangelia după
Matei 18, 23-35*

BINECUVÂNTAREA COPIILOR DE CĂTRE MÂNTUITORUL IISUS HRISTOS

Oamenii își aduceau copiii la Iisus pentru ca El să Se atingă de ei, să Își pună mâinile peste ei și să Se roage pentru ei. Dar, odată, când au fost aduși niște copii la Iisus, ucenicii Lui i-au oprit pe părinții acestora, certându-i, fiindcă se gândeau că ar putea să-L tulbure pe Învățătorul lor. Dar Iisus le-a spus: *Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia. Adevărat grăiesc vouă: Cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un prunc nu va intra în ea.* Apoi, Mântuitorul Iisus Hristos, luându-i în brațe pe prunci, i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei.

Evangelia după
Luca 18, 15-17;
Matei 19, 13-15;
Marcu 10, 15-16

ZAHEU VAMEȘUL

Pe când Iisus trecea prin Ierihon, un bărbat cu numele Zaheu, care era mai-marele vameșilor, dorea mult să-L vadă, dar nu putea din cauza mulțimii, pentru că el era mic de statură. Atunci, alergând înainte, pe unde avea să treacă Iisus, s-a urcat într-un dud ca să-L vadă. Iisus, ajungând la locul acela și privind către Zaheu, i-a zis să coboare, pentru că în ziua aceea avea să meargă în casa lui. Zaheu a coborât în grabă și l-a primit în casa sa cu bucurie. Dar mulțimea, văzând aceasta, murmură împotriva lui Iisus pentru că intrase în casa unui om păcătos. Zaheu l-a făgăduit Domnului că jumătate din averea sa o va împărți săracilor, iar celui pe care l-a nedreptățit îi va da împătrit.

Răspunzând, Iisus a zis: *Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia.*

Domnul nostru Iisus Hristos a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut!

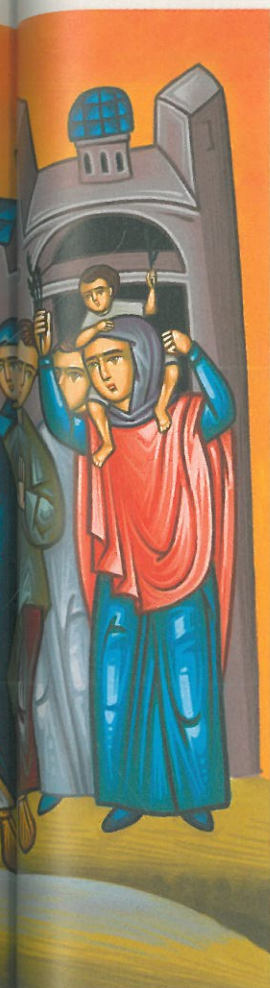

*Evanghelia după
Luca 19, 1-10*

INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

Înaintea sărbătorii Paștilor iudeilor, Iisus S-a îndreptat spre Ierusalim. Apropiindu-Se de Muntele Măslinilor, a trimis doi ucenici în satul dinaintea lor, unde aceștia aveau să găsească un mânz legat, pe care nimeni nu șezuse vreodată. Le-a cerut să-l aducă la El și, dacă cineva îi va întreba de ce iau mânzul, să spună că Domnul are trebuință de el. Ei au adus mânzul la Iisus, iar ucenicii și-au aruncat hainele peste el și L-au ajutat pe Iisus să urce pe mânz.

Apropiindu-se de cetatea Ierusalimului, mulțimea a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare: *Binecuvântat este Împăratul Care vine întru numele Domnului! Pace în cer și slavă întru cei de sus!*

Fariseii însă îl muștrău pe Iisus, îndemnându-L să-și certe ucenicii.

Iisus însă le-a zis: *Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.*

ALUNGAREA VÂNZĂTORILOR DIN TEMPLU

Intrând în templu cu ucenicii Săi, Iisus a dat afară pe cei ce vindeau și pe cei ce cumpărau în acel loc sfânt și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele vânzătorilor de porumbei, zicând: *Nu este oare scris: „Casa Mea, casă de rugăciune se va chema pentru toate neamurile”? Voi însă ați făcut din ea peșteră de tâlhari.*

Auzind aceasta, arhiereii și cărturarii căutau cum să-L omoare pe Iisus. Căci se temeau de El, pentru că toată mulțimea era uimită de învățătura Lui.

*Evanghelia după
Marcu 11, 15-18;
Ioan 2, 14-16*

SPĂLAREA PICIOARELOR UCENICILOR

Știind Iisus că a sosit ceasul ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl Său, S-a ridicat de la Cină, S-a dezbrăcat de haine, S-a încins cu un ștergar, a turnat apă în vasul de spălat și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.

Ajungând la Simon Petru, acesta L-a întrebat cum este cu puțință ca El să-i spele lui picioarele.

Iisus însă i-a răspuns: *Ceea ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceasta.*

Întrucât Petru nu dorea să i se spele picioarele, Iisus i-a spus că altfel nu va avea parte de El. Atunci Petru L-a rugat să-i spele și mâinile, și capul.

Dar Iisus i-a răspuns: *Cel ce a făcut baie n-are nevoie să-i fie spălate decât picioarele, căci este curat tot. Și voi sunteți curați, însă nu toți. Că știa pe cel ce avea să-L vândă.*

Așezându-Se din nou la masă, după ce Și-a luat hainele, Iisus le-a zis că și ei sunt datori să-și spele picioarele unii altora în semn de smerenie, așa cum a făcut El, Domnul și Învățătorul lor.

CINA CEA DE TAINĂ

Ucenicii au pregătit Paștile, după cum le spusese lor Iisus. Când s-a făcut seară, El S-a așezat la masă cu cei doisprezece ucenici ai Săi. Pe când mâncau, Iisus le-a spus că unul dintre ei îl va vinde. Mirați, ucenicii se întrebau cine poate fi vânzătorul. Atunci Domnul le-a spus: *Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde.*

Apoi, Iisus, luând pâinea și binecuvântând, a frânt-o și le-a dat lor, zicând: *Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu.* Și luând paharul și mulțumind le-a dat, zicând: *Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.** Și după ce au cântat laude, au ieșit la Muntele Măslinilor.

* Acesta este momentul în care Mântuitorul Iisus Hristos a instituit Taina Sfintei Împărtășanii.

*Evanghelia după
Matei 26, 19-30*

SĂRUTAREA LUI IUDA

După Cină, Iisus Hristos Domnul a mers împreună cu ucenicii în grădina Ghetsimani, ca să Se roage. Acolo a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, pentru ca ei să privegheze împreună cu El. Curând însă a sosit Iuda cu mulțime multă, cu săbii și cu ciomege, de la arhieriei și de la bătrânii poporului. Acesta le spusese că Omul pe care el Îl va săruta este Iisus.

Deci, îndată apropiindu-se de Iisus, Iuda a zis: *Bucură-Te, Învățătorule! Și L-a sărutat.*

Atunci străjerii au pus mâna pe Iisus și L-au prins.

Unul dintre ucenici însă a lovit cu sabia pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea.

Dar Iisus i-a spus să pună sabia la locul ei, căci cine scoate sabia de sabie va muri. Pentru că toate se întâmplau ca să se împlinescă Scripturile*. Apoi, atingându-Se de urechea aceluia, l-a vindecat.

Iar celor ce L-au prins, pe întuneric, Iisus le-a spus că au ieșit cu săbii și cu ciomege să Îl prindă, ca pe un tâlhar. Câtă vreme El stătuse în fiecare zi în templu și îi învățase nu îndrăzniseră să-L prindă. Dar aceasta, fiindcă le era frică de popor.

Atunci toți ucenicii, lăsându-L, au fugit. Doar Petru și Ioan L-au urmat de departe până în curtea arhierelui.

* Scripturile înseamnă aici Vechiul Testament.

*Evangelia după
Matei 26, 47-58;
Luca 22, 51; Ioan 18,
15-16*

LEPĂDAREA LUI PETRU

Arhiereii, bătrânii și tot sinedriul căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Iisus, ca să-L omoare. Iisus a fost adus în casa arhiereului Caiafa. Petru ședea împreună cu cei ce se încălzeau la focul din mijlocul curții.

O slujnică, văzându-l, i-a zis că și el fusese cu Iisus.

Dar Petru s-a lepădat, zicând că nu-L cunoaște pe Iisus.

După puțin timp, altcineva i-a zis că îl recunoaște ca fiind unul dintre cei care se aflau în preajma lui Iisus.

Și Petru a negat din nou.

După un ceas, un altul i-a zis lui Petru că și el era cu Iisus, pentru că este galileean, iar Petru a negat iar, pentru a treia oară.

Și îndată a cântat cocoșul. Atunci Petru și-a adus aminte de cuvintele pe care i le spusese Iisus: *Mai înainte de a cânta cocoșul astăzi, tu te vei lepăda de Mine de trei ori.*

Și ieșind afară, Petru a plâns cu amar.

*Evanghelia după
Luca 22, 54-62*

IISUS ÎNAINTEA LUI PILAT

Cei care L-au prins pe Iisus, după ce L-au judecat în sinedriu, L-au dus înaintea dregătorului roman Pilat. Aici L-au învinuit că este un răzvrătit al poporului, însă Pilat, cercetându-L în fața lor, nu l-a găsit nicio vină din cele aduse împotriva Lui. Aflând că este din Galileea, el L-a trimis la Irod ca să fie judecat. Regele Irod s-a bucurat mult să-L cunoască pe Iisus, fiindcă spera să-L vadă făcând vreo minune. Și L-a întrebat multe, dar Iisus nu a răspuns nimic. Atunci, Irod împreună cu ostașii săi L-au batjocorit și L-au luat în râs, îmbrăcându-L cu o haină strălucitoare. În cele din urmă, L-au trimis înapoi la Pilat. În vremea aceea se obișnuia ca la Paștile iudaiice să fie eliberat un înțemnițat. Pilat i-a întrebat deci pe cine vor să îl elibereze: pe Iisus sau pe Baraba? Baraba fusese închis pentru răscoală și omor. Mulțimile au cerut ca Baraba să fie eliberat, iar Iisus să fie răstignit.

Pilat, văzând că se face tulburare, a luat apă și și-a spălat mâinile înaintea mulțimii, în semn că nu se face vinovat de uciderea lui Iisus. Apoi l-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus L-a dat ostașilor ca să fie răstignit pe cruce.

*Evanghelia după
Luca 23, 1-25;
Matei 27*

RĂSTIGNIREA LUI HRISTOS, ÎMPĂRATUL SLAVEI

Și ei L-au luat pe Iisus și L-au dus să fie răstignit. Și, ducându-și crucea, a ajuns la locul numit Golgota.

Acolo L-au răstignit între doi tâlhari. Pilat a pus o tăbliță pe cruce, deasupra lui Iisus, pe care scria în evreiește, latinește și grecește: *Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor*.

După ce L-au răstignit, cei patru ostași au luat hainele Lui și le-au împărțit între ei, iar pentru cămașă au tras sorți, deoarece era țesută în întregime, fără cusătură. Trecătorii îl huleau pe Domnul Iisus, zicând: *Tu, Cel ce dăruiești templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!*

La fel și arhierii, cărturarii și bătrânii poporului îl batjocoreau zicând: *Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El.*

Iisus, însă, Se ruga: *Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!*

Lângă cruce stăteau Mama lui Iisus și ucenicul Ioan, pe care îl iubea Iisus. Privind la Ioan, Iisus i-a spus *Maimei Sale: Femeie, iată fiul tău!*

Iar ucenicului i-a zis: *Iată Mama ta!*

Din acel moment, ucenicul a luat-o pe Maica Domnului Iisus la el.

Evangelia după
Matei 27, 40-42;
Luca 23, 34;
Ioan 19, 17-27

MĂRTURISIREA SUTAȘULUI

La ceasul al șaselea s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea.

Iar în ceasul al nouălea, Iisus a strigat cu glas mare: *Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*

Ultimele cuvinte, înainte de moartea Sa, au fost: *Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu.*

Atunci soarele s-a întunecat, catapeteasma templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, iar pietrele s-au despicat.

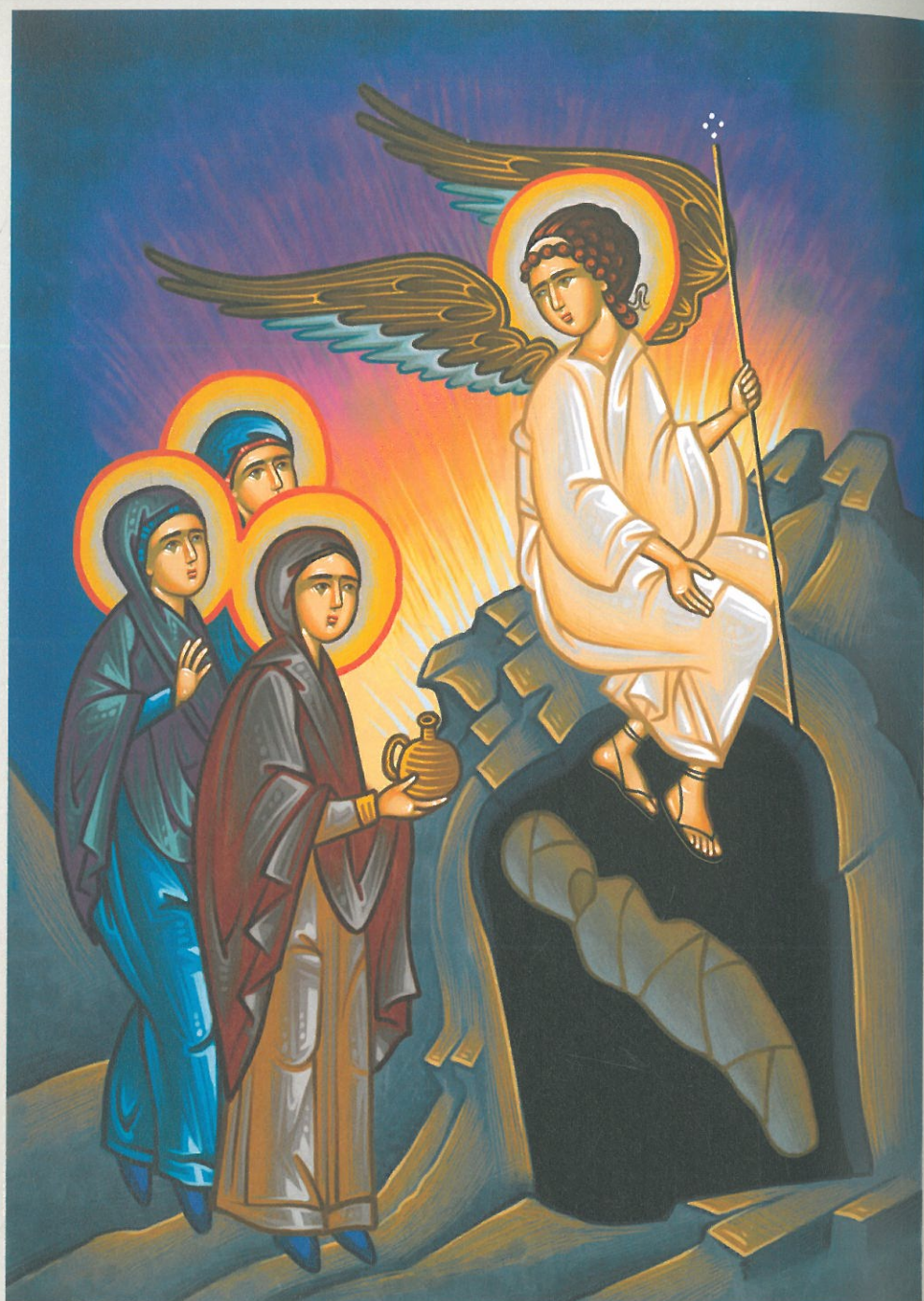
Văzând cele întâmplare, sutașul roman a slăvit pe Dumnezeu, zicând: *Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu era Acesta!*

Și toate mulțimile care erau acolo, văzând cele întâmplare, se întorceau bătându-și pieptul.

*Evangelia după
Matei 27, 46-54;
Luca 23, 44-56*

FEMEILE MIRONOSIȚE LA MORMÂNTUL DOMNULUI

Iosif din Arimateea, care era sfetnic, un om bun și drept, a mers la Pilat și a cerut voie să dea jos trupul lui Iisus de pe cruce. Deci, coborându-L, L-a înfășurat în giulgiu de in și L-a pus într-un mormânt săpat în piatră, în care nimeni, niciodată, nu mai fusese pus și a prăvălit o piatră mare la ușa mormântului. Femeile care veniseră cu Domnul și cu cei doisprezece ucenici din Galileea erau și ele de față. Apoi, întorcându-se, ele au pregătit miresme și miruri, iar după trei zile, în prima zi de după sâmbătă (Duminică), au venit la mormânt și au găsit piatra răsturnată, dar n-au găsit trupul lui Iisus. Înaintea lor au stat atunci doi bărbați în veșminte strălucitoare, care le-au zis: *De ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învieze.*

Întorcându-se de la mormânt cu bucurie mare, ele au vestit toate acestea celor unsprezece ucenici și tuturor celorlalți care iubeau pe Domnul.

*Evangelia după
Matei 27, 59-60;
Luca 23, 50-56;
24, 1-9*

ARĂTAREA DOMNULUI IISUS HRISTOS CĂTRE LUCA ȘI CLEOPA

În aceeași zi, doi ucenici ai lui Iisus, Luca și Cleopa, mergeau către Emaus, un sat de lângă Ierusalim. Iisus, apropiindu-Se, a mers împreună cu ei, dar ochii lor nu-L puteau recunoaște. Iisus i-a întrebat: *Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru?*

Cleopa s-a mirat că El singur nu știa ce se întâmplase în zilele acelea în Ierusalim. Apoi, Luca și Cleopa l-au spus despre Iisus Nazarineanul, *Care era proroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor*, pe Care arhieriei și mai-marii poporului L-au osândit la moarte și L-au răstignit. Ei l-au mai spus că femeile mironosițe s-au dus devreme la mormânt și au văzut acolo îngeri, care le-au zis că Iisus Domnul este viu. De asemenea, l-au spus că unii dintre ucenici au fost la mormânt, dar pe El nu l-au găsit.

Iisus le-a arătat atunci celor doi ucenici că Răstignirea și Învierea s-au împlinit potrivit planului dumnezeiesc.

Uimiți de cele auzite, cei doi l-au rugat să rămână cu ei în Emaus, că se înserase. Când a stat împreună cu ei la masă, luând Domnul pâinea a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. Atunci l-au recunoscut cei doi ucenici, dar El s-a făcut nevăzut de ei.

Chiar în acel ceas ei s-au întors la Ierusalim, istorisind celor unsprezece ucenici cele petrecute pe cale, spre Emaus, și cum Iisus a fost recunoscut de ei la frângerea pâinii.

*Evangelia după
Luca 24, 13-35*

ÎNDOIALA LUI TOMA

În seara zilei dintâi a săptămânii, a venit Iisus și a stat în mijlocul ucenicilor și le-a zis: *Pace vouă!*

Arătându-le lor mâinile și coasta Sa, ucenicii au crezut și s-au bucurat, dar Toma nu era cu ei. Când ucenicii i-au povestit că îl văzuseră pe Domnul, Toma a spus că nu va crede până ce nu va pipăi rănila Lui cu mâinile sale.

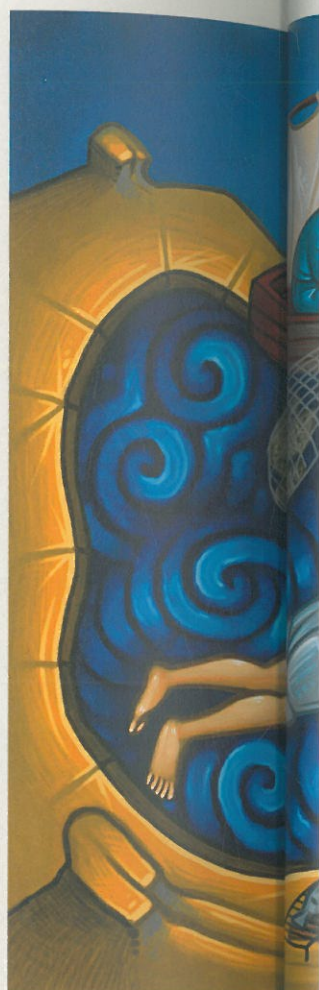
Arătându-Se din nou după opt zile, Iisus i-a spus lui Toma: *Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.*

Atunci Toma a răspuns: *Domnul meu și Dumnezeuul meu!*, dar Iisus i-a zis: *Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!*

ARĂTAREA DOMNULUI LA MAREA TIBERIADEI

După un timp, câțiva dintre ucenici (Simon-Petru și Toma, Natanael, Iacov și Ioan și alți doi dintre ucenicii Domnului Iisus) au mers la Marea Tiberiadei și s-au urcat în corabie pentru a pescui. Dar, în noaptea aceea, n-au prins nimic. Dimineața, pe țărm era Iisus, dar ucenicii nu l-au recunoscut. El i-a îndemnat să arunce mreaja în partea dreaptă a corăbiei. Astfel, au prins așa de mulți pești, încât nu mai puteau trage mreaja de mulțimea lor. Atunci și-au dat seama că Acela era Domnul. Când au ajuns la țărm, au văzut pește pus pe jar și pâine, iar Domnul i-a chemat să prânzească. El însuși le-a dat pâinea și peștele.

Aceasta era a treia oară când Iisus Se arăta ucenicilor Săi după învierea Sa din morți.

*Evanghelia după
Ioan 21, 1-14*

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

După învierea Sa, timp de patruzeci de zile Domnul Iisus S-a arătat ucenicilor Săi, vorbindu-le despre Împărăția lui Dumnezeu.

În a patruzecia zi, i-a adunat pe ucenici la Muntele Măslinilor. Le-a poruncit atunci să nu se depărteze de Ierusalim, așteptând împlinirea făgăduinței Tatălui, pe care o auziseră de la El: *că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile... Veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului.*

După aceste cuvinte, pe când ei priveau, S-a înălțat, și un nor L-a luat de la ochii lor.

Pe când Iisus Domnul Se înălța la cer, doi bărbați îmbrăcați în haine albe au stat lângă ucenici. Ei le-au spus: *Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus, Care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut mergând la cer.*

POGORÂREA SFÂNTULUI DUH

În ziua Cincizecimii*, după învierea Domnului, toți Apostolii erau adunați împreună într-o casă din Ierusalim. Dintr-o dată s-a auzit un vuiet ca suflarea unui vânt puternic, care a umplut toată casa, și limbi ca de foc li s-au arătat Apostolilor și au stat deasupra fiecăruia dintre ei. Duhul Sfânt Se pogorâse asupra lor, așa cum le promisese Iisus, și ei au început să vorbească în alte limbi, pe care până atunci nu le cunoscuseră. În acele zile, Ierusalimul era plin de pelerini evrei care veniseră în oraș, din ținuturile în care locuiau, cu ocazia sărbătorii Cincizecimii. Ei veniseră din Mesopotamia, din Egipt, din Libia, din Persia, din Creta, din Arabia, din Frigia, din Pamfilia, din Capadocia, din Pont și din Asia.

Spre surprinderea lor, toți aceștia i-au auzit pe cei doisprezece Apostoli vorbindu-le despre Iisus și despre minunile săvârșite de El. Ei erau uimiți, pentru că îi auzeau pe Apostoli vorbindu-le în propriile lor limbi. Alții însă îi batjocoreau pe Apostoli, spunând că sunt beți. Atunci, Petru s-a ridicat și le-a vorbit: *Pe Iisus Nazarineanul, bărbat adevărat între voi de Dumnezeu prin puteri, prin minuni și prin semne pe care le-a făcut prin El Dumnezeu în mijlocul vostru ... voi L-ați luat și, pironindu-L prin mâinile celor fără de lege, L-ați omorât... dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegând durerile morții, întrucât nu era cu puțință ca El să fie ținut de ea. Ei, auzind acestea, au fost pătrunși la inimă și l-au întrebat pe Petru ce să facă. Petru le-a zis: Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în Numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt. Mulți au crezut și aproape trei mii de oameni s-au botezat în ziua aceea, devenind creștini.*

* Împlinirea perioadei de cincizeci de zile de la Paști; sărbătoare ebraică prin care era celebrat legământul dintre Dumnezeu și Israel.

Faptele Apostolilor
2, 1-47

SLUJIREA APOSTOLILOR. PETRU ÎN TEMNIȚĂ

Prin mâinile Apostolilor se făceau semne și minuni multe în tot poporul. Oamenii din cetățile dimprejurul Ierusalimului aduceau bolnavi și persoane bătute de duhuri necurate și toți erau vindecați de Apostoli. Văzând minunile, mulți cereau să fie botezați și deveneau creștini. Conducătorii templului însă erau cuprinși de invidie față de ucenicii Domnului Iisus, pentru că aceștia făceau minuni mari și spuneau tuturor că Iisus înviase. De aceea, ei au pus mâna pe Apostoli și i-au aruncat în temniță. Dar în timpul nopții, un înger al Domnului le-a deschis Apostolilor ușile închisorii și le-a zis să meargă în templu și să vestească poporului viața cea nouă, de sub har, adusă oamenilor prin învierea lui Iisus. Ei au intrat de dimineață în templu și îi învățau pe toți cei strânși acolo. Aflând despre aceasta, căpetenia pazei templului i-a adus în fața sinedriului. Petru și ceilalți Apostoli au zis: *Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni. Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Iisus, pe Care voi L-ați omorât spânzurându-L pe lemn. Pe Acesta, Dumnezeu, prin dreapta Sa, L-a înălțat Stăpânitor și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăință și iertarea păcatelor.*

Cei din sinedriu, auzind acestea, s-au mâniat foarte tare și s-au sfătuit cum să-i omoare. Până la urmă, au hotărât ca Apostolii să fie doar bătuți; dându-le apoi drumul, le-au poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus. Apostolii au plecat din fața sinedriului, bucurându-se că s-au învrednicit să sufere nedreptate pentru numele Domnului Iisus.

ȘTEFAN*, ÎNTÂIUL MUCENIC

Oamenii se adunau din ce în ce mai mulți ca să-i asculte pe Apostoli, care propovăduiau pe Iisus. Printre acești oameni erau mulți bolnavi, pe care Apostolii îi vindecau. Mulți văzând minunile săvârșite de Apostoli cereau să fie botezați și deveneau astfel creștini. Numărul creștinilor crescând din ce în ce mai mult, Apostolii au ales șapte bărbați cu nume bun, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, care să-i ajute la slujirea în comunitatea creștină din Ierusalim. Unul dintre acești bărbați a fost Ștefan, un om plin de har și de putere, care făcea multe minuni în popor. Dușmanii lui au pus niște martori mincinoși care să-l acuze pe Ștefan că vorbește împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu.

Ștefan a fost adus în fața sinedriului, fiind învinuit că propovăduiește pe Iisus. În cuvântarea sa, Ștefan le-a amintit judecătorilor săi din sinedriu istoria poporului Israel, vorbind despre Avraam, Iacov și Iosif, despre Moise și despre poruncile lui Dumnezeu. El a continuat, spunând: *(Părinții voștri) ... au ucis pe cei ce au vestit mai dinainte sosirea Celui Drept, ai Căruia vânzători și ucigași v-ați făcut voi acum...!* Această cuvântare i-a înfuriat la culme pe cei din sinedriu. Scrâșnind din dinți împotriva lui, ei s-au năpustit asupra sa și, scoțându-l afară din cetate, l-au lovit cu pietre pentru a-l omorî. Iar el se ruga și zicea: *Doamne Iisuse, primește duhul meu!* Apoi, îngenunchind a strigat puternic: *Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!* Spunând aceste cuvinte, Ștefan a murit.

* Sfântul Arhidiacon
Ștefan este primul
martir creștin.

Faptele Apostolilor
6, 1 – 7, 60

CHEMAREA LUI SAUL

Cei care au aruncat cu pietre asupra lui Ștefan își lăsa-
seră hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Deși
Saul nu a aruncat cu pietre în Ștefan, el a aprobat uci-
derea lui. Saul, ca și ceilalți farisei, era împotriva răs-
pândirii învățaturii lui Iisus.

După moartea lui Ștefan a început o prigoană înver-
șunată împotriva creștinilor. Saul a aruncat mulți creștini
în închisoare. El era un fariseu învățat, din Tars, și studia-
se cu cei mai învățați profesori din Ierusalim. Odată, el a
plecat împreună cu niște însoțitori către Damasc ca să
aresteze pe creștinii de acolo. Pe drumul spre Damasc, o
lumină din cer, ca de fulger, l-a învăluit deodată. Saul a că-
zut la pământ și a auzit un glas zicându-i: *Saule, Saule, de
ce Mă prigonești?* Iar el a zis: *Cine ești, Doamne?* Și Domnul
a zis: *Eu sunt Iisus, pe Care tu Îl prigonești.* Saul, tremurând
și fiind înspăimântat, a zis: *Doamne, ce voiești să faci?* Iar
Domnul i-a zis: *Ridică-te, intră în cetate și ți se va spune ce
trebuie să faci.* Saul s-a ridicat de la pământ și, deși avea
ochii deschiși, nu vedea nimic. Cei care erau cu el l-au luat
de mână și l-au dus în Damasc. Timp de trei zile Saul nu a
văzut nimic, și nici nu a mâncat și nu a băut nimic. În Da-
masc trăia un creștin, pe nume Anania, pe care Domnul
l-a trimis la Saul pentru ca, punându-și mâinile peste el, să-
și recapete vederea. Dar Anania știa că Saul făcuse lucruri
înfricoșătoare împotriva creștinilor din Ierusalim și că ve-
nise în Damasc ca să-i aresteze și pe cei credincioși de aici.
Domnul Iisus însă l-a liniștit spunându-i că El l-a ales pe
Saul să ducă învățătura creștină la toate popoarele lumii.

Atunci Anania a mers în casa unde se găsea Saul, a
pus mâinile peste el și i-a zis: *Domnul Iisus, Cel ce ți S-a
arătat pe calea pe care tu veneai, m-a trimis ca să vezi
iarăși și să te umpli de Duh Sfânt.* Îndată au căzut de pe
ochii lui Saul ca niște solzi și el a văzut iarăși. Apoi a fost
botezat, și Saul va deveni curând Apostolul Pavel.

Faptele Apostolilor
8, 1-3; 9, 1-18; 13, 9;
22, 4-21; 26, 9-18

FILIP ȘI EUNUCUL ETIOPIAN

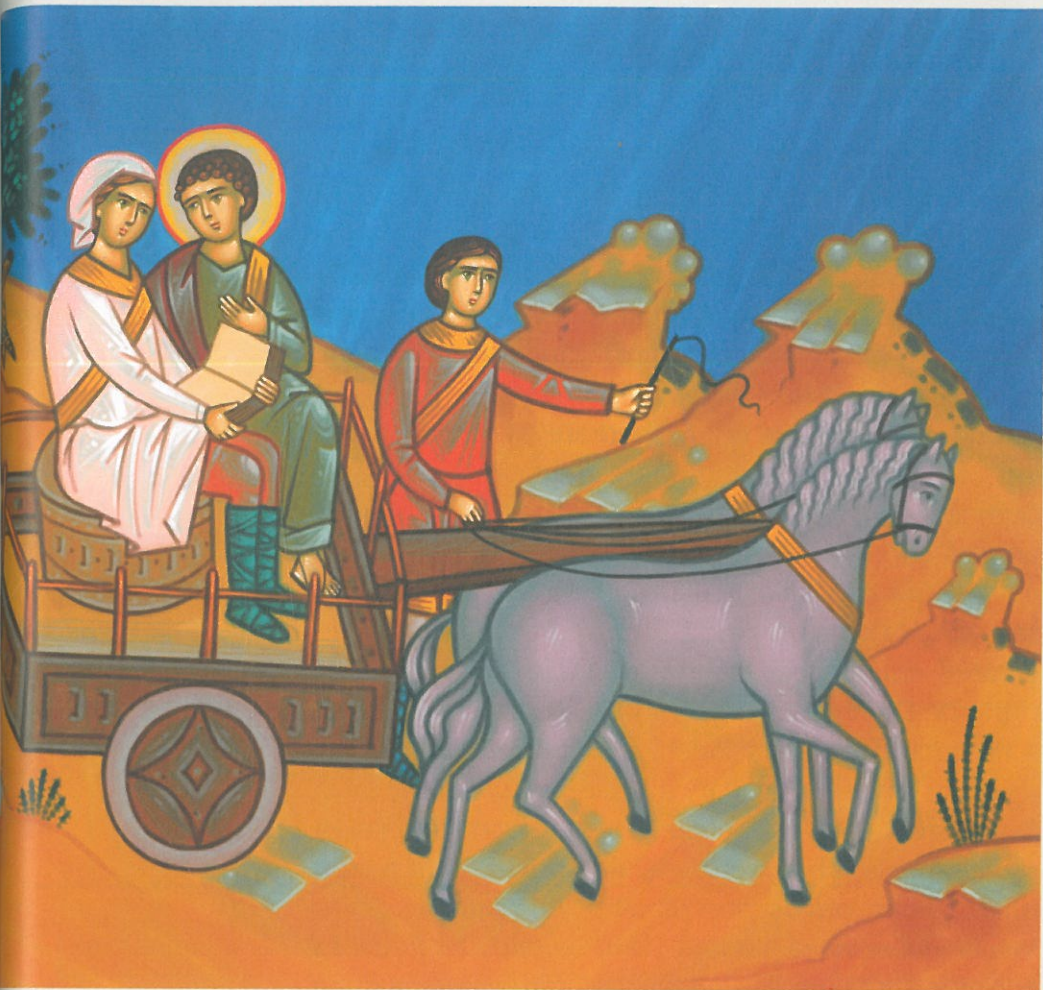
Stârnindu-se în acele zile mare prigoană împotriva creștinilor din Biserica din Ierusalim, toți aceștia, în afară de Apostoli, s-au împrăștiat prin ținuturile Iudeii și ale Samariei. Printre aceștia era și Filip, unul dintre cei șapte bărbați, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, aleși pentru a sluji comunitatea creștină din Ierusalim. Acesta a mers într-o cetate a Samariei, unde a început să propovăduiască pe Hristos Domnul. Într-o zi, un înger al Domnului i-a spus să se ridice și să meargă spre sud, pe drumul spre cetatea Gaza. Pe acest drum Filip a văzut o trăsurică în care se afla un mare dregător al reginei Etiopiei. Apropiindu-se de trăsurică, Filip l-a auzit pe etiopian citind cu voce tare din cartea prorocului Isaia: *Ca un miel care se aduce spre junghiere și ca o oaie fără de glas înaintea celui ce-o tunde, așa nu și-a deschis gura Sa.* Filip, care cunoștea bine cuvintele prorocului, l-a întrebat pe etiopian: *Înțelegi oare ce citești?* Iar el a zis: *Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?* și l-a rugat pe Filip să se urce în trăsurică alături de el.

Pasajul pe care etiopianul îl citise era unul pe care Iisus îl explicase adesea ucenicilor Săi. În el se vorbea despre smerenia și moartea Mântuitorului Iisus Hristos. Filip i-a explicat cuvintele prorocului Isaia și i-a vorbit despre Iisus și învierea Sa. Etiopianul l-a ascultat pe Filip și, pe când mergeau pe drum, au ajuns la o apă și el a zis: *Iată apă! Ce mă împiedică să fiu botezat?* Filip a zis: *Dacă crezi din toată inima, este cu putință.* Și el, răspunzând, a zis: *Cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu!*

Etiopianul a poruncit să se oprească trăsurica și a coborât în apă împreună cu Filip, care l-a botezat. Când au ieșit din apă, Duhul Domnului l-a răpit pe Filip și etiopianul nu l-a mai văzut. Apoi, el și-a continuat călătoria plin de bucurie.

Faptele Apostolilor
8, 26-40

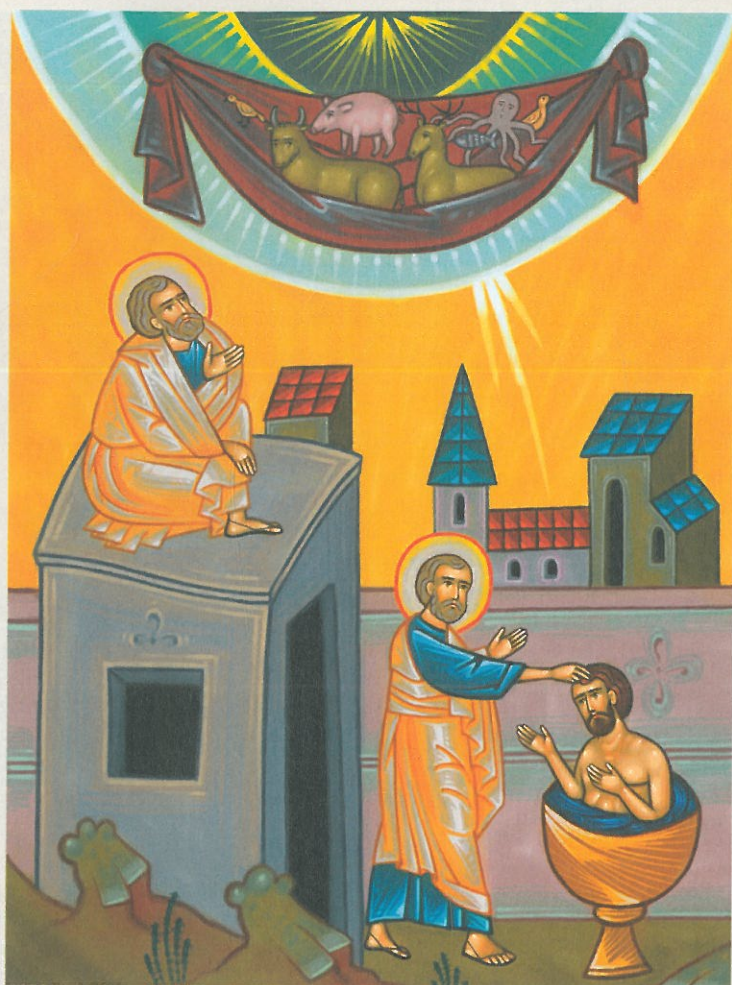
VEDENIA LUI PETRU. CHEMAREA LUI CORNELIU

Apostolii au propovăduit nu numai în Ierusalim, ci și prin alte cetăți ale Iudeii. Într-o zi, Petru se afla în lope, în casa tăbăcarului Simon. Pe la ceasul al șaselea, s-a suit pe acoperișul casei ca să se roage și, căzând în extaz, a văzut cerul deschis și coborându-se ceva, ca o față mare de pânză legată în patru colțuri, lăsându-se pe pământ. În ea se aflau tot felul de animale, de târătoare și de păsări. Multe dintre ele erau „necurate”, carnea lor nefiind permisă ca hrană pentru evrei, deoarece Legea lui Dumnezeu interzicea acest lucru. Atunci Petru a auzit un glas care i-a zis să taie din cele aflate în acea față mare de pânză și să mănânce. Petru a răspuns că nu putea face așa ceva pentru că acelea erau viețuitoare „necurate”. Atunci s-a auzit iarăși glasul, zicând că cele curățite de Dumnezeu nu mai sunt necurate. Acest lucru s-a repetat de trei ori și îndată acel ceva s-a ridicat la cer.

Petru a înțeles așadar că acela era un mesaj de la Dumnezeu. Chiar atunci au bătut la poarta lui Simon tăbăcarul niște bărbați trimiși de Corneliu sutașul, un ofițer roman, om drept și temător de Dumnezeu, care locuia în Cezareea. Duhul Sfânt i-a spus lui Petru să coboare și să-i urmeze pe bărbații care veniseră după el. Când Petru a ajuns în Cezareea și l-a văzut pe Corneliu, a înțeles ce a vrut Dumnezeu să-i transmită prin acea vedenie: învățătura mântuitoare a Domnului Iisus Hristos era nu numai pentru evrei, ci pentru toți oamenii. Cu patru zile înainte de sosirea lui Petru în casa sa, Corneliu văzuse în vedenie un înger al lui Dumnezeu intrând la el și spunându-i că Dumnezeu a ascultat rugăciunile lui și a primit pomenirea faptelor sale bune. Și să trimită după Petru, la lope, care îi va spune lui toate cele poruncite de Domnul.

Faptele Apostolilor
10, 1-48

Petru le-a vorbit lui Corneliu și familiei sale, ca și prietenilor apropiați invitați de ofițerul roman în casa sa atunci, despre viața, propovăduirea, răstignirea și învierea Domnului Iisus. Și le-a zis lor Petru: *Tot cel ce crede în El (în Iisus) va primi iertarea păcatelor, prin numele Lui.* În timp ce le vorbea, Duhul Sfânt S-a pogorât peste toți cei care ascultau cuvântul său. Atunci Petru a poruncit să fie botezați Corneliu și familia sa, dimpreună cu toți ceilalți care primiseră acolo Duhul Sfânt.

PROPOVĂDUIREA LUI PAVEL LA NEAMURI

În vremea aceea, deveneau creștini mulți dintre iudei și dintre păgâni și era deci nevoie de un număr tot mai mare de învățători ai credinței în Mântuitorul Iisus Hristos. Barnaba, un iudeu încreștinat din Cipru, și Pavel fuseseră aleși de Duhul Sfânt spre a vesti cuvântul lui Dumnezeu. Amândoi mergeau prin cetăți propovăduind cu putere învățătura Domnului.

Mulți dintre iudei și dintre cei de alte neamuri au crezut în Iisus Domnul. Dar erau și unii care se împotriveau noii credințe. Astfel, după ce au fost alungați din Antiohia Pisidiei prin uneltirile iudeilor din acea cetate, ei au venit la Iconiu. Aici, intrând, după obicei, întâi în sinagoga iudeilor, au vestit pe Domnul și Evanghelia Sa și o mare mulțime de iudei și de elini, adică de păgâni, au crezut în urma propovăduirii lor. Aici a făcut Dumnezeu multe semne și minuni prin mâinile celor doi propovăduitori ai Săi. Dar iudeii care n-au crezut i-au întărâtat pe păgâni împotriva lui Pavel și a lui Barnaba.

Înțelegând că păgânii și iudeii, împreună cu căpeteniile lor, încearcă să-i ucidă cu pietre, Pavel și Barnaba au fugit la Listra, în Licaonia. Acolo au continuat să propovăduiască Evanghelia, săvârșind și lucrări minunate.

Astfel, în Listra, Pavel a vindecat un slăbănog, care nu mersese niciodată pe picioarele sale. Mulțimile, văzând minunea, au crezut că Pavel și Barnaba sunt zei coborâți pe pământ și voiau să le aducă jertfe.

Dar Apostolii, auzind aceasta, au sărit în mijlocul mulțimii, zicând: *Bărbaților, de ce faceți acestea? Doar și noi suntem oameni, asemenea pătimitori ca voi, binevestind să vă întoarceți de la aceste deșertăciuni către Dumnezeu Cel-Viu. Și zicând acestea, abia au liniștit mulțimile ca să nu le aducă jertfă.*

Faptele Apostolilor
14, 1-27

Dar de la Antiohia Pisidiei și de la Iconiu au venit atunci niște iudei potrivnici lui Pavel și lui Barnaba, care au atras mulțimile de partea lor și l-au bătut pe Pavel cu pietre. Crezând că Apostolul a murit, ei l-au târât afară din cetate.

Ocrotit fiind de Dumnezeu, Pavel a rămas în viață și, ridicându-se

de acolo, a plecat împreună cu Barnaba către Derbe. Aici au propovăduit pe Hristos și au încreștinat iudei și păgâni, făcând mulți ucenici. Apoi, s-au întors la Antiohia Siriei, istorisindu-le creștinilor din acest oraș câte a făcut Dumnezeu cu ei și cum a deschis și păgânilor ușa credinței.

PAVEL LA IERUSALIM

După multe luni de călătorie prin cetățile Imperiului Roman, Pavel s-a întors la Ierusalim. El a relatat Apostolilor cum a propovăduit pe Hristos Domnul între neamuri. Auzind ei cele spuse de Pavel, îl slăveau pe Dumnezeu pentru minunile Sale.

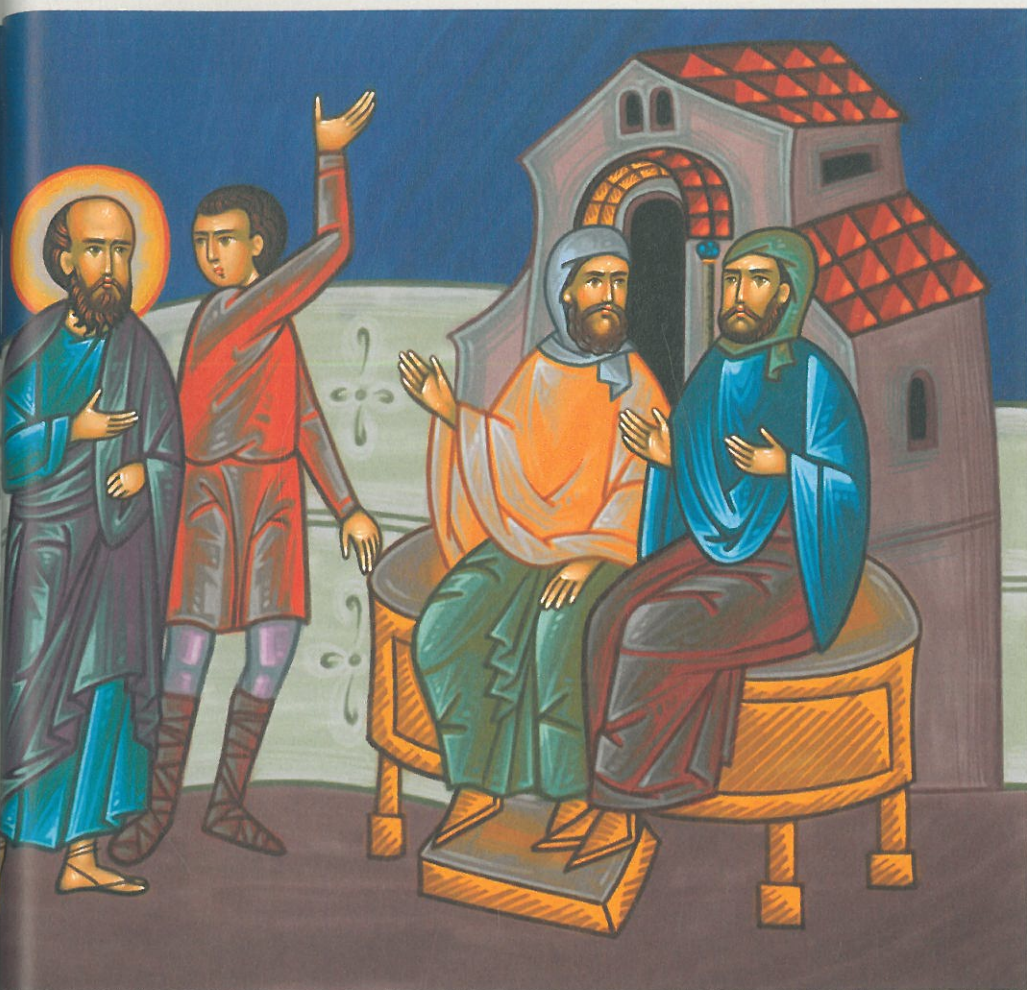
Când Pavel a intrat în templu, niște iudei din Asia au întărit toată mulțimea împotriva lui, zicând că Pavel învață pe toți împotriva poporului, a Legii și a templului. Atunci mulțimea l-a prins pe Pavel și l-a scos afară din templu ca să-l omoare. Vestea aceasta a ajuns și la comandantul ostașilor romani aflați în Ierusalim. Acesta a venit cu ostași și l-a scos pe Pavel din mâinile mulțimii, ca să afle cine era și ce făcuse. Dar Pavel, cerând voie comandantului, a vorbit în fața mulțimii, care mersese după el, despre convertirea sa la credința în Domnul Iisus. Mulțimea s-a înfuriat și mai tare și comandantul l-a luat pe Pavel și l-a dus în fortăreață ca să nu fie omorât de iudei.

A doua zi, vrând comandantul roman să afle de ce era Pavel învinuit cu atâta înverșunare de iudei, l-a adus pe acesta în fața arhiereilor și a sinedriului. Pavel însă nu a fost lăsat să vorbească prea mult, arhiereul Anania poruncind să fie bătut peste gură. În cele din urmă, din cauza tulburării produse, comandantul a poruncit ca Apostolul să fie dus înapoi în fortăreață.

În tot acest timp, patruzeci de iudei s-au legat cu jurământ între ei să nu mănânce și să nu bea până nu-l vor ucide pe Pavel. Aceștia au cerut arhiereilor să-l aducă din nou pe Pavel în fața sinedriului, pentru ca ei să-l poată ucide. Planul lor a fost însă dezvăluit comandantului de către fiul surorii lui Pavel, care auzise această uneltire. Drept urmare, comandantul a hotărât să-l trimită pe Pavel la procuratorul roman din

*Faptele Apostolilor
21, 17 – 23, 33*

Cezareea, deoarece Apostolul era cetățean roman și trebuia judecat după legile romane. În toiul nopții, două sute de ostași, șaptezeci de călăreți și două sute de sulițași l-au însoțit pe Pavel în siguranță până la Cezareea, unde urma să fie judecat.

PAVEL LA CEZAREEA

La Cezareea, Pavel a fost adus înaintea procuratorului Felix, în prezența arhiereului Anania și a bătrânilor, care-l acuzau de răzvrătiri printre toți iudeii din lume și de pângărirea templului. Felix i-a cerut lui Pavel să răspundă acestor învinuiri. Aflând că este vorba de pricini legate de învățătura creștină, Felix a amânat procesul.

După doi ani a fost numit în locul lui Felix un alt procurator, Festus. Acuzat iarăși de iudei de aceleași lucruri, Pavel s-a apărat și în fața procuratorului Festus, dar, pentru a nu fi trimis la Ierusalim, din nou între iudei, a cerut să fie judecat la Roma de către împărat.

Festus a fost vizitat în zilele acelea de regele Agripa și de sora sa, Berenice, cărora le-a spus despre Pavel și despre învățătura lui cu privire la Iisus, Cel omorât de iudei, despre Care Pavel spunea că este viu.

Dorind ei să-l vadă pe Pavel, acesta le-a vorbit despre minunea petrecută cu el pe drumul Damascului. Astfel, el le-a istorisit cum i s-a descoperit acolo Iisus Domnul în chip neașteptat și cum l-a ales și l-a rânduit slujitor, trimițându-l la neamuri și spunându-i: *Să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de la stăpânirea lui Satana la Dumnezeu, ca să ia iertarea păcatelor și parte cu cei ce s-au sfințit prin credința în Mine.* Ascultându-l pe Pavel, regele Agripa și însoțitorii săi au spus că Pavel era nevinovat. Regele i-a spus lui Festus că Pavel putea fi eliberat dacă nu ar fi cerut să fie judecat de către împărat.

Faptele Apostolilor
23, 31 – 26, 32

CĂLĂTORIA ȘI SOSIREA LUI PAVEL LA ROMA

Pavel și alți prizonieri au fost imbarcați pe o corabie care pleca din Cezareea, fiind păziți de un centurion roman pe nume Iuliu. În portul din Mira Liciei s-au suit toți într-o altă corabie, care plutea spre Italia. În apropierea insulei Creta, corabia a fost prinsă de o furtună, iar călătoria a devenit primejdioasă. Furtuna a durat două săptămâni și în tot acest timp corabia a plutit în derivă. Într-o noapte, marinarii au simțit că se apropiau de pământ. Temându-se să nu se lovească de stânci, ei au aruncat ancorele. Pavel le-a spus că Dumnezeu îi va salva pe toți, deși corabia va fi distrusă. Și, într-adevăr, corabia a eșuat pe un banc de nisip. Toți au ajuns nevătămați la mal și au aflat că erau pe insula Malta. Au rămas acolo trei luni, până în primăvara următoare.

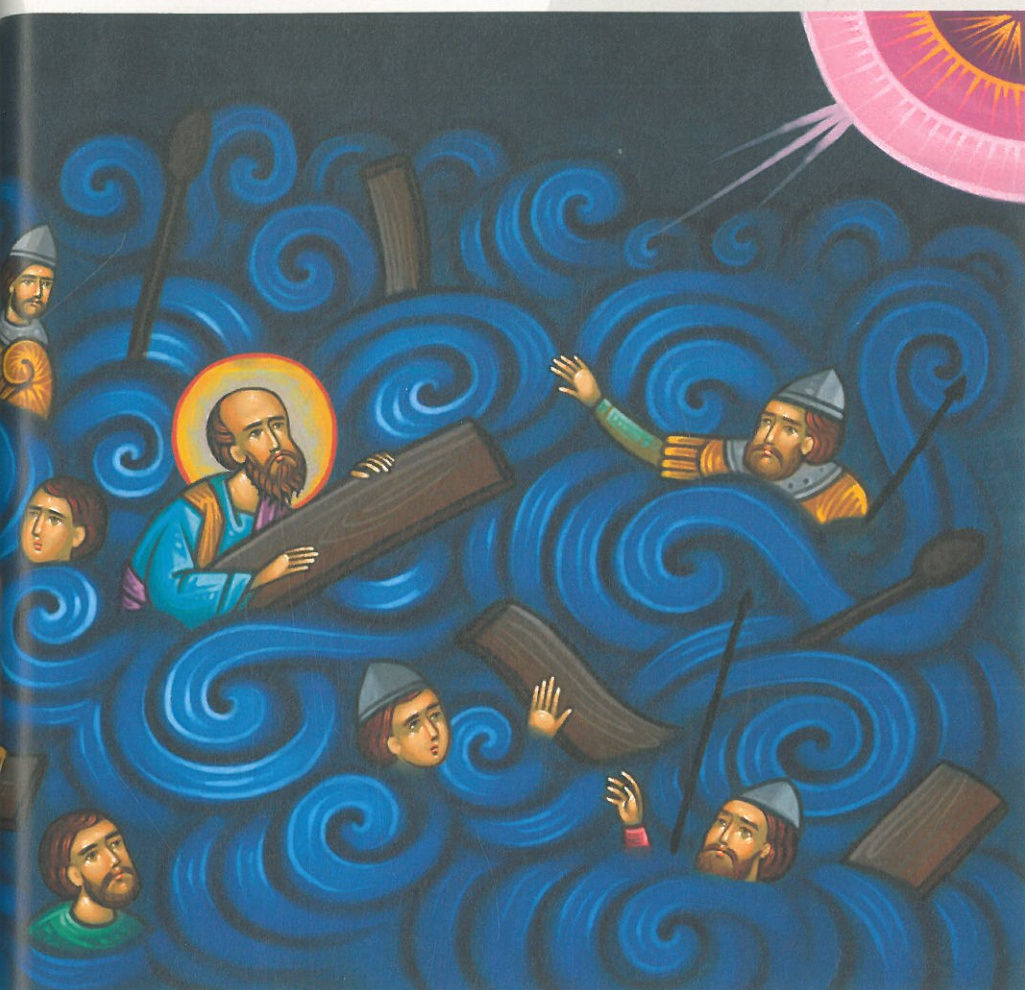
Pavel a făcut aici minuni și a vindecat bolnavi. În cele din urmă, imbarcându-se cu toții pe o altă corabie, Pavel a ajuns la Roma.

Creștinii de aici l-au întâmpinat cu mare bucurie. În următorii doi ani, timp în care Pavel aștepta să fie judecat de împăratul roman, el i-a primit pe toți cei ce voiau să-l vadă, *propovăduind Împărăția lui Dumnezeu și învățând cele despre Domnul Iisus Hristos cu toată îndrăzneala.*

Vestea cea bună a venirii lui Dumnezeu în lume, prin întruparea Fiului Său Cel Unul-Născut, din milostiva Lui iubire de oameni, pentru a-i răscumpăra pe aceștia din robia păcatului și a morții intrate prin păcat în lume, s-a răspândit cu repeziciune. Propovăduirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu a pornit așadar de la Ierusalim, ajungând până la Antiohia, în Siria, în cetățile Asiei, apoi în Grecia și la Roma. În întregul Imperiu Roman creștinii împărtășeau învățătura creștină cu cei

Faptele Apostolilor
27; 28

aproiați lor. Asemenea lui Pavel, aceștia erau oricând gata să sufere și să moară pentru credința lor în Hristos Domnul.

VEDENIA APOSTOLULUI IOAN – APOCALIPSA

Apocalipsa lui Ioan cuprinde taine adânci, iar profețiile despre evenimentele ultimelor zile ale omenirii sunt descrise în mod simbolic.

Ioan a fost unul dintre cei doisprezece Apostoli ai lui Iisus. Se crede că el era cel mai tânăr dintre ei. Conform tradiției creștine, toți Apostolii, afară de Ioan, au sfârșit ca mucenici. Dar și Ioan a suferit pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturisirea Domnului Iisus Hristos. Pe când era exilat în insula Patmos, într-o zi de duminică, fiind în extaz, a auzit în urma lui un glas puternic. Întorcându-se, a văzut șapte sfeșnice de aur, iar în mijlocul lor pe Cineva asemenea Fiului Omului.

Când L-a văzut, Ioan, de teamă, a căzut la picioarele Lui, dar Iisus Domnul Și-a pus mâna dreaptă peste el zicând: *Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și Cel ce sunt viu. Am fost mort, și, iată, sunt viu în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului. Scrie deci cele ce ai văzut și cele ce sunt și cele ce au să fie după acestea.*

Iisus S-a adresat fiecăreia dintre cele șapte Biserici din Asia Mică, din acea vreme. El a mustrat greșelile și slăbiciunile unora dintre aceste șapte Biserici și a lăudat neclintirea în credințioșia față de El și răbdarea necazurilor venite din această credințioșie ale celorlalte. Domnul a mai spus că va pedepsi aspru pe cei care nu se pocăiesc și va răsplăti cu îmbelșugare pe cei care, în încercări grele, îi rămân credincioși până la moarte.

După aceea, Domnul Iisus Hristos i-a descoperit lui Ioan cele viitoare și cum va pune Dumnezeu capăt răului pentru totdeauna, osândind pe diavolul, cel mai crud dușman și amăgitor al oamenilor: *Și diavolul, care îi amăgise, a fost aruncat în iezorul de foc și de pucioasă, unde este și fiara, și prorocul mincinos, și vor fi chinuiți*

Apocalipsa
1, 1 – 20, 15

acolo zi și noapte în vecii vecilor. Nimicirea tuturor puterilor răului și ale întunericului va desăvârși biruința lui Dumnezeu. Apoi, Dumnezeu va judeca pe toți oamenii, pe cei vii și pe cei morți, potrivit cu faptele lor, răsplătind fiecăruia după dreptate.

CER NOU ȘI PĂMÂNT NOU

În ultimele două capitole ale Apocalipsei lui Ioan se conturează descrierea Judecății de Apoi, dar și a înnoirii desăvârșite a creației: *Și am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este. Ioan a văzut cetatea sfântă – noul Ierusalim, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu. Și a auzit Ioan un glas puternic, zicând: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei. Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.*

Noul Ierusalim, pe care l-a văzut Apostolul Ioan, în duh, strălucea de slava lui Dumnezeu, lumina cetății fiind asemenea cu cea a pietrei de mare preț, limpede cum e cristalul. Nu era alt templu în această nouă cetate pentru că Templul ei era Însuși Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, și Iisus, Mielul lui Dumnezeu. Ziua va fi veșnică în această cetate și ea nu va avea nevoie de lumină de la luminători, pentru că Însuși Iisus Hristos Domnul va fi lumina oamenilor.

Ioan a auzit cuvintele lui Iisus: *Și, iată, vin curând. Fericit cel ce păzește cuvintele prorociei acestei cărți!... Iată, vin curând, și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.*

Văzând și auzind toate acestea, Ioan a exclamat: *Amin! Vino, Doamne Iisuse!*

Apocalipsa 21,
1 – 22, 20

CUPRINS

VECHIUL TESTAMENT

Crearea lumii	7
Crearea omului	8
Izgonirea din rai	10
Cain și Abel	13
Arca lui Noe	14
Turnul Babel	17
Chemarea lui Avram	18
Întâlnirea dintre Avram și Melchisedec	21
Nașterea lui Ismael	22
Domnul întărește făgăduința Sa față de Avraam	25
Sodoma și Gomora	27
Isaac adus spre jertfă	28
Rebeca	30
Isav și Iacov	32
Isaac binecuvântează pe Iacov	34
Visul lui Iacov	36
Iacov la Laban	39
Fiii lui Iacov	41
Iacov pleacă de la Laban	42
Lupta lui Iacov cu îngerul	45
Întâlnirea lui Iacov cu fratele său, Isav	47
Moartea Rahilei. Iacov se întoarce la tatăl său, Isaac	48
Ioșif și frații săi	50
Ioșif la Putifar	52
Ioșif în temniță	55
Visele lui Faraon	56
Ioșif, mare dregător peste tot Egiptul	59

Frații lui Iosif în Egipt	61
Cupa de argint	62
Iosif se face cunoscut fraților săi	65
Strămutarea lui Iacov și a fiilor săi în Egipt	66
Iosif vinde pâine egiptenilor	68
Moartea lui Iacov	71
Zile grele	73
Un prunc într-un coș	74
Dumnezeu Se arată lui Moise	77
Cele zece plăgi trimise de Dumnezeu asupra Egiptului	78
A zecea plagă asupra Egiptului	81
Ieșirea din Egipt	82
Israelii în pustie	85
Cele zece porunci și Legământul	86
Vițelul de aur	89
Facerea cortului sfânt și a chivotului Legii	90
Pedepsirea poporului pentru cârtire	93
Răzvrătirea lui Core	95
Moartea lui Aaron	97
Șarpele de aramă	98
Asina lui Valaam	100
Moartea lui Moise	103
Rahab călăuzește iscoadele israelite	105
Trecerea Iordanului	106
Trâmbițele Ierihonului	109
Soarele deasupra Ghibeonului	110
Israel se abate de la poruncile Domnului	113
Ghedeon	115
Samson	116
Ghicitoarea lui Samson	119
Răzbunarea lui Samson	120
Samson și Dalila	123
Moartea lui Samson	124
Noemina și Rut	127
Rut în țarina lui Booz	129
Rugăciunea Anei	130
Chemarea lui Samuel	133
Chivotul, luat de filistenii, și întoarcerea lui	135
Saul uns rege	136
Alegerea lui David	138

David și Goliat	140
Saul prigonește pe David.	142
Moartea lui Saul.	145
David rege peste tot Israelul.	146
Aducerea chivotului la Ierusalim.	149
David și Batșeba.	150
David, psalmist	152
Ultimele cuvinte ale lui David	155
Înțelepciunea lui Solomon	156
Judecata lui Solomon.	159
Zidirea templului Domnului	160
Regina din Saba	163
Moartea lui Solomon și dezbinarea regatului	165
Omul lui Dumnezeu.	166
Seceta cea mare.	169
Prorocul Ilie la văduva din Sarepta	170
Ilie și prorocii lui Baal	173
Ilie aude la Horeb susurul cel lin.	175
Ilie rânduiește proroc pe Elisei.	176
Prorocul Elisei	179
Elisei și femeia șunamiteancă	180
Vindecarea lui Neeman Sirianul	183
Moartea lui Elisei și minunea făcută prin osemintele sale	185
Isaia, prorocul lui Dumnezeu Cel Atotsfânt	186
Prorocul Isaia, „Evanghelistul Vechiului Testament”	188
Găsirea Cărții Legii	190
Căderea regatelor israelitean și iudaic	192
Patru tineri captivi	194
Daniel încalcă porunca regelui.	197
Visul regelui	198
Cei trei tineri în cuptorul cu foc	200
Daniel în groapa cu lei	202
Ridicarea din nou a templului de la Ierusalim	204
Ridicarea zidurilor Ierusalimului	207
Cartea Legii	209
Estera își salvează poporul.	210
Iona și peștele cel mare	213
Pocăința și iertarea cetății Ninive	214
Dumnezeu îl pune la încercare pe Iov.	217
Iov rămâne neclintit în fața tuturor încercărilor	218

NOUL TESTAMENT

Buna-vestire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de către Sfântul Arhanghel Gavriil.	222
Arătarea unui înger Dreptului Iosif în vis	225
Arhanghelul Gavriil binevestește nașterea Înaintemergătorului Ioan	227
Nașterea Domnului	228
Arătarea îngerului către păstori	231
Întâmpinarea Domnului	232
Magii călăuziți de o stea	235
Fuga în Egipt.	236
Iisus în templu la 12 ani	239
Botezul Domnului	240
Ispitirea lui Iisus Hristos Domnul de către diavolul	243
Chemarea Apostolilor	245
Nunta din Cana Galileii	246
Convorbirea lui Iisus cu Nicodim.	249
Iisus și femeia samarineancă.	250
Vindecarea slăbănogului	253
Chemarea lui Matei vameșul.	255
Chemarea și trimiterea celor doisprezece Apostoli	256
Predica de pe munte. Rugăciunea „Tatăl nostru”	258
Iertarea femeii păcătoase	260
Pilda semănătorului.	263
Iisus potolește furtuna pe mare	264
Învierea fiicei lui Iair	267
Vindecarea demonizatului din ținutul Gadarenilor.	268
Înmulțirea pâinilor	271
Iisus umblă pe marea învolburată ca pe uscat	272
Mărturisirea lui Petru.	275
Schimbarea la față a Domnului	277
Pilda samarineanului milostiv	278
Domnul nostru Iisus Hristos în casa Martei și a Mariei	281
Învierea lui Lazăr	282
Vindecarea femeii gârbove.	285
Pilda fiului risipitor	287
Pilda celor doi datornici	288
Binecuvântarea copiilor de către Mântuitorul Iisus Hristos.	291
Zaheu vameșul	292
Intrarea Domnului în Ierusalim	295

Alungarea vânzătorilor din templu	297
Spălarea picioarelor ucenicilor.	299
Cina cea de Taină	300
Sărutarea lui Iuda	302
Lepădarea lui Petru	304
Iisus înaintea lui Pilat	307
Răstignirea lui Hristos, Împăratul slavei	309
Mărturisirea sutaşului	310
Femeile mironosiţe la mormântul Domnului	313
Arătarea Domnului Iisus Hristos către Luca şi Cleopa	314
Îndoiala lui Toma	317
Arătarea Domnului la Marea Tiberiadei.	318
Înălţarea Domnului	321
Pogorârea Sfântului Duh	322
Slujirea Apostolilor. Petru în temniţă	325
Ştefan, întâiul mucenic	326
Chemarea lui Saul	329
Filip şi eunucul etiopian	330
Vedenia lui Petru. Chemarea lui Corneliu	332
Propovăduirea lui Pavel la neamuri	334
Pavel la Ierusalim	336
Pavel la Cezareea	338
Călătoria şi sosirea lui Pavel la Roma	340
Vedenia Apostolului Ioan – Apocalipsa	342
Cer nou şi pământ nou	344

Această carte pentru copii este un adevărat îndrumător pentru descoperirea istoriei sfinte a mântuirii omului, așa cum ne este relatată în paginile Sfintelor Scripturi.

Plină de ilustrații frumos colorate, cartea poate fi citită personal de către copii sau de către părinți copiilor. Ilustrațiile sunt realizate în tradiția iconografică ortodoxă de Serioja Popov.

Acestea vor fi o adevărată bucurie pentru micii cititori.

